PREMIUL GRAND MASTER PENTRU ROMAN POLIȚIST

ED McBAIN

„Marele maestru al literaturii polițiste de procedură." *The New York Times*

CIFRUL

SERIA SECȚIA 87

„Eu sparg pe procente. Dacă spargi magazine sau birouri, merge noaptea, fiindcă se presupune că atunci lumea e acasă, în pat. Dacă șutești din apartamente, o faci ziua, când în mod normal oamenii sunt plecați la serviciu."

N

Un bandit ratat, o prostituată de lux și lovitura vieții lor: comoara din spatele ușilor ferecate. Misterioasele uși ferecate...

ISBN 973-569-856-0
ISBN 978-973-569-856-0

www.nemira.ro

LEI 14.90

Salvatore A. Lombino, pe numele său adevărat, ED MCBAIN s-a născut pe 15 octombrie 1926 la New York. Autor american de succes, a scris peste cincizeci de romane polițiste, majoritatea ecranizate, pe care le-a publicat sub pseudonimele Evan Hunter și Ed McBain.

A absolvit Hunter College în 1950 și a încercat diverse slujbe, de la pianist până la profesor de colegiu, în timp ce scria primele povestiri.

A scris nenumărate scenarii de film, inclusiv pentru celebrul *Păsările*, de Alfred Hitchcock (1962).

Extrem de bine receptată de public este seria de literatură polițistă de procedură SECȚIA 87, din care face parte și romanul *Cifrul*.

ED McBAIN

CIFRUL

Ediția a II-a revizuită

Traducere din limba engleză
CORINA POPESCU

nemira

Coperta colecţiei: Dana Moroiu, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ED McBAIN
Cifrul / Ed McBain; trad.: Corina Popescu. - Ed. a 2-a, rev.
Bucureşti, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-856-0
ISBN (13) 978-973-569-856-0

I. Popescu, Corina (trad.)

821.111-31=135.1

Ed McBain
DOORS

Lector: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Mariana DUMITRU

Tipărit la: vizual - 0722 829 408

ISBN (10) 973-569-856-0
ISBN (13) 978-973-569-856-0

Această carte este pentru Ingram Ash,
căruia cred că s-ar fi putut să-i placă.

1

Se aflau în camera din spate a magazinului de bijuterii pe care Henry îl ţinea în Bronx, aşezaţi la o masă. Într-o parte era o uşă dublă Moseer, mare şi neagră, iar ferestrele aveau bare pe dinafară. La intrare, peste ambele vitrine din sticlă armată fuseseră trase grilajele metalice de noapte. Alex le observase la venire.

Acum îl urmărea cu privirea pe Henry, care se ridicase şi păşea greoi către un dulăpior din perete, amplasat vizavi de seif. Luă de acolo două pahare şi o sticlă de whisky pe care le aduse la masă. Henry era un bărbat teribil de gras, care purta un costum negru şi o cămaşă albă, desfăcută la gât, fără cravată. Se zvonea despre el că pe vremuri stătuse într-un lagăr de concentrare nazist, dar lui Alex nu-i prea venea să creadă că un om atât de gras putuse să treacă printr-o asemenea încercare. Vorbea totuşi cu un pronunţat accent german, deci nu era exclus să fie adevărat. Henry aşeză paharele pe masă şi turnă în amândouă, cu generozitate.

– Ai fost vreodată arestat? întrebă.

– De două ori, îi răspunse Alex. Aveam optsprezece ani. Am scăpat cu o sentinţă cu suspendare. Apoi, acum trei ani. Am făcut un an şi jumătate la Sing Sing.

– Ţţ, mare păcat! zise Henry, clătinând din cap şi luându-şi paharul în mână.

Purta ochelari groşi, fără rame. Ochii săi căprui şi limpezi se vedeau măriţi în spatele lentilelor.

– Am învăţat multe acolo, continuă Alex.

– Te rog să bei, îl îndemnă Henry şi îşi ridică paharul. Sorbi din whisky, apoi se interesă: Acum lucrezi cu altcineva?

– În general prefer s-o fac singur.

– Nu mă refer la treabă, insistă Henry, ci la prelucrarea mărfii.

– Am doi tipi care stau pe tuşă, răspunse Alex.

– Îţi vând şi ponturi?

– Unul da. Celălalt e numai cu prelucrarea.

– Am auzit lucruri frumoase despre tine, spuse Henry. Eşti bun. Te pricepi să dai spargeri.

– Mulţumesc. Ce treabă ziceai că te interesează?

– Păi, să mai stăm un pic de vorbă, nu? Sau te grăbeşti?

– Nici gând, îl asigură Alex.

– Cât de bine te ştie poliţia?

– Mă mai vizitează din când în când. Cum se dă vreo spargere căreia nu-i dau de capăt, una-două mi-o aruncă mie în cârcă. Puţin îmi pasă, n-au decât să mă caute cât poftesc! Am avocat şi mai prezint şi un garant barosan, unul care merge până la douăzeci de miare, dacă-i nevoie. Dar până acum n-am pus decât de trei ori piciorul într-o secţie de poliţie, de când am ieşit de la Sing Sing.

– Zici că ai avocat, da? Şi garant?

– Exact. Nu mă bazez eu pe tăinuitori să mă ajute la chestii de-astea. Tot ce le pretind e să iasă cât mai repede cu bani gheaţă.

– Normal, care-i nebunul să ţină paisprezece televizoare la el în beci, nu?

– Nu prea mă ocup cu electrocasnice, spuse Alex. Asta-i treabă pentru drogaţii ăia care şutesc.

– Atunci, nu te încurci nici cu narcotice?
– Nu.
– Asta-i bine. Câți ani ai, dacă pot să te întreb?
– Douăzeci și cinci.
– Și care a fost până acum recordul tău? se interesă Henry. Mai bei puțin?
– Un pic, mulțumesc. Cel mult am scos, partea mea, patruzeci și două de mii. După ce am ieșit de la Sing Sing.
– Și ce era? Un hotel, o reședință?
– Un bloc de apartamente. Eu sunt spărgător de case. Nu lucrez în hoteluri, nici în birouri sau în magazine. Fac doar apartamente și asta numai ziua.
– Ai ceva împotriva lucrului de noapte?
– Da.
– De ce, mă rog? Știu câțiva profesioniști care acționează și după lăsarea serii.
– Nu mă interesează. Eu sparg pe procente. Dacă spargi magazine sau birouri, merge noaptea, fiindcă se presupune că atunci lumea e acasă, în pat. Dacă șutești din apartamente, o faci ziua, când în mod normal oamenii sunt plecați la serviciu. Eu unul nu vreau să dau ochi absolut cu nimeni, când am intrat într-o casă. Dacă aud și un pârț de pisică, am șters-o instantaneu. Ce treabă zici că ai avea? își aminti Alex. Tommy mi-a spus că ai nevoie de un hoț meseriaș, de asta am venit până aici. E vorba de o chestie serioasă sau de o șușanea?
– Ar fi un aranjament interesant, îl asigură Henry. Numai să meargă.
– Doar dacă m-ar prinde n-ar mai avea cum să meargă, specifică Alex. Și n-am de gând să le cad în plasă.
– Așa, vasăzică, zâmbi Henry.
– Deci, s-auzim! Sau nu te mai interesează?
– Cum să nu? Tommy ți-a comunicat și cu ce procente lucrez?

– Nu. Cât ar fi?

– Plătesc douăzeci și cinci la sută din valoarea mărfii, spuse Henry, uitându-se la Alex de după lentilele ochelarilor.

– N-ajunge, zise Alex și se ridică imediat de la masă.

– Stai jos, îl rugă Henry. Cât primești de obicei de la ceilalți tăinuitori?

– Treizeci la sută.

– E mult.

– Nu-i adevărat, ăsta-i prețul curent.

– Da, dar tipii nu-ți vând și ponturi.

– Unul dintre ei, da, ți-am mai spus. Și îmi dă treizeci curat, iar eu pentru asta îi rezolv problema. Dacă mai am un ajutor, dacă așa cere misiunea respectivă, îi ofer zece la sută din partea mea. Ăsta e prețul.

– Totuși, treizeci la sută...

– Uite ce e, ne pierdem timpul! i-o tăie Alex și porni spre ușă.

– Stai jos, repetă Henry. S-ar putea să facem treabă bună împreună.

Apoi începură să vorbească despre operațiune.

Alex își spuse că se descurcase binișor.

Rahatul ăla cu douăzeci și cinci la sută era pentru hoții ageamii, pentru amărâții ăia de spărgători de geamuri și încă trebuiau să fie mulțumiți dacă se alegeau și cu atât. Niște amatori prăpădiți. Orice pârlit e în stare să înfășoare o cărămidă într-un prosop și să dea cu ea în geam, ca să ajungă la cremone. De obicei, e vorba de câte un drogat nărăvit rău de tot. Se suie pe scara de incendiu, încearcă prima fereastră de alături, fiindcă de obicei lumea o asigură pe cea care dă chiar pe scară, nu-și mai bate capul s-o închidă și pe aia de lângă ea. Dacă nu e bine ferecată pe dinăuntru, tipul intră fără probleme. Când nu merge, atunci o verifică pe aia care

dă pe scara de incendiu, bagă cuțitul printre cercevele și gata. Broaștele alea sunt de tot rahatul. În treizeci de secunde mari și late le desface până și un cimpanzeu.

Câteodată, însă, cremona și chiar toată rama sunt înțepenite în vopsea; în cazuri dintr-astea, diletantul dumitale sparge sticla cu cărămida. După cât e de pârlit, o lipește sau nu cu bandă adezivă, mai întâi. Dacă face asta, cioburile nu mai produc zgomot, fiindcă rămân lipite pe ea și apoi poate să le dea la o parte ușurel, până când își face loc să pătrundă. De multe ori totuși drogații fanatici nu-și mai bat capul cu asta: nu-i interesează altceva decât să intre cât mai iute în casă și s-o șteargă la fel de rapid. Așa că înfășoară cărămida în ceva și sparg tot geamul, pe urmă sar înăuntru, fără să le pese de zgomot, fără să-i intereseze că s-ar putea să-i taie pe deasupra. Oricum, n-au de gând să stea mai mult de trei–patru minute. Înhață orice văd cu ochii, nu contează ce anume, nu-i interesează decât să-și scoată banii pentru doza următoare. N-au niciodată planuri mari, fiindcă fură de la oameni din cartiere sărace, peste ce ar putea să dea acolo? Un radio cu tranzistori? Un prăjitor de pâine? Vreo chitară, dacă e o zonă cu sud-americani? Trei–patru bancnote uitate în vreun sertar? Rahaturi.

Ageamiul operează ziua, ca majoritatea spărgătorilor de locuințe, nefiind în stare să deosebească un diamant de o bucată de sticlă și, oricum, nici nu se așteaptă să-i pice așa ceva din casele alea ieftine prin care dă el iama. Ideea e că tipul trebuie să se țină de treabă, să scoată vreo două sute de dolari pe zi ca să-și potolească năravul. Asta înseamnă că trebuie să dea gaură la o groază de apartamente, zi de zi, fiindcă e în mintea cocoșului că îl fraierește toți, când e să-și plaseze marfa. În general, un tip de o asemenea categorie nu e în legătură cu nimeni de meserie. Cel care îi vinde praful îi ia marfa și o plasează mai departe, la prețul pieței. Dacă vreunul e

damblagiu rău, traficantul îi ia un televizor alb-negru care face o sută cincizeci de dolari și, în loc să-i dea cincizeci, cum i-ar oferi unui profesionist sau măcar cât i-ar arunca unui amator, adică vreo cincisprezece, îi lasă în schimb un pliculeț cu heroină, iar prăpăditul ăla se duce până după colț și și-o injectează, apoi, peste o jumătate de oră, pleacă să mai tragă o gaură.

Sau te pricepi la meserie, sau nu te pricepi, își spuse Alex, ca în oricare altă profesiune. Un drogat habar nu are pe ce lume e, umblă tot timpul năuc. Are nevoie de o doză și e în stare să fure și voalul de la nunta propriei lui mame ca să scoată câteva lovele pe el. Când nu se droghează și nu zace în transă, e la furat. Dar nu-i în stare să-și facă nici o socoteală ca lumea, asta-i buba. Intră într-o casă și umflă o mașină de scris pe care, în caz că are baftă, poate să ia treizeci de dolari, dar dacă îl prind, îl încadrează la furt prin efracție, punctul trei, și ăsta e un delict de categorie D, pentru care se dă minimum un an și maximum între trei și șapte ani. Asta, dacă nu fac pe deștepții să-l acuze și de deținere de instrumente pentru efracție sau chiar de fapte penale. Acestea din urmă se referă la eventualele distrugeri pricinuite la locul faptei, fiind caracteristica multor drogați, deoarece ei sunt tot timpul pe fugă. De la un an la șapte, asta era legea, dar Alex prefera să ia totdeauna în calcul cifra șapte, pentru că nu se știe niciodată peste ce judecător dai, asta în caz că l-ar fi prins vreodată.

Dar dacă ești un adevărat profesionist, lucrezi pe bază de procente, exact cum îi spusese lui Henry. Trebuie să știi exact ce risc îți asumi și nu umbli după rahaturi fără valoare, care ar putea să te bage la răcoare pe același termen ca și o lovitură serioasă. Asta nu pricepeau ageamiii. Cineva putea la fel de bine să manglească o haină de vizon de trei mii cinci sute de dolari sau un radio cu tranzistori de douăzeci și cinci de dolari, tot cu

şapte ani s-ar alege, dacă aşa i s-ar scula judecătorului în ziua aia. Valoarea lucrurilor furate determina încadrarea într-o anumită categorie, dar baza rămânea pătrunderea prin efracţie. Dacă un spărgător făcea o gaură cât să-i intre mâna, se chema că sunt efracţie şi violare de domiciliu. Nu era nevoie să pătrundă cu totul, nici măcar să treacă dincolo de pervazul ferestrei. Cum îşi vâra mâna, ori numai vreun instrument prin orificiul acela, gata, se numea pătrundere prin efracţie şi putea să însemne şapte ani, în caz că nimerea peste un judecător căruia nu-i plăceau ochii lui.

Nici măcar nu era nevoie să fure ceva de acolo. Numai faptul că intrase, fie şi cu ajutorul unei chei – lucru pe care şi Alex îl făcuse de multe ori – era suficient. Putea foarte bine să pătrundă cu gândul la Diamantul Speranţei şi să dea peste o cameră goală, fără pic de mobilă în ea, dacă îl prindeau acolo şi reuşeau să-i dovedească intenţia de jaf, gata, încadrarea era spargere, punctul trei. Bineînţeles, dacă n-aveau cum să demonstreze asta, atunci îl încadrau la violare de domiciliu, chestie care era un rahat: cincisprezece zile de închisoare sau amendă două sute cincizeci de dolari. Însă, în cazul în care cineva conta pe această încadrare, era ideal să nu fi avut asupra sa nimic asemănător uneltelor întrebuinţate de spărgători. Nici măcar cărţi de credit personale, deoarece ar putea fi folosite, la fel ca orice altă bucată de plastic asemănătoare, pentru forţarea unei broaşte.

Mda, era aproape mulţumit de cum se descurcase cu friţul cel grăsan, care o mai fi fost probabil şi jidan, pe deasupra – nu că Alex i-ar fi categorisit pe oameni după culoarea pielii sau după religia lor, ori după orice alt criteriu în afara de cel al competenţei profesionale. Archie Fuller, de exemplu, s-a dovedit a fi dintre cei mai buni spărgători pe care îi ştia şi era negru. Câţiva dintre profesioniştii pe care îi cunoscuse fuseseră evrei

sau italieni, dar știa niște tipi care susțineau că pe canadieni nu-i întrece nimeni. Întâlnise și bătrâni care mai țineau minte vremurile dinaintea lui Fidel Castro și spuneau că, pe timpuri, adevărații meseriași erau cubanezii. Lui Alex nu-i păsa de toate astea. Și totuși, nenorocitul ăla de Henry n-ar fi trebuit să încerce să-l fraierească pe el cu cinci la sută, întocmai ca un jidan.

Treaba părea o chestie de viitor, dar îl cam supăra faptul ca se pierdea orice element-surpriză. Până azi, când făcuse cunoștință cu Henry, nu mai lucrase decât cu un singur tip care îi vindea ponturi, cu Vito. Avea mare nevoie de tăinuitori, altfel ce dracu' putea să facă el cu un ceas „fierbinte", de exemplu? Să oprească un necunoscut pe stradă și să-i șoptească discret că are un chilipir? Rahat. Știa pe unul care procedase așa și străinul se dovedise a fi un polițist de la secția din sectorul central-nordic al orașului. Oricum, era ca și cum ar fi făcut pe vânzătorul și dacă Alex ar fi vrut asta, și-ar fi luat o slujbă de opt ore, ca orice tip cu frica lui Dumnezeu. Și poate că și-ar fi ratat șansa de a da lovitura cea mare, la care visase dintotdeauna.

Asta nu-i convenea la treaba cu pricina – aflase exact peste ce o să dea acolo, știa clar cât o să-i revină. Când se orienta pe cont propriu, habar n-avea la ce să se aștepte. Cam în patruzeci la sută din cazuri se alegea cu bunuri în valoare de o sută, până la cinci sute de dolari. O dată la douăzeci de lovituri avea baftă și scotea între o mie și cinci mii. La o treabă nearanjată dinainte considera un rezultat fantastic orice trecea de cinci mii de dolari. Dar exista întotdeauna șansa să intre undeva și să se împiedice de o comoară, să reușească un scor de o jumătate de milion, poate chiar și mai mult. Auzise povești despre tipi cărora așa li se întâmplase. Asta era ce lipsea din treaba pusă la cale dinainte.

Și totuși, se simțea destul de bine.

Henry spusese despre el că e un spărgător de primă mână.

Luni dimineață, Alex se duse la lucru.

Clădirea se afla la colțul străzii Sixty-ninth cu Madison Avenue, peste drum de Hotelul Westbury. Cartierul era select și el se îmbrăcase corespunzător. Purta un costum gri, o cămașă albă, cravată albastră, șosete albastre și pantofi negri. Și, cum în aprilie mai era încă răcoare, avea și un pardesiu ușor. Purta sub braț un exemplar împăturit din *The New York Times* și ducea în mâna dreaptă o servietă pe care o cumpărase de la Mark Cross, de pe Fifth Avenue. Nu purta pălărie. Era blond și, nu o dată, lucrul ăsta i se păruse un dezavantaj, dar nici nu-i trecuse prin minte să se vopsească. Henry îi comunicase totul în legătură cu treaba respectivă, dar Alex avea obiceiul să nu pătrundă niciodată într-o casă fără să verifice mai întâi personal situația; dacă l-ar fi prins acolo, fundul lui ar fi fost scos la bătaie, nu al lui Henry. Informațiile proveneau din două surse: de la Henry și de la menajera familiei Rothman. Primul era cel care știa exact ce marfă exista în casă. Nici n-avea cum să nu cunoască totul, fiindcă el le vânduse inelul cu patru luni în urmă, chiar înainte de Crăciun.

Făcuseră drumul până la prăvălia lui din Bronx fiindcă auziseră că vinde piese de excepție, majoritatea obiecte de anticariat, achiziționate în Europa. Era destul de adevărat. Se ocupa și de bijuterii furate, dar soții Rothman nu aveau de unde să știe asta. Cu siguranță, habar n-au avut că inelul cu diamant pe care l-cumpăraseră de la el era programat să fie furat în scurt timp. Le vânduse această piesă pentru treizeci de mii de dolari, explicându-le că diamantul *marquise*, de șase carate, nu avea nici un defect, iar montura era extraordinară:

„Observați, vă rog, felul în care cele două diamante, tăiate în formă de baghetă, sunt fixate în platină; acest inel a aparținut unei contese germane, nu mai găsești asemenea lucrătură în ziua de azi."

Și spunea adevărul adevărat, drăguțul de Henry. Așa lucrătură nu mai exista și, de joia viitoare, nici proprietarii n-aveau să mai dea vreodată ochii cu ea. De joia viitoare, se va întoarce în mâinile grăsuțe ale lui Henry, iar el va scoate pietrele din montura lor extraordinară, s-ar putea să mai șlefuiască un pic diamantul cel mare ca să-i reducă numărul de carate și pe urmă va expedia toate trei pietrele în Europa, unde li se va pierde urma la una din bursele de diamante. Îi spusese lui Alex că inelul valorează treizeci de mii, dar și de aici mai ciupise probabil câte ceva. Cu toate astea, Alex putea să se aștepte la nouă mii pentru treaba făcută, plus treizeci la sută din tot ce se mai nimerea să se afle în seif.

Pe servitoare o lucrase un negru, damblagiu după jocuri de noroc, pe care-l cunoștea Henry. Fata avea vreo douăzeci și ceva de ani, era abia picată din sud și proastă ca noaptea. Negrului i se furnizase numai prenumele ei, pe care soții Rothman îl amintiseră din întâmplare în ziua când cumpăraseră inelul, dar nu-i trebuise prea mult să descopere anume care Gloria, din blocul respectiv, lucra la familia Rothman. Făcuse cunoștință cu ea într-o cafenea de pe Lexington Avenue, după ce-o urmărise într-o seară când se ducea acasă. Începuse să o scoată la plimbare prin februarie și de atunci încoace aflase tot ce-l interesa despre obiceiurile familiei Rothman, fără să lase niciodată impresia că încearcă să-i smulgă informații. Nu era nici o săptămână de când se întâlniseră ultima oară. Fetei nici prin cap nu-i trecea că n-avea să-l mai vadă vreodată. Dar era în regulă, nici măcar nu-i știa numele adevărat. Joi, când urma să se facă livrarea inelului, Henry trebuia să-i

înmâneze tipului trei mii de dolari – partea lui în pregătirea spargerii.

După spusele tinerei, domnul Rothman lucra ca agent de bursă pe Wall Street. Pleca la birou pe la ora nouă dimineața ca să se prezinte înainte de deschiderea tranzacțiilor, la zece, și, în general, se întorcea acasă mai devreme decât majoritatea funcționarilor; bursa se închidea la trei și jumătate, iar el ajungea, de cele mai multe ori, pe la patru și jumătate–cinci. Doamna Rothman nu avea serviciu – era în vârstă de șaizeci și unu de ani – și lipsea, în general, între orele zece și douăsprezece dimineața, când se ducea să se plimbe în Central Park. Asta în zilele cu vreme bună. Pe ploaie nu se mișca din casă, lucru de care fata se plângea amarnic. Dar, în afară de obișnuitul rond de două ore, doamna Rothman nu se prea urnea afară nici măcar pe vreme bună, ceea ce însemna că Alex trebuia să dea spargerea exact în acel interval de timp. Adică înghesuit de tot, chiar dacă știa precis unde se afla seiful.

Henry îi mai spusese că blocul are portar și liftier. El voia să verifice asta, bineînțeles, dar mai intenționa și să se convingă într-adevăr că domnul Rothman pleca de acasă la nouă, apoi în ce măsură doamna Rothman își făcea plimbarea de la ora zece. Primise o descriere destul de bună a înfățișării soților Rothman, dar n-avea de gând să-și facă toate calculele bazându-se pe o eventuală identificare greșită. Existau și căi mai simple de a se asigura dacă apartamentul era cu adevărat liber joia între zece și douăsprezece. Alex fixase ziua de joi pentru operațiune: atunci avea liber servitoarea.

Ajunse în dreptul clădirii luni dimineață, la șapte și jumătate, trecând pe partea cealaltă a străzii, cât să-și facă o idee despre înfățișarea locului. Portarul stătea pe trotuar, în fața ușilor de sticlă de la intrare, sub copertina

care ajungea până la bordură. Nu era prea multă mișcare la ora aceea matinală. Alex coborî apoi până la Park Avenue, traversă, o porni în sus, spre strada Seventieth și ocoli tot cvartalul, mergând acum chiar pe partea cu pricina, la nici doi metri de locul unde putea fi văzut portarul, aflat lângă intrare. Acesta era un om trecut de șaizeci de ani, neîncărunțit, rumen la față și cu fundul mare. Purta o uniformă gri cu o vipușcă albastră, subțire, de-a lungul cusăturii exterioare a pantalonilor. Nu-i aruncă nici o privire, dar Alex știa că nu are cum să treacă prea des prin preajmă fără să-i atragă atenția, mai devreme sau mai târziu.

Mai dădu încă un ocol, de data asta mergând în jos, spre strada Sixty-eight, întorcându-se apoi, pe acea parte, până la Madison Avenue. Pe urmă, în loc să o ia din nou pe strada respectivă, se postă în diagonală față de clădire, la colțul de peste drum, de unde putea studia blocul și trecătorii fără ca portarul să-l observe. Era ora șapte și patruzeci și cinci de minute.

Stând acolo, ridica la anumite intervale ziarul împăturit, făcând semn câte unui taxi care se apropia, dar numai atunci când putea să jure că înăuntru se afla deja un pasager. Când zărea vreun taxi gol, își ținea nonșalant ziarul sub braț. Din când în când se uita la ceas, ca și cum s-ar fi temut să nu întârzie la serviciu. Făcea toate astea cu oarecare discreție, cu toate că știa prea bine că la New York nimeni nu se uita în jur. În ceea ce-i privea pe trecătorii din preajmă, ar fi putut chiar să stea și în cap ca să facă rost de un taxi și nimeni n-ar fi băgat de seamă. Cu toate astea, încerca să rețină cine se perinda pe acolo; nu i-ar fi plăcut absolut deloc să observe vreo băbuță care se încăpățâna să aștepte în colț o jumătate de oră după un prăpădit de taxi. Acum nu era prea multă lume pe stradă, agitația avea să înceapă spre ora opt, când oamenii se urneau la lucru.

Vizavi se afla o parcare subterană şi mulţi bărbaţi care ieşeau din bloc traversau imediat, coborând apoi scările ce duceau într-acolo. Alex numără şaisprezece femei apărând din clădire între opt şi opt treizeci. Toate erau bine îmbrăcate şi presupuse automat că se duceau la muncă, fiindcă una care merge la cumpărături nu pleacă de acasă gătită la patru ace aşa de devreme. După târguieli se porneşte pe la zece jumătate–unsprezece sau cam pe acolo. Tipele care se distrează până târziu ies aproape de douăsprezece. Se prindea mereu când vreo piţipoancă se ducea să se reguleze: pur şi simplu după mers, era totdeauna ceva anume în felul cum păşeau. Se hotărî că e cazul să ţină minte blocul respectiv şi pentru alte lovituri viitoare. Şaisprezece femei cu serviciu sugerau că e posibil ca în şaisprezece apartamente să nu fie nimeni între nouă şi cinci.

Însă acum nu se postase acolo ca să facă planuri de perspectivă, ci pentru a se lămuri cum stătea treaba în vederea operaţiunii de joi. Parcurse deja prea mult în colţul străzii; văzuse pe cineva trecând de două ori cu doi pudeli negri în lesă. În afară de asta, acum, când se făcuse aproape opt patruzeci, portarul de la blocul cu pricina dădea tot mai des fuga pe Madison Avenue, fluierând taxiurile care treceau, apoi făcând semne cu mâna către persoana care aştepta în faţa intrării. Alex o luă din loc.

La primul colţ de după Hotelul Westbury era o cafenea; se duse acolo şi comandă o cafea şi un sandviş. Apoi intră în cabina telefonică şi căută în carte numărul lui Jerome Rothman, de pe strada Sixty-ninth – est. Îl găsi. Băgă o fisă, formă cu atenţie şi aşteptă. Răspunse o femeie.

– Alo?

– Cu domnul Rothman, vă rog, zise el.

– Îmi pare rău, a plecat adineauri. Pot să-i transmit ceva?

– Ştiţi cumva dacă îl găsesc la birou? întrebă Alex.

– Da, cine sunteţi, vă rog?

– În regulă, îl voi suna acolo, spuse Alex şi închise, ducându-se înapoi la masă, unde îl aştepta cafeaua şi sandvişul cald.

Bineînţeles, pentru un spărgător telefonul constituia o unealtă la fel de preţioasă precum pânza de bomfaier, şperaclul, pensetele şi levierele pe care avea să le ia cu el când va fi cazul, într-o servietă diplomat elegantă. În buzunarul din dreapta al pardesiului va avea o chintă roială de pocher – decar, valet, damă, rege şi asul de pică. Toate cărţile erau din plastic şi se puteau folosi la deschisul oricărei uşi care avea o broască prevăzută cu arc. Iar dacă îl oprea un caraliu pentru vreun control de rutină şi nu se ostenea să se uite şi la ce are în servietă, Alex putea să susţină că le poartă la el ca amintire, de când îi intrase, o dată în viaţă, o asemenea combinaţie. Îşi dădea seama că merge cam departe cu iluziile, orice poliţist s-ar fi zgâit, fireşte, şi în geantă, unde ar fi dat peste uneltele de spărgător. Dar cu o carte de joc din plastic îţi făceai la fel de bine treaba ca şi cu un cartonaş cu „Nu deranjaţi" luat dintr-un hotel şi, pe deasupra, lui Alex îi plăcea să se creadă un jucător. De fapt, chiar era un bun pocherist din moment ce îşi petrecuse multă vreme încercând să memoreze probabilităţile şi nu se lăsa niciodată antrenat în partide susţinute la întâmplare, unde toate şansele se dădeau peste cap. Procente. Peste tot era vorba de procente.

Posibilitatea ca doamnei Rothman să i se pară suspect telefonul primit mai devreme era practic nulă. Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că s-ar putea pune la cale o spargere, mai ales dacă întrebai de cineva care locuia într-adevăr în casa respectivă. Îşi luase măsuri de siguranţă pretinzând că ştie şi numărul de la birou al domnului Rothman şi închisese, înainte ca femeia să mai aibă timp de alte întrebări. Mare minune dacă îi

va spune ceva soțului după-amiază, când acesta se va întoarce acasă; Alex era convins că nu o va face. La telefonul următor va trebui să aibă mai multă grijă. Mai putea să aștepte până mâine. Azi intenționa să-i verifice pe portar și pe liftier și să descopere la ce oră venea poștașul. Avea nevoie să fie sigur ca moartea că nu va fi nimeni în apartament când va trece la treabă, joi. Singurul lucru peste care spera să nu dea vreodată era un apartament cu suflet. Până acum nu pățise așa ceva, nici măcar în cele două rânduri când îl înhățaseră și spera să n-aibă parte în viața lui de așa ceva.

Pe Alex nu-l atrăgea ideea să devină un hoț purtător de armă, cum nu-l tenta să se facă dresor de lei. Să intre el într-un magazin de băuturi și să-i bage un pistol sub nas proprietarului? În ruptul capului! Dacă nu l-ar fi lichidat, tipul putea să te identifice mai târziu. Și, pe deasupra, riscul era mult mai mare. Tâlhăria reprezenta un delict din categoria B pentru care se prevedea o pedeapsă maximă de douăzeci și cinci de ani și nu putea să-l convingă nimeni că vreo sumă de bani, oricât de mare, făcea cât douăzeci și cinci de ani după gratii. Nu purta niciodată pistol când dădea o spargere: întâi și întâi fiindcă îi era frică să umble cu așa ceva, apoi, existența unei arme ridica infracțiunea, chiar dacă avusese loc în timpul zilei, la gradul de delict din categoria C, pentru care puteai să te alegi și cu cincisprezece ani – ca să nu mai vorbim de cât îți dădeau pentru încălcarea regimului armelor de foc. Nu, mersi, Alex era decis să rămână la efracție simplă, punctul trei.

La Sing Sing răsfoise odată niște reviste vechi la biblioteca închisorii și dăduse peste un articol formidabil referitor la spargeri. Era acolo și o poezioară haioasă, despre jafuri, scrisă de un tip care fusese pe vremuri procuror districtual în Manhattan. Pe atunci, Alex avea coleg un prostovan din Arkansas, care intrase în bucluc

pe teritoriul statului New York, jefuind o stație de benzină, cu un pistol de pe timpul Războiului Civil, să mori, nu alta. Alex își închipuise că versurile acelea ar fi putut să-i spună ceva individului, așa că le învățase pe dinafară ca să i le recite seara, după stingere. Fraierul nu se prinsese, normal, dar el o ținea minte și în ziua de astăzi.

La jafuri fără șiș sau tun
„Jaf unu" și „jaf doi" le spun.
Sunt doi gagii, e punctul unu;
E unul singur – punctul doi.

Mai e un tip de-i zic „jaf trei"
Și nicidecum nu intră-n doi.
N-ai cum să-i spui acestui punct,
Și chiar că e tot jaf te-ndoi.

– Ce dracu' vrei să zici? – întrebase tântălăul – cum să fie „jaf trei" în doi?

Tâmpit rău, tipul.

Toată săptămâna, Alex încercase să scrie și el o poezioară despre spargeri, cam în același spirit. Nu se mai dusese la școală după prima clasă de liceu, dar n-avea niciodată treabă când era vorba de adus din condei, deci n-a stat pe gânduri prea mult și ce-și zise? Ia să încercăm, poate merge. Ce naiba să faci altceva la pușcărie? Fusese mai greu decât crezuse la început, mai ales fiindcă se schimbase Codul Penal, nu mai era ca în tinerețea lui și tot încurca articolele între ele. Dar până la urmă a scos-o la capăt și a compus-o ținând seama de noua versiune. Era convins că-i dăduse clasă fostului procuror.

La „spargeri unu" cheia-i casa
La ore mici, pe timp de noapte.
De vrei în plus și alte fapte,

Ai tun la tine, îl cafteşti
Pe ăl de face pe nebunul,
Îi zbieri c-acuşi l-ai curăţat
Şi-i fluturi pe sub nas cu tunul.

Casa-i un bloc la „spargeri doi",
Când nu e noapte, ca la unu.
Cum ai intrat, dacă porţi tun,
Sau îl pocneşti pe vreun nebun,
Ori îl ameninţi că-l jupoi
Şi-i fluturi pe sub nas cu tunul,
E punctul doi, nu mai e unu.

La „spargeri trei" nu zic de casă,
Nu zic de noapte, ca la unu,
Nu-i musai tun, cum ai la doi,
N-ameninţi tipi, nu dai în ei.
Un bloc e-un bloc la „spargeri trei".
Doar c-ai străpuns un geam şi intri,
Că o şi iei: e punctul trei.

La toate cheia-i casa, vezi:
Ba-i blocul casă, zi şi noapte,
Ba-i numai noaptea, ca la unu,
Ba-i doar pe timp de zi, ca-n trei.
Nici eu nu mai pricep, te rog să crezi,
Da-ţi mai explic o dată, dacă vrei
Toate aceste încâlcite fapte.

– Ce mă-sa zici că mai înseamnă şi asta? întrebase prostovanul.

A fost ultima dată când Alex şi-a mai încercat condeiul, atât în închisoare, cât şi afară. Se uită la ceas.

Era ora nouă şi zece minute, trebuia să se întoarcă la treabă.

Pe colţul de sud-vest al intersecţiei dintre strada Sixty-ninth şi Madison Avenue era un restaurant, dar pe afişul din vitrină scria că nu încep să servească înainte de unsprezece treizeci. Mare păcat, fiindcă ar fi fost de ajuns să se instaleze la o masă şi să urmărească de acolo tot ce se petrecea în jurul clădirii. Nu voia să se mai învârtă pe trotuar făcând semn unor taxiuri imaginare şi nici să treacă prea des prin faţa clădirii, aşa că se mai depărtă ceva şi se aşeză pe scara de gresie a unei clădiri elegante, scoţându-şi pantoful şi apucându-se să-şi maseze laba piciorului. Dacă apărea cineva să-l alunge de acolo, avea de gând să se scuze şi să spună că i s-a pus un cârcel. Era bine îmbrăcat, purta şi o servietă diplomat şi nu se îndoia că îi vor înghiţi povestea, judecându-l după înfăţişare. Între timp, avea răgazul să studieze blocul de peste drum.

Menajerele începură să sosească în următoarea jumătate de oră. Erau negrese, de aceea le reperă atât de uşor. Aproape toate purtau sacoşe de plastic; se întrebă de ce naiba aveau această manie. Portarul alergă până la colţul cu Madison Avenue de patru ori, în total. O dată întârzie zece minute până să găsească un taxi. Asta era bine. Alex putea conta pe el, lipsa suficient de lângă uşa de la intrare. În legătură cu liftierul, nu-şi făcea griji. Ăştia duceau şi ei o viaţă cu suişuri şi coborâşuri, cum s-ar spune, şi Alex nu se îndoia că, la un moment dat, avea să fie undeva, între etaje, în timpul zilei; spera să se întâmple asta în vreme ce Fund-gras fugărea taxiurile.

Poştaşul apăru la nouă patruzeci şi cinci.

Asta era extrem de important pentru Alex.

Rămase în clădire şapte minute şi apoi ieşi, îndepărtându-se în josul străzii. Alex mai aşteptă încă zece minute, pe urmă îşi puse pantoful şi îşi legă şireturile. La zece şi câteva minute trecu în pas de voie pe lângă intrarea blocului şi o luă pe altă stradă. Aflase destule

pe ziua de azi. Mâine dimineață, exact la zece și cinci minute, o să dea iar telefon la familia Rothman.

Marți dimineață începu să plouă și asta îl scotea din minți, deoarece doamna Rothman nu se va mai duce să se plimbe prin parc. Dacă ea nu pleca de acasă, nici el nu mai putea să telefoneze ca să afle dacă e adevărat că în mod normal ieșea în fiecare dimineață la zece – cum se presupune că făcea în zilele cu soare. Spera că n-o să plouă și joi. Fiindcă nu-i folosea la nimic să fie plecată menajera, dacă ploaia o împiedica pe cucoană să meargă la plimbare. Nu avea ce face, dacă joia asta va fi vreme rea, treaba se va amâna cu o săptămână. Oricum, i-ar fi convenit un răgaz. Mai avea câte ceva de rezolvat, în primul rând în holul de la intrare și nu știa dacă va reuși până joi. Dintr-un punct de vedere, ploaia de azi era totuși bună: portarul nu va mai prididi alergând să cheme taxiuri, așa că Alex se gândi că mai bine ar da o fugă la fața locului imediat, până nu ieșea soarele.

Își puse ceasul să sune la ora opt, știind că nimic nu-l silea să se scoale cu noaptea în cap. Plănuise să ajungă în centru înainte de zece, apoi să telefoneze acasă la soții Rothman și să se ducă să studieze cutiile poștale și holul de la intrare. Doar că nu-i va fi de nici un folos inspecția asta, dacă doamna Rothman nu ieșise la plimbare. Fir-ar să fie, urâtă chestie și ploaia asta! Se baza pe cutia poștală ca pe o asigurare suplimentară și își făcuse planul s-o verifice două zile la rând înainte de spargere. Însă mâine va fi deja miercuri.

În timp ce făcea duș, se gândi dacă n-ar fi mai bine să-i dea drumul joia cealaltă. Necazul era că îi trebuiau nenorociții ăia de bani. Ultima lovitură o dăduse în martie, când îi aranjase Vito o lucrare de unde scosese trei mii de bătrâne. Dar când avea buzunarele pline, lui Alex îi plăcea să cheltuiască și acum ajunsese la fundul

sacului și nu suporta să împrumute de la nici unul dintre rechinii ăia, fiindcă ticăloșii luau douăzeci la sută dobândă pe săptămână. Dacă iei o mie de la cămătar, afli imediat că datorezi două și nu după mult ajungi să lucrezi pe gratis pentru firmă. Ai ratat câteva scadențe de plată a dobânzilor, o gorilă a și venit să-ți bată la ușă, interesându-se politicos dacă dorești cumva să ți se rupă ambele picioare a doua zi, la apusul soarelui. În nici un caz. Partea lui avea să fie sigur nouă mii de dolari și cu cât punea mai repede mâna pe ei, cu atât mai bine. Îl știa pe Henry din auzite, avea reputația că plătește pe loc, fără să aștepte să se debaraseze mai întâi de diamante sau alte chestii de felul ăsta. Fir-ar al dracului, de ce trebuia tocmai azi să plouă?

Apartamentul în care locuia Alex era pe strada Ninety-eight, din West End, într-o clădire ocupată în majoritate de tipi așezați. Sincer vorbind, îl mai bătea câteodată gândul să jumulească ceva de prin jurul său, dar își spunea că nu e cazul să joace atât de aproape de casă. De fapt, numai un ageamiu putea să facă așa ceva, îi era și rușine că-i trecuse prin minte. Ținea de nivelul de inteligență al unui drogat. Acesta, dacă stă pe bucata dintre strada Twentieth și strada Fifth, dă lovitura într-un bloc de pe strada Twenty-first, colț cu strada Fifth. Apar copoii și zic: „Hello, Pancho, ai șutit ceva prin vecini?" Drogatul se uită la ei și mormăie: „Cine, eu? Nu, seÑor, cu sunt curat ca lacrima!", dar în timpul ăsta i se vede la spate un radio furat. Blocul în care stătea Alex n-arăta rău deloc. Apartamentele erau într-adevăr pe cinste, al lui avea cinci încăperi în total, fiind grozav când mai stătea cu el cineva, ca pe vremea lui Kitty. Nu te împiedici unul de altul când ai o casă așa spațioasă.

Kitty era o negresă pe care i-o prezentase Archie. Îi plăcuse într-adevăr de fata asta. Știa că-și pune fundul

la bătaie, dar nu conta, cui dracu' îi păsa dacă un tip în regulă o plătea pentru niște chestii care lui îi veneau gratis? Ea se oferise chiar să împartă veniturile, dar asta l-ar fi transformat în pește și Alex nu putea să sufere proxeneții. Terminase cu Kitty când aflase că se droga, pe toți dracii, continuase s-o facă tot timpul de când o cunoscuse. După ce se prinsese, Alex bătuse orașul să dea de Archie. Îl întrebase scurt: „Ia ascultă, de ce mi-ai băgat pe gât o drogată?" Archie se jurase că nu avusese habar. Pe mă-sa, cine l-ar fi putut crede?

Oricum, Alex ar fi trebuit să-și dea singur seama. Când trăiești cu o persoană și nu te prinzi că se înțeapă, ești pe jumătate tâmpit. Ea a început să plângă când i-a dat papucii. Zicea că se lasă, că face orice pentru el. Sigur, se lasă! I-a spus: „Cară-te dracu' de aici în clipa asta, n-am nevoie de o drogată la mine în casă, că vin copoii, dau de porcăriile tale ascunse te miri pe unde și mă bagă înapoi la pârnaie, curat ca lacrima!" Ea continua să se smiorcăie, dar până la urmă a înhățat-o, a târât-o la ușă și i-a făcut vânt afară, pe scări. Apoi i-a căutat în portofel, a găsit cheia pe care i-o dăduse și i-a azvârlit geanta pe hol. Stătea acolo, pe ciment, cu fusta ridicată sub ea. I-a spus atunci: „Hai, cară-te odată de aici!" O tipă de alături a deschis ușa, curioasă. Avea bigudiuri în cap, vaca naibii. A zis numai: „Vai, scuzați!" și s-a retras imediat. Fusese ultima oară când o mai văzuse pe Kitty.

Se gândise să se mute de acolo, după ce o dăduse afară, nu că și-ar fi închipuit că îi va trimite vreunul pe cap sau alte chestii de felul ăsta, dar apartamentul i se părea al dracului de mare, fără ea. Se hotărâse totuși să rămână pe loc, fiindcă era greu de tot să găsești ceva la fel de bun și la prețul ăsta; pe deasupra, vecinii lui cumsecade erau o acoperire extraordinară. De câte ori își făceau apariția copoii, le cânta rapid:

– Uitați-vă și voi unde stau, numai oameni care muncesc, de jur-împrejur, chiar n-o să mă credeți niciodată că m-am lăsat, băieți?

– Sigur, Alex, aprobau ei de fiecare dată.

Apoi se îmbrăcă și o porni la treabă.

Tot mai turna cu găleata când ajunse în hol și o văzu pe fată cum stă lângă ușa de la intrare și se uită amărâtă la potopul de afară. Era o tipă cuminte, care locuia cu el în bloc. O remarcase fiind o blondină nostimă foc, poate cu doi–trei ani mai mare ca el, sigur n-avea mai mult de treizeci și unu–treizeci și doi de ani. Prima oară când o zărise se plimba înspre Broadway cu soțul, care împingea la un cărucior dintr-alea de pânză, cu un plod înăuntru. Asta trebuie să se fi întâmplat prin septembrie. Vremea era frumoasă, iar ea purta o fustă și o bluză, neavând sutien pe dedesubt. Era bine făcută și i se ghiceau sfârcurile. Își amintea că, pe moment, își zisese că el, unul, să aibă o nevastă care-și afișează țâțele în felul ăsta, i-ar crăpa capul. Cei doi îl recunoscuseră că locuiește în bloc cu ei și îl salutaseră dând din cap.

În ziua aceea, Alex avea întâmplător asupra lui șase mii șapte sute de dolari cash, fiindcă tocmai jumulise un apartament din Grenwich Village și îi predase marfa lui Vito, care îi plătise pe loc. Fusese un scor bun. Dăduse peste o colecție de monede și nu exista tăinuitor în oraș care să nu cumpere asa ceva, la preț maxim. Și pe timbre luai tot așa de bine. Erau aproape la fel de valoroase precum cărțile de credit, cu toate că pe acestea din urmă nimic nu le putea întrece. Asemenea pradă pică numai atunci când lucrezi în timpul zilei; de obicei, individul respectiv le ține în portofel. Numai spărgătorul de hogeacuri pe timp de noapte, orice nătărău care scotocește prin dormitor în vreme ce proprietarii dorm în pat la doi pași de el, ăla da, poate să spere la o groază de cărți

de credit. Însă, chiar dacă reușește s-o șteargă fără să trezească pe nimeni, păgubașul va comunica furtul la prima oră, anulându-le. Când dai peste un portofel, cel mai bun lucru e să iei una singură; două, cel mult. Dacă un tip are o duzină de cărți de credit, s-ar putea să nu-i simtă imediat lipsa unei American Express Card și atunci poți să ridici marfă de mii de dolari, până să anunțe el pierderea.

Alex se îmbrăcase potrivit cu vremea de afară, purta un trenci, o pălărie de ploaie, având și umbrelă la el, fiindcă se gândise că va începeni o vreme pe Sixty-ninth.

Fata își pusese un impermeabil negru și pe cap o chestie de-aia transparentă, de plastic, dar nu își luase umbrelă și era clar că după primii pași s-ar fi udat până la piele. În timp ce Alex se pregătea să iasă, fata îl întrebă:

– Mergeți înspre Broadway?

Chestia asta îl surprinse. La New York, oamenii care locuiau în același bloc nu prea stăteau de vorbă unii cu alții.

– Da, spuse el, într-acolo merg.

– V-ar deranja să mă luați și pe mine sub umbrelă? continuă ea. De aici n-o să prind niciodată un taxi, aștept deja de un sfert de oră.

– Da, sigur, îi răspunse el.

Așa că porniseră împreună către Broadway.

– Trebuie să ajung în centru până la ora zece, se plânse ea. Nu cred că o să reușesc.

– S-ar putea să fie greu de găsit un taxi, chiar pe Broadway.

– Ar fi trebuit să plec mai din vreme. Puteam să chem femeia la opt și jumătate, în loc de nouă. Dar cum să-mi închipui că o să plouă în halul ăsta?

– Unde trebuie să ajungeți?

– Tocmai în Pine Street.

– Asta înseamnă o jumătate de oră, pe puțin. Chiar dacă găsiți imediat un taxi.

– Da, recunoscu ea. Mi-am făcut greşit socoteala.

Stătură la colţul dintre Broadway şi strada Ninety-eight timp de zece minute, apoi o luară în jos pe strada Ninety-Sixth sperând să găsească un taxi pe ruta mult mai aglomerată care traversa oraşul. Fata se uita mereu la ceas. Alex se întrebă unde s-o fi ducând. Zece dimineaţa era cam devreme pentru o partidă la matineu, dar naiba mai ştie. Câteodată cucoanele cele mai respectabile la înfăţişare îşi petreceau ziua întreagă regulându-se de le săreau capacele prin motelurile din New Jersey, în timp ce bărbaţii lor îşi toceau fundul pe scaun de la nouă la cinci. Zări un taxi în depărtare şi fluieră după el, apoi făcu disperat cu mâna, dar maşina nu dădea semne să încetinească. Şoferul îi văzu în ultima clipă şi trecu pe altă bandă ca să poată face la dreapta, apoi frână zgomotos într-o băltoacă din dreptul lor.

– Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne! spuse fata şi întinse mâna spre uşa maşinii. Pot să vă las undeva, pe drum? îl întrebă ea apoi, puţin cam târziu însă.

– Nu vreau să vă fac să ocoliţi.

– Încotro mergeţi?

– Lincoln Center, minţi el.

– E bine, haideţi! şi intră în maşină, făcându-i loc pe bancheta din spate.

Se urcă şi el, închise uşa şi îi spuse şoferului unde să-i ducă. În timp ce taxiul o lua în stânga, ea îşi deschise geanta scoţând un pachet de ţigări, oferindu-i şi lui.

– Mulţumesc, nu fumez.

Fata îşi aprinse ţigara, suflând un nor de fum care părea materializarea unui suspin de uşurare. Ploaia bătea în parbriz şi lamele de cauciuc ale ştergătoarelor îi ţineau cu greu piept. Se mai auzea şi ţiuitul anvelopelor care se frecau de asfaltul ud, iar mirosul de haine umede şi aburul care umplea acel spaţiu închis îi aminteau confuz de ceva de pe vremuri. Ea îşi scoase gluga

de plastic și își înfoie părul. Era tuns scurt, arăta ca un cuib făcut din fulgi galbeni. Avea niște ochi albaștri care licăreau discret când trăgea câte un fum din țigară. Un nas fin, ușor presărat cu pistrui. O gură destul de mare, cu buza inferioară mai plină, pe care îi rămăsese o bucățică de hârtie din filtrul țigării; încercă mai întâi s-o îndepărteze cu limba, apoi o apucă între degetul mare și cel arătător, spunându-i:

– Sper să nu aibă altă consultație programată imediat după mine.

– Cine anume? o întrebă Alex.

Ea se așeză picior peste picior. Avea ce arăta, dar ciorapii de nailon îi erau stropiți cu noroi.

– Avocatul, spuse ea, scoțând un nor de fum. Vă deranjează? îl întrebă, arătând spre țigara aprinsă.

– Nu, nu. Aveți necazuri?

– Necazuri?

– Vreau să spun... avocat...

– A, zise ea și chicoti ușor. Mda, cam așa ceva. Soțul meu și cu mine divorțăm.

– Păcat.

– Eu dau divorț, sublinie ea.

– Oricum, murmură Alex, neștiind ce să spună.

Numai fraierii cumsecade se căsătoreau, asta-i una. Când poți să ai tot ce-ți trebuie fără să te legi la cap, ce sens avea?

– Ne-am despărțit chiar înainte de Crăciun, continuă ea și își trecu brusc țigara în mâna stângă, întinzându-i-o pe dreapta. Mă numesc Jessica Knowles, îi spuse. Îmi doresc să fiu în curând fosta doamnă Michael Knowles. Așa sper! mai adăugă ea, zâmbind.

– Eu sunt Alex Hardy, se prezentă, strângându-i mâna în grabă și cu multă stângăcie.

– Vine de la Alexander?

– Da. Mama e grecoaică. Alexander e un mare erou la greci.

– Şi el era tot blond, zise Jessica. Mă refer la Alexander.

– Mda, confirmă Alex şi apoi tăcură amândoi până când taxiul trase pe dreapta, în faţa Lincoln Center.

Alex îi dădu iute şoferului o hârtie de cinci dolari şi îi spuse:

– Când ajungeţi pe Pine Street, opriţi de aici toată cursa.

– Nu, nu, protestă Jessica. Vă rog, nu se poate…

– E în regulă, o linişti Alex. Încântat de cunoştinţă, mai adăugă el şi deschise portiera.

Apoi coborî, în ploaie. Peste câteva minute opri o altă maşină şi îi ceru şoferului să-l ducă la intersecţia străzii Sixty-fifth cu Madison Avenue.

Continua să toarne cu găleata când coborî pe trotuar. O porni în sus spre strada Sixty-ninth şi acolo îl văzu pe portar cum stătea în colţ, fluierând după taxiuri, cu o umbrelă mare, în dungi galbene şi roşii, deasupra capului. Pe aşa o vreme, o să înţepenească acolo cât e ziua de lungă; de fapt, în cele din urmă şi ploaia era o baftă. Alex o luă înspre intrarea blocului. Un negru îmbrăcat în salopetă şi cu o pelerină de plastic pe umeri căra gunoiul de la subsol, ieşind printr-o uşă de metal care dădea pe o scară îngustă, în partea stângă a clădirii. Amărâtul avea nevoie de amândouă mâinile ca să rostogolească tomberonul până la bordură, fiindu-i imposibil să-şi mai ţină şi umbrela, aşa că După câţiva paşi era deja ciuciulete. Alex privi peste umăr înspre Madison Avenue. Portarul rămăsese tot acolo. Se duse drept spre bloc şi intră. Un individ cu mustaţă stătea chiar în spatele uşii de sticlă de la intrare. Evident, era tipul care comandase taxiul. Ceva mai încolo, o femeie cu păr de culoarea levănţicii, îmbrăcată într-un impermeabil bej, aştepta în faţa unor uşi de alamă.

Stând sub copertina de la intrare, Alex scoase din portofel o hârtiuţă, se uită pe ea, apoi căută pe lista de nume. Înăuntru, doamna aceea tocmai se urca în lift. El trecu apoi pe lângă bărbatul cu mustaţă şi intră în hol. Nu voia să fie văzut, astăzi, nici de portar, nici de liftier, fiindcă se putea presupune că erau plătiţi ca să remarce orice persoane dubioase care ar fi dat târcoale clădirii. Dar cu locatarii era altceva. De cele mai multe ori ei habar n-aveau cine le erau vecinii. Omul cu mustaţă nici măcar nu-i aruncă vreo privire, nu-l interesa decât să facă rost de taxi şi atâta tot.

Închizându-şi umbrela, Alex privi iute în dreapta. În multe blocuri de locuinţe cutiile de scrisori erau situate imediat lângă uşă, însă aici nici gând să se afle acolo. Locul imediat următor ar fi fost pe lângă lift, aşa că o porni cu încredere, ştiind că tipul cu mustaţă se aşteptă, oricum, să-l vadă luând-o în partea aceea. Se uită la panoul aflat deasupra uşilor de alarmă. Tocmai se aprinsese becul la etajul al şaselea, iar cabina continua să urce. Alex n-avea de gând să verifice astăzi conţinutul cutiilor de scrisori, ar fi fost lipsit de rost; voia numai să descopere unde sunt ele aşezate. Le găsi imediat, se aflau într-o nişă de pe platforma care ducea la ascensor. Tipul cu mustaţă se uita afară, în stradă, stând cu spatele la holul blocului. Alex măsură incinta cu privirea, căutând o uşă de metal; o descoperi destul de repede în diagonală faţă de intrare şi se îndreptă repede într-acolo.

În toate clădirile, ieşirea de incendiu e zăvorâtă pe dinăuntru ca să împiedice accesul hoţilor sau al altor tipi nedoriţi. Alex încercă uşurel clanţa. Era într-adevăr încuiată. Se putea deschide cu o cheie, din hol, dar el ştia că nu-i nevoie de asta pe celelalte paliere. Tot rostul unei scări de incendiu e să le ofere locatarilor o cale de evacuare în caz că blocul ar lua foc. N-ai cum să le ceri tuturor să aibă asupra lor cheia de la ieşirile de

incendiu. Acestea se deschideau de pe paliere, fie apăsând pe un buton, fie trăgând de un zăvor, operații care, ambele, deblocau broasca. La ușa din hol era o yală încastrată cu cilindru cu cinci picioruşe, iar pe toc se afla un cioc de metal care proteja limba și lăcașul în care intra aceasta. Nu putea fi forțată, va trebui să se ocupe de ea în ziua cu pricina.

Auzi liftul coborând și se duse repede către intrare. Trecu din nou pe lângă tipul cu mustață care și de această dată se dovedi la fel de impasibil. Când ieşi din clădire, Alex îşi deschise umbrela și o porni în dreapta, către Madison Avenue, deoarece intenționa să verifice ușa care dădea pe scara de la subsol. Se opri în dreptul acesteia și se aplecă să-și lege şireturile, cu fața ascunsă după umbrelă. Broasca era beton, o ghici dintr-o singură privire. N-aveai cum s-o forțezi, nu mergea nici cu șperaclul, nici săltată. Dacă era timp, s-ar fi putut deschide cu burghiul. Numai că joi n-o să aibă decât două ceasuri, între zece și douăsprezece, și pe deasupra, ce om cu mintea întreagă s-ar apuca să meșterească ziua în amiaza mare, pe trotuar? Cam așa stăteau lucrurile, nu avusese baftă cu intrarea de la subsol. Rămânea uşa de incendiu, din hol. Se ridică exact în timp ce un taxi trecu pe lângă el și se opri în fața intrării. Din mașină coborî portarul, iar tipul cu mustață luă loc pe banchetă.

Nu mai avea ce să caute pe acolo.

Se hotărî să se ducă în vizită la Archie Fuller.

Niciodată nu-l cunoști pe un spărgător meseriaș după cum se îmbracă. Pe unii poate îl observi de la un kilometru chiar și pe ceață, dar pe un profesionist, niciodată – dacă nu ești copoi sau coleg de breaslă cu el. În vreme ce taxiul înainta anevoios prin circulația de pe Lenox Avenue, Alex privea prin geamul mânjit de ploaie la oamenii care mergeau grăbiți pe trotuare și se distra

încercând să ghicească rapid care erau tipii cumsecade și care erau meseriașii. Pe urmă, complică și mai tare jocul, propunându-și să intuiască în ce branșă lucra fiecare.

Cel mai ușor era cu peștii: cu pălăriile alea cu boruri mari pe care le poartă, e ca și cum și-ar agăța afișe de gât. Parașute nu prea se zăreau pe trotuare: era prea devreme pentru clienți, chiar dacă se apropia de prânz. Își aduse aminte de Kitty și se întrebă ce-o mai fi făcând ea. Câteodată îi părea rău de fata asta. Da' mai dă-o dracu', cine-o pusese să se vâre până-n gât cu droguri? Era fată bună, totuși. Da' tot drogată se cheamă că e, dracu' s-o ia!

Drogații mișunau nestingheriți, în ciuda ploii și a orei matinale. Damblagiii ăia habar n-aveau dacă era vreme bună sau rea, ori cât se mai făcuse ceasul; ei se orientau numai după orologiul lor propriu, care mergea în funcție de cum își luau porția. Stăteau totdeauna ciorchine. Le plăcea să se adune și să-și povestească unul altuia dacă se găsește sau nu mizerie de aia, de-a lor. Tot timpul haleau bomboane. Dacă te-ai apuca să vinzi dropsuri la o întrunire de drogați, ai avea viitorul asigurat. Și Kitty rontăia tot timpul. „Dulce la dulce trage", avea obiceiul să spună. Asta era înainte să o prindă că se înțepa; ce tâmpit poate să fie omul câteodată!

Și distribuitorii erau ușor de detectat. Să nu-i spună lui nimeni că urâții de la poliție nu-i cunoșteau, om cu om, și că, dacă nu le-ar fi ieșit și lor câte ceva din traficul cu narcotice, nu i-ar fi săltat pe toți, cât ai zice pește. Întâi și întâi că, din moment ce e așa de simplu să-l recunoști pe un drogat, apoi nu mai ai mare lucru de făcut: te ții după el și, mai devreme sau mai târziu, îl vezi cum ia contact cu *Omul*. Acum, *Omul* respectiv trebuie numai să aibă drogurile la el, fiindcă altfel n-ar putea să le vândă, nu? Și, în funcție de câtă cantitate posedă, ajunge la delict A-1, pentru care se ia de la cincisprezece ani la

închisoare pe viață. Acum, vezi bine, un distribuitor care umblă pe străzi cu un minimum pasibil de cincisprezece ani în buzunarul de la haină e un individ care se uită tot timpul împrejur și nu o face în felul unui meseriaș care e cu ochii după ciolan. Un spărgător care pregătește o treabă nu ia nici un fel de scule asupra lui, el n-are de ce să se teamă; nu-i o infracțiune să te uiți în jurul tău, chiar dacă dai târcoale prin zona în care vei opera chiar peste câteva ore. Dar un distribuitor se furișează tot timpul, umblă mai ferit decât un tip cu pistolul la brâu. Alex reperă doi distribuitori pe bulevard. Unul era negru, il și cunoștea. Pe cel alb nu-l mai văzuse în viața lui, dar știa sigur că asta făcea. Câteodată se gândea și el că ar fi fost numai bun de polițist.

Mai dibui și un spărgător, mda, sigur că da, un ageamiu amărât care-și dădea osteneala să nu bată prea tare la ochi cum studia prăvăliile cu prăvălie. Și, chiar în urma lui, uite-l și pe copoi – un tip dur, pe care Alex îl știa de la Secția 26. Îl observase și el, iar acum se ținea cu pași mari pe urmele lui, prin ploaie. Copoii erau tari în general, deși de ce își pierdea asta vremea umblând după un ageamiu, pe o vreme ca asta, Alex nu reușea să priceapă. Spera să se aleagă cu vreo înaintare în grad, pesemne. Hei, șefule, uite-aici, ți-am prins un hoț de două parale, mă faci și pe mine detectiv de gradul doi? Bine, bine, Fosdick, acum dă o fugă de cumpără și tu niște cafea și câteva gogoși.

Câteodată, Alex avea impresia că singurii tipi pe care caralii catadicseau să-i aresteze erau hoții cinstiți, ăia care nu le dădeau șpagă. Uite, toți tipii ăștia care se ocupă de pariuri. Alex zări cel puțin vreo șase în timp ce trecea cu taxiul pe Lenox Avenue și ar fi putut spune exact cine strângea pariurile, unde își aveau ascunzătoarea și cine aduna datoriile de la jocuri, iar dacă el era în stare s-o facă, atunci puteau și polițiștii. Probabil că

e miză mare la mijloc, altfel ar fi stat cu toții la răcoare. Nu că l-ar fi durut prea mult. După părerea lui, dacă ar fi ținut morțiș careva să se apuce de arestări, atunci ar fi trebuit să-i bage pe toți la răcoare, fiindcă om cinstit nu există.

Nu-i răspunse nimeni când ciocăni la ușa lui Archie, așa că își închipui că omul nu se trezise încă. Amicul lucra noaptea și chestia asta îi cam umbrea prestigiul în ochii lui Alex. Vorbise de mai multe ori cu el despre riscul crescut al spargerilor nocturne, dar Archie râdea și zicea că-i convine, fiindcă pe beznă se poate pierde în natură. Alex îi răspundea de fiecare dată că nimic nu-i mai ieb decât o mutră de negru prinsă în lumina lanternei unui copoi. Mai ciocăni încă o dată.

– Gata, gata, strigă Archie, în cele din urmă.

Alex îl auzi apropiindu-se de ușă; parcă umbla o turmă de bivoli prin casă.

– Cine-i acolo?

– Sunt eu, Alex.

Archie deschise ușa. Avea pe el numai niște chiloți în dungi. Era genul de negru pe care ca să-l eviți trebuia să traversezi strada. Cântărea cam o sută douăsprezece kilograme, era numai mușchi și avea pe obraz o cicatrice zdravănă lăsată de cuțit. Chiar dacă ar fi fost contabil, avocat ori chirurg, dacă îl vedeai venind spre tine puteai fi *sigur* că vrea să te violeze, să-ți sucească gâtul sau să te apuce de picioare și să te dea cu capul de pământ, numai așa, pentru amuzamentul său propriu. Impresie cu totul falsă, de altfel. Archie era unul din cei mai blajini tipi pe care-i cunoscuse Alex. Și mare meseriaș, pe deasupra.

– Ce cauți cu noaptea în cap, omule? se miră el, întorcându-se imediat cu spatele și pornind grăbit înapoi, spre culcuș.

Alex intră şi închise uşa după el. Cunoştea casa; când ajunse în dormitor, Archie se băgase la loc în pat.

– Hai, scoală odată! îi strigă Alex.

– Du-te dracu' de aici, mormăi Archie, trăgându-şi pătura peste cap.

– Hai, că e trecut de douăsprezece, insistă Alex.

– Vino mai târziu, mârâi Archie din aşternut.

– Mă duc să fac nişte cafea, hotărî Alex şi ieşi din dormitor, traversă camera de zi şi intră în bucătărie. În chiuvetă se afla un maldăr de vase murdare. Un adevărat ospăţ pentru şobolanii şi gândacii de peste noapte. Alex se uită după cafetieră. O găsi în dulapul de lângă aragaz. Dorind să se apuce de treabă, îi săltă capacul şi înăuntrul ei dădu peste patru hârtii de o sută de dolari.

– Ţi-am găsit puşculiţa, strigă el.

Puse bancnotele sub o scrumieră de pe bufetul de lângă chiuvetă, apoi se ocupă să prepare cafeaua. Remarcă imediat câteva mucuri cu urme de ruj pe ele. Unul arăta a marijuana, Alex n-avea nimic împotriva ierbii ăsteia, cu toate că el nu fumase niciodată. Se întrebă cine o fi individa şi îşi aminti din nou de Kitty. Se uită pe geamul bucătăriei şi văzu cel puţin vreo şase apartamente cu ferestre întredeschise care dădeau pe scara de incendiu. Ce-i drept, nu găseai mare lucru de furat pe acolo, dar era la îndemâna oricui.

– Mi-ai pus comoara pe foc? întrebă Archie din uşă. Tot în chiloţi era.

– Uite-te acolo, sub scrumieră.

Archie se asigură că e în regulă, apoi întrebă:

– Cât e ceasul?

– Ţi-am spus.

– Ce cauţi aici, aşa devreme?

– De ce? Ai avut treabă azi-noapte? întrebă Alex.

– Am muncit de m-am spetit, omule! se plânse Archie. Am invitat o veveriţă aici. Am făcut-o să se suie

pe pereți. Osteneală mare, nu glumă. Când te-am auzit la ușă am crezut că e ea, că mai vrea o porție.

– O știu eu? întrebă Alex, sperând pe jumătate că o să-i spună că era Kitty.

– O evreică din Bronx. Asistentă socială. A pus ceasul la șapte și jumătate, că trebuia să dea fuga să asiste victimele societății, săracele de ele! zise Archie râzând. Vezi că e niște pâine în frigider, de ce nu prăjești câteva felii?

– Da' de când ești infirm?

– Amice, tu m-ai sculat din somn, sublinie Archie, întinzându-se. A fost o petrecere pe cinste azi-noapte, trebuie să știi. Ca de 4 Iulie la Newark, statul New Jersey.

Rămase cu brațele ridicate în aer, se încruntă brusc, se apropie cu mișcări iuți de scrumieră, o dădu la o parte și numără banii. Apoi răsuflă ușurat, fornăind zgomotos pe nări.

– Mi-a trecut un moment prin cap că tipa putea să mă facă de câteva sute.

– Așa-ți trebuie. Auzi, să corupi o asistentă socială!

– Eu s-o corup! Omule, tipa știe chestii pe care nu le cunoșteau nici curvele din Babilon. Ce faci, termini odată cafeaua?

– Acuși e gata, îl asigură Alex, luând două bucăți de pâine din frigider și punându-le în aparatul de prăjit. Știi, cândva am curățat un apartament – se apucă el să povestească; tipii erau plecați în vacanță și lăsaseră în frigider o pâine tăiată felii. Între ele era pusă o mie de dolari, bancnote de douăzeci.

– Și tu ce căutai în frigider? îl întrebă interesat Archie.

– Mă lovise foamea. De obicei nu fac chestii de-astea, dar știam că sunt plecați pe toată vara, așa că n-aveam de ce să mă grăbesc. Mi-am zis să-mi pregătesc și eu un sandviș și am dat de o mie de foi, spuse Alex, râzând de ce-și adusese aminte.

– Ăsta zic şi eu sandviş, nu? chicoti Archie. Omule, ce le mai dă unora prin cap!

– Ce să mai spunem de cafetieră?

– Asta-i o ascunzătoare foarte bună. Ţie ţi-ar da prin cap să scobeşti acolo?

– Bucătăria e, oricum, ultimul loc în care caut.

– Vezi? Ai mai prins ceva astăzi.

– Cât trăieşti ai de învăţat.

– Ai mai lucrat în ultima vreme? îl întrebă Archie.

– Am o treabă în vedere.

– Te-a aranjat Vito?

– Nu. Unul Henry Green, are o bijuterie în Bronx. Îl ştii?

– N-am auzit de el.

– Tommy mi-a făcut trampa.

– Scor mare?

– Bunicel. Am de luat nouă bătrâne curate.

– Bun, zise Archie şi fluieră încântat. Lui Tommy cât îi dai?

– Ei, ceva acolo! M-a pus în legătură cu tipul, atâta tot. Nu-i cazul să-i las prea mult, ştii. Două–trei foi, e suficient?

– Mda, e bine. Ce treburi mai face el?

– Habar n-am, zău aşa. Unde-s ceştile?

– În dulap, acolo. Dac-o mai fi vreuna curată.

– Am auzit că umblă să cumpere un tun ca lumea, continuă Alex, ridicând din umeri. Poate că se gândeşte la vreo treabă cu „mâinile sus!", cine ştie?

– Ce tâmpenie! se strâmbă Archie.

– Abia a ieşit luna trecută, mai poartă încă ţoalele de la pârnaie; arată ca un amărât, săracul.

Turnă cafeaua în cele două căni pe care le găsise în dulap şi continuă.

– Poate c-ar trebui să-i dau ceva mai mult de două–trei foi, ce zici? Cam o jumătate de miar, nu? Știi, ca să-l ajut să demareze.

– Cum crezi, îi răspunse Archie, ridicând din umeri. Vezi că pâinea aia se arde, dacă nu stai cu ochii pe ea.

– Fir-ar al dracului! strigă Alex și se apropie de aparatul care scotea fum. Dădu la o parte capacul și scoase cele două felii, trecându-le repede dintr-o mână în alta și azvârlindu-le cât colo, pe masa lucioasă. Sunt prea arse, ce zici?

– Nu, merge, răspunse Archie.

Se ridică de pe scaun, se duse până la frigider, îl deschise și strigă:

– Mi-a băut tot sucul de portocale!

Scoase o cutie de carton cu lapte și un pachet de unt. Se întoarse până la bufet după zaharniță și luă apoi două lingurițe și un cuțit dintr-un sertar. După care se așezară amândoi la masă.

– Trebuie să mă apuc rapid de lucru, începu Archie. Hârtiile astea-s ultimele.

– Mda, mormăi Alex.

– Vezi, sunt la fel ca tine. Cum îmi pică un scor gras, mă și lenevesc. Nu-mi vine să mă pun iar pe treabă până nu dau de fundul sacului.

– Mda, numai că eu îmi țin banii la bancă, nu în cafetieră.

– Eu n-am încredere în bănci. Omule, da' pâinea asta e arsă de tot!

– Ai zis că merge.

– Înainte să mușc din ea. Și de când toarnă în halul ăsta afară?

– De dimineață.

– Ce naiba poate să facă omul pe așa o vreme? întrebă Archie, uitându-se încruntat la ploaia care cădea necontenit dincolo de fereastra bucătăriei.

Se duseră împreună să vadă un film porno cu un număr de dublu-mixt și pe urmă hoinăriră puțin pe Amsterdam Avenue. Mai ploua, dar nu așa tare. Înghesuiți sub o umbrelă neagră bătură trotuarele ude până dădură peste un bar unde se servea și masa de prânz. Se făcuse aproape trei. Friptura de vacă se terminase, dar mai aveau niște pastramă nu prea grasă; comandară amândoi câte o porție, cu o halbă de bere de căciulă și cu garnitură de cartofi prăjiți. În local domnea liniștea, excepție făcând bâzâitul monoton al televizorului la care se transmitea un meci de baseball și părerile critice emise din când în când de o mână de negri așezați la bar.

Daisy își făcu apariția pe la ora trei și zece. Era o negresă destul de albă la piele, care n-avea decât un singur picior, dar prezenta, în schimb, un obraz prelung de egipteancă și o aluniță în colțul din stânga al gurii destul de mari, de altfel. Avea tenul curat și neted, aproape fără nici un rid; timpul o cruțase considerabil, ținând seama că începuse să curvăsărească încă de la șaisprezece ani.

Îi văzu stând într-un separeu tapetat cu material plastic roșu și o porni spre ei, clătinându-se în cârje. Purta ochelari de soare stropiți din cauza ploii de afară și o pelerină impermeabilă de culoare galbenă, pe care o scoase și o aruncă pe un scaun. Rămase în echipamentul său de lucru: o rochie strâmtă din satin albăstrui, decoltată larg pe pieptul bine dezvoltat; pe dedesubt nu mai avea nimic. În singurul ei picior, splendid de altfel, purta o sanda de lac, prinsă cu o curelușă pe gleznă și cu tocul înalt. Se așeză la masă plângându-se de vreme; își scoase ochelarii de soare și îi șterse cu un șervețel de hârtie. Avea ochii migdalați, puțin asimetrici, de culoarea chihlimbarului. Se aruncă la platoul cu cartofi prăjiți și le mai puse niște sare, evident fără să ceară permisiunea celor doi. Ronțăind de zor le spuse că se așteptase

să aibă mult de lucru, din cauza vremii. Ploaia aducea întotdeauna o groază de clienți. Și unde se aflau mușterii, era mare bătaie pe Daisy. Nici ci nu-i venea să creadă.

– Și doar nu mai sunt nici eu prospătură, comentă ea. Ce mai, la Crăciunul care vine fac treizeci și șase de ani, cu o săptămână înainte de Crăciun. Și pe stradă e plin de fete de optsprezece–nouăsprezece ani, acum scoase pe piață și frumoase de pică. Nu e vorba c-aș fi eu mai tinerică sau mai arătoasă, asta-i sigur.

– Atunci ce să fie? se miră Archie.

– Știi ce cred eu?

– Ce? întrebă el. Îl interesa de-adevăratelea. Știa că Daisy scoate mai mulți bani decât jumătate dintre curvele care umblă prin Harlem și se tot minuna cum naiba.

– Cred că e vorba de picior, îi dezvălui Daisy. Asta trebuie să fie. Tipul mă vede țopăind în cârje și își închipuie că-s neajutorată. Se uită la mine și trage concluzia că n-are treabă, poate să facă tot ce-i trece prin cap cu mine. Dacă îl refuz cumva, poate să-mi ia cârjele și să mă azvârle pe fereastră. Nu mă refer la apucați. Vorbesc de tipii obișnuiți. Cam toți, oricum, le știu de frică târfelor, de fapt, la dracu', le e pur și simplu teamă de femei, că de-aia se și duc la curve. Eu n-am decât un picior și nefericiții trag concluzia că aș fi neputincioasă, crezând despre ei înșiși că sunt armăsari. Asta e, par vulnerabilă.

– Mda, așa o fi! mormăi Archie.

– Eu nu consider că numai de asta se duc oamenii la curve, o contrazise Alex. Că le-ar fi frică de femei.

– Ba asta-i, nu-s în stare de nimic cu tipe în regulă, susținu Daisy.

– Nici gând, uite, unii se duc, așa cred eu, în ideea că o curvă e profesionistă și omul așteaptă de la ea servicii complete.

– Am eu pe unul, continuă Daisy, tot ce trebuie să fac e să-mi ridic fustele și să-i arăt ciotul, că se și scapă pe el.

– Ăsta da apucat, frate! consimţi Archie.

– Ba nu, tocmai că nu e. Am o groază dintr-ăştia, numai că nu-s toţi la fel de rapizi. Se înnebunesc după ciotul ăsta al meu, nu-i înţeleg.

– Dacă ei au bucuriii la chestia asta, zău aşa! chicoti Archie.

– Mai cunosc unu', reluă Daisy, care-i milionar şi ar putea să plătească o damă de lux, dintre cele mai scumpe. Când colo, îmi dă mie telefon tocmai de la Westchester, o dată pe săptămână, ceas. Cum se face joi dimineaţa, cum sună. Că atunci pleacă nevastă-sa în oraş după cumpărături. Eu pun receptorul în furcă, mă arunc într-un taxi şi dau fuga la Post Mills.

– Nevastă-sa o fi având şi ea un tip cu vreun ciot, interveni Alex, încercând să-l întreacă pe Archie la bancuri, uitându-se spre el să vadă dacă îl aprobă.

– Nu vă imaginaţi ce sculă prezintă animalul. O fi având el şaizeci şi patru de ani, însă e cu un armăsar, să mor eu.

– Păi, n-are a face mărimea, o atenţionă Alex. Am citit într-o carte.

– Ai citit un rahat, i-o tăie Daisy.

– Băiatul ăsta are un cocoşel atâtica, îi spuse Archie confidenţial, făcând un gest semnificativ.

– Da, să ştii, recunoscu Alex râzând.

– Cum se face joi, e ceas, continuă Daisy. Îmi dă o sută de foi, plus taxiul dus şi întors. Nici nu vă puteţi imagina casa tipului! E pe malul unei ape, chiar ar trebui să vedeţi cum arată.

– Şi pe unde zici că stă? o întrebă Archie.

– La Post Mills.

– Unde dracu' vine asta?

– Păi, ţi-am spus. În Westchester. Lângă Stamford.

– Stamford e în statul Connecticut, îşi aminti Archie.

– Păi, da, cum treci de graniță. A statului New York, vreau să spun. Acolo e Westchester, Archie, ce dracu', știu și eu unde e!

– Bine, bine, e Westchester.

– Posedă două terenuri de tenis, o piscină și un Cadillac negru, cât toate zilele, la scară. Și mai are încă o mașină, una de-alea străine, mici. Nu știu cum îi zice.

– O fi Volkswagen? aruncă Archie, făcându-i cu ochiul lui Alex.

– Da' de unde! Ce Volkswagen? Cred că e scumpă rău. Îmi închipui că o mai fi având încă una, altfel cum s-ar mai duce nevastă-sa în oraș? O dată l-am și întrebat dacă n-ar vrea o menajeră cu un singur picior. I-am spus că l-aș servi de trei–patru ori pe săptămână, numai să pot să stau și eu într-o casă ca aia. Mi-a motivat că nu se poate din cauza nevesti-sii. Omul e milionar, are cinci servitori în total, care toți au zi liberă joia. Și apoi cu o voce groasă, cu accent de culegător de bumbac din sud, le spuse: „De-asta scoate și el sufletu' din mine taman joia." Pe urmă izbucni în râs.

– Și cum arată reședința pe dinăuntru? o întrebă Archie.

– Are o garsonieră departe în pădure, în spatele casei. Acolo mergem. Ar trebui să vezi locurile, Archie. Zău că nu te mint, omul e milionar de-adevăratelea.

– Cum îl cheamă?

– Ei, asta e, nu pot să-ți spun numele unui client!

– Zici că-i putred de bogat, ai?

– Să știi că e.

– Și îți plătește, deci, taxiul dus-întors plus o bătrână în fiecare joi, spuse Archie.

Avea un ton neîncrezător, ușor ironic. Alex se prinse imediat că amicul său încerca să o facă pe Daisy să-i spună numele tipului.

– Deci posedă terenuri de tenis, piscină, garsonieră în pădure și iaht... n-ai zis că are și iaht, Daisy?

– Nu. Nici gând, da' a cumpărat o barcă frumoasă cu motor, așa să știi, pe care o ține la debarcaderul lui personal!

– Pun pariu că și debarcaderul e barosan. Ia spune, cam cât e de mare? Întinse brațele lateral. Uite-așa, Daisy? Ia zi?

– Oricum, e mai barosan decât al tău! răspunse ea și întinse mâna după cârjele care stăteau rezemate de peretele separeului.

– Cum ziceai că-l cheamă pe milionarul ăsta?

– Nu te privește pe tine, răspunse Daisy, ridicându-se de pe scaun și potrivindu-și cârjele sub braț.

Își puse impermeabilul, tăcând îmbufnată, mutându-și cu îndemânare cârjele ca să-și poată trage mânecile. Apoi se duse șontâc-șontâc până la bar și i se adresă chelnerului:

– Ar trebui să-i azvârli afară pe mitocanii ăia doi. Habar n-au să se poarte.

Când o văzu că ajunse la ușă, Archie oftă.

– S-a dus dracului!

– Prea ai forțat și tu! De-aia s-a îndârjit așa.

– Mda. Auzi bună, o curvă cu principii, să vezi și să nu crezi!

– Crezi că vorbea pe bune?

– Dracu' știe. Restul însă era adevărat, îți spun eu sigur. Dau toți năvală după ea, de parcă ar fi în călduri. Dar un tip milionar la Post Mills, știu și eu? zise Archie, ridicând din umeri.

– Păi, de ce nu verifici? îl întrebă Alex.

– Exact asta am de gând. Ar fi un scor de milioane, nu?

– Cum adică?

– Să dai o gaură la cosmelia unui tip de șaizeci și patru de ani care-i ocupat să plimbe prin pădure o târfă cu un singur picior.

Amândoi izbucniră în râs.

Alex se întoarse în apartamentul lui de pe West End Avenue la opt seara. Se mai dusese cu Archie încă la un film şi mâncaseră într-un local ieftin, de pe Broadway. Tot ce mai avea chef să facă de acum încolo era să se bage în pat, să se mai uite la televizor până pe la zece şi pe urmă să adoarmă de-a binelea. Planuia să meargă iar la obiectiv, a doua zi, în caz că era vreme bună; avea tot interesul să fie odihnit şi în formă. Până acum nu-l văzuse la faţă decât un singur locatar de acolo şi trebuia în continuare să fie discret.

În faţa blocului aştepta detectivul de gradul doi Anthony Hawkins. Se afla mult în afara teritoriului său, secţia lui cuprinzând zona încadrată de strada Fourteenth şi strada Thirty-ninth dintre Fifth Avenue şi East River. Hawkins era un zdrahon brunet, înalt şi vânjos, încântat de porecla sa, „Uliul", chiar dacă hoţii îi spuneau aşa în bătaie de joc. Asta fiindcă el avea impresia că seamănă cu actorul Burt Reynolds, ceea ce nu era deloc adevărat. Dar Reynolds jucase cândva rolul principal dintr-un serial de televiziune intitulat *Uliul*, în care era vorba, întâmplător, de un poliţist din New York. Personajul trebuia să fie indian de origine şi Hawkins era jumătate englez şi jumătate irlandez „plus o cincime scoţian, în amestec", îi plăcea lui să adauge). Dar asta nu-l împiedica să fie încântat de faptul că un serial purta acest titlu, numele unui poliţist zis „Uliul". Când şi lăsase Burt Reynolds mustaţă, la fel făcuse şi Anthony Hawkins. Când şi-o dăduse jos Burt Reynolds, Hawkins se conformase instantaneu. Dacă Burt Reynolds s-ar fi îmbolnăvit vreodată de ulcer, Hawkins ar fi încercat, probabil, să facă şi el la fel. Pentru că era o javră.

Întâmplător, se afla acolo şi tipul care îl înhăţase pe Alex, când ajunsese la Sing Sing. Acum purta un trenci cu cordon, care îl făcea, după toate probabilităţile, să se

simtă mai în exercițiul funcțiunii. Pe deasupra, stătea și în ploaie; asta-i specialitatea copoilor, să nu-i ducă mintea nici măcar să se adăpostească.

– Hai noroc, Alex, îi zise polițistul, voios.

– Ia te uită, vă salut, domnule Hawkins.

– Ce mai faci? îl întrebă Hawkins, fără să-i întindă mâna.

Un copoi nu dă niciodată mâna cu hoții, chiar dacă îi cunoaște mai bine decât pe propriul lui frate. Și li se adresează întotdeauna pe numele mic, are impresia că asta îi conferă supremație. Dacă un caraliu înhață pe un tip care tocmai a ticluit o lovitură genială, să zicem că ar fi dat o spargere la Fort Knox, pe care l-ar chema Israel Goldberg, copoiul o să-i arunce automat:

– Ce părere ai, Izzie, ne povestești tot?

Iar dacă Izzie e un hoț isteț la minte, nu-l scoate pe copoi din „domnule" și din „să trăiți" și nu-i spune nici pe dracu'. Face și asta parte din joc.

– Intrați în hol, că plouă – îl pofti Alex. Pe mine mă așteptați?

– Da, încuviință Hawkins.

– Și stați aici de multă vreme?

– De vreo jumătate de oră.

– Păi, haideți înăuntru, insistă el. Nu ne-am văzut de mult.

Intrară în holul blocului și Alex își strânse umbrela, scuturând-o de apă. Hawkins nu-l slăbea din priviri. Polițiștilor le place să creadă că știu ce gândește cineva numai uitându-se la mișcările lui, chiar dacă omul nu face altceva decât să se scobească în nas. Alex acordă multă atenție umbrelei sale și Hawkins nu scăpă din ochi nici o mișcare. Într-un târziu, Alex se uită la el și spuse:

– Ce vă aduce până aici?

– Știi ce mult mă interesează persoana ta și prietenii tăi, începu Hawkins, cu un zâmbet.

Avea impresia că seamănă și mai tare cu Burt Reynolds atunci când surâde. În realitate, arăta ca un vampir rânjit. Făcea parte tot din joc. Câteodată, Alex recunoștea în sinea sa că s-ar fi lăsat până acum de sportul ăsta, dacă n-ar fi fost polițiști. La urma urmei, ce întrecere e aia dacă n-ai adversari?

– Da? Și ce anume doriți să aflați de data asta?

– Mă interesează foarte mult o spargere care a avut loc pe 21 martie, spuse Hawkins.

– Aha, făcu Alex.

– Îmi închipui că nu știi nimic despre așa ceva.

– Absolut nimic.

– Nici n-ar fi prea interesantă chestia, dacă n-ar fi avut loc în parohia mea, continuă Hawkins. Eram în concediu la data cu pricina. Mi-am dus nevasta în Puerto Rico.

– E frumos pe-acolo.

– Am fost plecat trei săptămâni. M-am întors ieri și am stat de vorbă cu polițistul care a primit informația. E nou la noi, s-a transferat de curând de la secția din zona Harlem. Am vorbit și cu băieții de la Spargeri.

– Aha.

– Am venit să stau de vorbă cu tine, Alex, fiindcă treaba aduce bine cu stilul tău.

– Nici nu știam că am așa ceva.

– Geam spart, vreau să spun.

– Eu n-am intrat undeva pe fereastră de când eram copil, spuse Alex.

– Tocmai asta e. Era spartă pe dinăuntru, Alex. Cineva a încercat să dea impresia că e opera unui amator.

– Eu unul sunt curat, dacă vrea cineva să mă acuze... Se opri brusc, fiindcă în spatele lui se deschisese ușa de la lift și apăruseră niște vecini. Alex locuia în blocul ăsta și nu avea chef să-l vadă oamenii stând de vorbă cu un polițist.

– Uite ce e, n-aţi vrea să veniţi sus? îl întrebă el pe Hawkins.

– De ce?

Alex dădu din umeri şi făcu o grimasă, aşteptând ca Hawkins să priceapă şi singur. Dar în timp ce domnii aceia se opriseră să-şi deschidă umbrelele, copoiul spuse destul de tare:

– A, nu vrei să ştie vecinii că eşti hoţ?

Privirea lui Alex scânteie. Se uită înspre uşa de la intrare. Cei doi nu păreau să fi auzit ceva. Îndată ce păşiră afară în ploaie, Alex rosti:

– Dar ce v-a apucat? Eu încerc să duc aici o viaţă respectabilă.

– Sigur că da. Şi zici că duceai o viaţă respectabilă şi pe 21 martie, când a fost spart apartamentul de pe strada Thirty-sixth?

– Nu ştiu nimic în legătură cu asta.

– Strada Thirty-sixth, numărul 132, repetă Hawkins.

– Nu cunosc adresa.

– E un bloc frumos cu faţada de cărămidă.

– Vă spun că habar n-am.

– Uşa de la intrare a fost deschisă cu şperaclul şi broasca din interior înţepată. Iar fereastra de la dormitor am găsit-o spartă pe dinăuntru, ca să pară treabă de ageamiu. Exact cum ai făcut tu când te-am înhăţat, Alex.

– Mda, numai că m-am învăţat minte. M-am cuminţit de când am ieşit. Nici n-am de gând să mai stau de vorbă cu tipii de meserie.

– Nu? Nici cu Tommy Palumbo?

– Ce-i cu el? E curat.

– L-ai mai văzut de când a fost eliberat condiţionat?

– Mda, uneori. E prieten cu mine. Sigur că ne-am mai întâlnit.

– Am auzit că umblă să-şi cumpere o armă.

– Habar n-am.

– Data viitoare când dai cu ochii de el, asigură-l că știm de asta.

– Desigur.

– Spune-i că-i de ajuns ca să intre la loc.

– Precis c-a auzit și el, doar nu-i tâmpit.

– Toți sunteți tâmpiți, i-o reteză Hawkins.

– Uite ce e, n-am făcut eu treaba aia de pe strada Thirty-sixth. Mai doriți să știți și altceva?

– Am vrut să afli că m-am întors din concediu, doar atât. Somn ușor, îi ură Hawkins, aruncându-i zâmbetul tip Burt Reynolds, ieșind apoi din hol, în ploaie.

– Fir-ai tu al dracului, mârâi Alex și apăsă enervat pe butonul de la lift. Ce sunt eu, singurul profesionist din New York care sparge un geam pe dinăuntru? Mă rog, eu am făcut treaba respectivă, era aranjată de Vito, am scos un scor de trei mii de foi, dar dacă n-aș fi fost eu? De asta e vorba, nenorocitul dracului, că vii tot timpul pe capul meu. De-aia nu te-ai mai arătat în ultima vreme, ai fost în concediu. Măcar de ți-ar fi găurit țeasta vreun tip din Puerto Rico. Să nu mă superi, Hawkins, îi spuse el în gând, că o să-ți pară rău!

Dar începuse să se cam teamă.

Când ajunse la el în apartament, scoase din frigider o bere, o deschise și o luă cu el în dormitor. Telefonul era pe noptieră. Formă numărul lui Tommy și trase câteva înghițituri din sticlă, în timp ce aștepta. Lăsă să sune de vreo zece ori și era gata să închidă când îl auzi: „Alo?"

– Tommy, sunt eu, Alex.

– Hei, bună, Alex, ce mai faci?

– Bine. Tocmai a fost pe la mine Uliul.

– Și ce vrea?

– Tommy, fii atent!

– Da, ce-i?

– Am auzit că te-ai apucat să cauți un tun și treaba e că n-am aflat numai eu. Știe și Uliul.

– Mda.

– Cred că îți dai seama ce înseamnă asta. Cumpără omul un tun numai dacă are de gând...

– Da' n-am cumpărat absolut nimic, Alex.

– Însă ești în căutare.

– Să zicem.

– Da sau nu?

– Mă gândeam și eu, atâta tot.

– Te-ai concentrat așa de tare, încât a aflat și Uliul.

– Da, dar n-am cumpărat nimic, Alex. Am zis și eu o vorbă, acolo.

– Când aruncă omul una ca asta înseamnă că are ceva în cap. Și dacă o folosește cum mă gândesc eu, trebuie să se arate la față și urmează ca Uliul să-ți vină la ușă în zece minute fix.

– Mda.

– Atunci, de ce naiba nu dai un anunț în ziar? Mai e cineva în orașul ăsta care nu știe că umbli după un tun?

– Mda.

– Fii atent, m-ai trimis la o chestie pe bune și cred că face cinci foi, numai că nu pot să-ți plătesc până nu livrez marfa, pricepi? În momentul de față sunt cam strâmtorat, nu capăt lovelele decât pe la sfârșitul săptămânii. Vreau să zic, adică, să nu faci vreo prostie. Cinci foi or să te scoată la liman până găsești o treabă de făcut. Una la care să n-ai nevoie de tun.

– Mda, zise Tommy.

– Auzi ce-ți spun?

– Mda, aud, Alex.

– Bine, atunci. Voiam să știi că ai cinci foi la mine, dacă reziști până la sfârșitul săptămânii.

– În orice caz, nu-s chiar așa disperat, Alex.

– Bun. Mă bucur să aud asta. Ne-am înțeles, atunci, Tommy?
– Mda, în regulă.
– Sigur?
– Mda.
– Bine. Te sun eu vineri, cel mai târziu sâmbătă.
– Bine, Alex. Și mersi, auzi?
– Bun, la revedere.

Puse receptorul în furcă și mai trase o dușcă din sticla de bere. Nu știa nici el de ce naiba își bătea capul cu puștiul ăla nătărău. Când începi să lucrezi cu un tun, așa te înveți. Tommy n-avea decât douăzeci și doi de ani, dar mai fusese deja arestat o dată pentru jaf armat, când era de optsprezece. Dăduse peste un judecător care îl condamnase zece ani la Sing Sing și îl puseseră în libertate condiționată luna trecută, după ce executase a treia parte din pedeapsă. Alex îl cunoscuse la închisoare, puștiul se afla acolo de două–trei luni când intrase el. Era speriat până în măduva oaselor. Nu mai fusese la răcoare până atunci; ultima oară reușise să scape cu suspendare. Dar auzise despre viața din penitenciare și știa ce poți să pățești pe acolo. Era mai tânăr pe atunci, asta se întâmpla cu trei ani în urmă, își dădea seama că e un puști drăguț și blond, cu ochi albaștri, și aflase despre violurile în grup, așa că era absolut înspăimântat de ceea ce ar fi putut să i se întâmple. Mai târziu își spusese că numai datorită lui Tommy nu pățise nimic.

Tommy stătea deja acolo de o vreme, frumușel, brunet și zvelt, însă nu reușise nimeni să facă din el o curvă de închisoare. Exista o întreagă ierarhie sexuală în interior, de la „boarfe", cum le ziceau târfelor de afară, adică tipilor care fuseseră homosexuali și înainte. Băieții – sau *fetele*, cum le plăcea să-și spună – erau ținuți, de regulă, separat de restul borfașilor, în secția

unde se aflau celelalte prostituate și tipii închiși pentru delicte sexuale. Dar mai existau și cei care deveniseră târfe abia la închisoare. Pe urmă veneau armăsarii, flăcăii sau tăticii, cum mai erau numiți; se uitau după fiecare prospătură care apărea în curte și imediat se duceau la ea și încercau să se împrietenească, îi ofereau bomboane sau țigări și îi făceau aluzii. Acești tipi se considerau adevărați masculi; dacă îi spuneai vreunuia că se dedă la acte homosexuale, era în stare să-ți taie beregata. Deoarece el era partea activă și lui i se ofereau servicii complete.

Însă unul dintre primii oameni pe care Alex îi cunoscuse acolo fusese Tommy, care îl prevenise imediat că or să-l tărcolească toți cu o grămadă de avansuri, fiindcă e blond, arătos și tânăr, dar că nu trebuie să facă nimic, dacă nu vrea; când însă va ezita o singură clipă, atunci adio! Îl știa el pe un băiat, îi povestise Tommy, pe care îl întinseseră pe jos, în sala de gimnastică, în timp ce unul ținea de șase, îl pictaseră pe spate ca pe o femeie, cu țâțe și cu tot tacâmul și pe urmă îl regulaseră o duzină de nesătui. Nu se întâmpla chiar foarte des pe aici, zicea Tommy, referindu-se la violurile astea, în grup. În închisorile locale erau nelipsite sau în centrele provizorii de detenție, când se întâmpla ca un puști să fie azvârlit în celulă cu o mână de criminali înrăiți: te amenințau cu șișul sau te ardeau cu țigara, până făceai ce-ți spuneau. Sigur, se mai dezlănțuiau ei și pe aici, dar nu chiar așa ca să nu mai dormi de frica lor. Trebuia să fii atent la armăsari.

Ce aveai de făcut, povestea Tommy, era să refuzi absolut orice îți ofereau. Vine un tip și-ți dă un pachet de țigări, până faci rost de ceva bani, îi zici frumușel: „Nu, mersi, mai bine îți sug degetul!" Vine altul și vrea să-ți ofere niște bani împrumut, ori îți promite că te va apăra de neplăceri, îi spui: „Mulțumesc, mă descurc și

singur." Și, băiete, chiar trebuie s-o faci. Vrea unul să te răstoarne, te bați cu el. S-ar putea să ajungi la spălat closete vreo săptămână, dar cel puțin de acum înainte tipul își știe de frică și nu mai încearcă nimeni să te facă s-o iei în gură. Iar dacă intenționează să pună mâna pe tine în gașcă, trebuie să te bați ca un nebun cu ei, până când pricep că n-ai de gând să lași pe nimeni să te încalece. Pocnește-i în ochi, dă-le în beregată, n-au să riște asa ceva de două ori, nu câtă vreme sunt și alții care se lasă fără împotrivire."

Urmase întru totul sfaturile lui Tommy, de cum încercase să-l abordeze primul individ. Tipul era înalt de doi metri și avea niște umeri lați de tot, fiind un nenorocit care își zicea că dacă nu e whisky, poți să bei și vin. Numai că Alex n-avea de gând să fie sticla lui de Chianti, așa că atunci când nemernicul venise la el și-i spusese, fin de tot, "Hei, puștiule, ce-ai zice să mi-o sugi?", Alex îi replicase: „Da' tu mie?"

Gorila se înfuriase, îl trântise cu spatele de perete, înhățându-l de gât și mârâindu-i: „Fă cum îți spun, putoare, sau o să tăbărâm cincizeci pe fundul tău!" Alex îi dăduse cu genunchiul în burtă și când individul se aplecase îl pocnise în ceafă cu mâinile împreunate. Fusese o lovitură ca de baros. Iar în timp ce namila se zvârcolea pe podea, îi mai trăsese și un șut în ureche. Se alesese cu o lună de carceră și pentru asta nu putuse să iasă imediat ce executase o treime din condamnare. Dar de atunci nu se mai dăduse nimeni la el și, când mai făcuseră încă o triere a deținuților, îl puseseră totuși în libertate condiționată. Chestia îl costase șase luni în plus după gratii, dar cel puțin la ieșire era așa cum intrase.

În timpul celor optsprezece luni de pușcărie, el și cu Tommy ajunseseră prieteni buni, atât de buni, încât stârniseră bănuieli și toți încercau să afle dacă e sau nu ceva între ei. Alex aprecia că vreo patruzeci la sută dintre

tipii de acolo aveau vreun fel sau altul de activitate sexuală, fie ca parteneri activi, fie pasivi, în timp ce restul de şaizeci la sută îşi petreceau mai toată vremea vorbind despre cine ce-i face şi cui anume. Însă el şi cu Tommy erau doar buni prieteni, atâta tot. Nici măcar nu împărţeau aceeaşi celulă, cu toate că ar fi putut să aranjeze asta dând câteva foi cui trebuie. Numai că hotărâseră să n-o facă, fiindcă ar fi aţâţat şi mai mult bârfa şi nu aveau chef să ajungă în secţia autorilor de delicte sexuale, alături de poponari şi de damblagii. Dar când ieşeau în curte, la plimbare, stăteau de vorbă o groază, sporovăiau şi în sala de mese şi, în general, discutau despre ce vor face după eliberare. Hotărâseră să se lase de orice, să-şi găsească un serviciu de opt ore, să intre în rândurile tipilor cumsecade şi să dea dracului toate rahaturile astea din viaţa de închisoare.

Mda.

Acum ştia că tot ceea ce face omul când iese de după gratii e să se întoarcă exact la preocupările de mai înainte. El unul se apucase iar de spargeri, iar Tommy umbla acum să-şi facă rost de o armă, ca să poată jefui vreun magazin de băuturi sau ceva de genul ăsta. Nu înţelegea ce se întâmplase cu el, nu mai semăna cu tipul pe care îl cunoscuse la închisoare. Poate că, până la urmă, vreunul dintre flăcăi reuşise să-l răstoarne, naiba ştie. Când ai stat o vreme la mititica, te saturi la un moment dat. Îţi vine cu lehamite să tot fii altcineva, mereu. Fiindcă nu prea ai cum să rămâi tu însuţi, asta e buba. Posibil că, după ce ieşise Alex, stând singur acolo, fără nimeni cu care să poată vorbi pe bune, lipsit de orice bucurie, Tommy o fi cedat, pesemne, vreunui armăsar. Dacă tot nu merge să fii tu însuţi, atunci nu mai contează dacă ajungi băieţelul cuiva. Alex nu prea ştia nici el ce să zică. Tommy se purta ca şi cum ar fi murit de-a binelea, în ultima vreme... ba nu, stai, ca şi cum ar fi

jelit moartea cuiva, da, ca şi cum ar fi plâns după cineva foarte drag. Fir-ar al dracului să fie...

Alex se aşezase pe pat chiar lângă telefon şi, când acesta începu să sune, sări cât colo. Înjurând în barbă, ridică receptorul:

– Alo?

– Alex?

O recunoscu imediat, n-ar fi putut să-i uite vocea câte zile va avea. Se bucura s-o audă, însă, în acelaşi timp, nu mai voia să aibă nimic de a face cu ea.

– Ce doreşti, Kitty?

– Am nevoie de ajutor. Pot să trec pe la tine?

– Nu.

– Alex, zău că am nevoie de sprijin. Te rog.

– Nu, nu mai vreau să apari pe aici.

– Ba o să vin, zise ea, închizând repede.

Sună din holul de jos la nouă fix, iar el nu-i răspunse, ştiind totuşi că asta n-are s-o împiedice să urce. Peste cinci minute îi bătea în uşă. Se duse să-i deschidă şi îi reproşă sec:

– Ţi-am spus să nu vii.

– Ei, uite c-am venit, ciripi ea şi trecu pe lângă el, păşind înăuntru. Afară ploua în continuare şi avea pardesiul ud leoarcă. Şi-l scoase şi îl agăţă, ca o obişnuită a casei, în debaraua din vestibul. Pe dedesubt purta o fustă scurtă, strâmtă şi o bluză albă. Îşi scoase şi pantofii cu tocuri înalte, îi lăsă la intrare şi se duse drept în sufragerie, la bar, unde îşi turnă două degete de scotch.

– Simte-te ca acasă, o pofti el.

Ea nu-i răspunse. O urmări cum îşi bea whisky-ul fără sifon şi cum îşi mai toarnă o porţie. Nu părea deloc să fie pe drojdie, aşa că se întrebă ce altceva putea să vrea de la el, dacă nu era vorba de bani pentru o doză de drog. Dar arăta foarte bine, de fapt era mult mai atrăgătoare decât pe vremea când trăiau împreună.

Îşi lăsase părul să crească şi-l coafase în stil afro, iar noua pieptănătură îi sublinia trăsăturile frumoase ale obrazului, nasul subţire şi proeminent, pomeţii înalţi, obrajii bucălaţi şi gura generoasă. Nu era fardată, în afară de puţin creion verde-albăstrui pe pleoape. Avea tenul neted, de culoarea alunei sălbatice, iar pielea îi strălucea cald în lumina lămpii ce stătea pe podea, lângă bar. Îşi luă paharul şi se aşeză pe canapea, punând picior peste picior.

– Deci, începu ea, zâmbindu-i, cum o mai duci?

– Bine.

– Nu eşti prea vorbăreţ.

– Ce vrei, Kitty?

– Bani.

– Nici nu poate fi vorba.

– Nu pentru ce te gândeşti tu. Nu pentru droguri.

– Indiferent, tot n-am.

– Nu mă crezi, nu-i aşa? îl întrebă ea.

– Şi ar trebui s-o fac? Acum şase luni te înţepai de o sută de dolari pe zi.

– M-am lăsat, zise ea sec.

– Bun. Tot n-am nici un ban de dat.

– Nu vreau decât un împrumut.

– Du-te la băieţii care împrumută.

– Asta te afundă şi mai rău, doar ştii, Alex.

– Kitty, nu mă interesează în ce te-ai băgat şi nici până unde ai de gând să ajungi. Te priveşte.

– Vrei să păţesc ceva, omule?

– Nu mă priveşte.

– Nu-i adevărat.

– Ba da.

– Şi de ce mă rog, eşti atât de duşmănos? Tu m-ai dat afară, nu mai ţii minte?

– Fiindcă m-ai minţit.

– Greşeşti. Tu nu m-ai întrebat niciodată dacă mă înţep şi nici eu nu ţi-am spus. Oricum, ce are a face cu rugămintea mea? M-am lăsat, ai auzit doar.

– Sigur.

– Am nevoie de două mii de dolari, Alex. Am nevoie de banii ăştia imediat, altfel o păţesc rău de tot. Asta-i chestia. Dacă am ţinut vreodată unul la altul...

– Kitty, eşti nemaipomenită, îi aruncă el, clătinând în cap. Ai un tupeu de speriat.

– Sunt băgată într-o chestie oribilă. Am luat două mii de dolari din portofelul unui tip şi s-a dovedit că am făcut o prostie. Nu e genul care să se lase uşurat de parale. Îi vrea înapoi.

– Atunci dă-i, ce mai aştepţi?

– Nu mai am de unde. S-au dus.

– Cine ţi i-a luat? Peştele tău?

– N-am nici un peşte.

– Atunci?

– I-am cheltuit.

– Cine-i tipul?

– Îl cheamă Jerry Di Santis. Are un tripou în East Harlem.

– Foarte isteaţă mişcare din partea ta, n-am ce zice.

– Nu ştiam amănunte, părea un tip cumsecade. Lucram pe Algonquin, m-a agăţat într-un bar. Era sâmbătă seara. Am aşteptat să adoarmă şi pe urmă i-am...

– Sâmbătă seara? Vrei să zici că ai cheltuit două mii de dolari de sâmbătă încoace?

– Bineînţeles. Alex, te rog, da? Ăsta nu ştie de glumă, umblă să dea de mine de când am fugit cu banii. Azi avea cu el două gorile, fiecare cât Sonny Liston, numai că erau albi.

– N-am de unde să-ţi dau două mii de dolari.

– Dar ai marcat zdravăn luna trecută. Mi-a spus Vito că ai scos trei miare.

– Vito ar trebui să-și țină gura.

– Credea că mai suntem împreună, n-are nici o vină. Mi-a zis așa, într-o doară, m-a întrebat dacă mi-a plăcut lovitura ta.

– Gata, s-au dus de mult. Mai am o sută cincizeci de foi în buzunar și cu asta basta.

– Alex, nu mă mai minți! Tipul ăsta o să-mi facă niște chestii îngrozitoare dacă nu ies cu banii.

– Îți repet, du-te la un cămătar.

– Dacă ajung să iau de la ei, o să afli că m-au băgat într-o casă de curve pentru vagabonzi, să fac un număr pe cinci dolari.

– Groaznic.

– Când mai lucrezi ceva? îl întrebă ea pe neașteptate.

– Nu-i treaba ta.

– Precis că o s-o faci în curând. Dacă ai rămas pe o sută cincizeci de foi, în mod sigur te vei apuca de ceva zilele astea. Te cunosc doar, Alex, am stat prea mult timp cu tine. Când te apuci de treabă?

Nu-i răspunse.

– Alex, există măcar o șansă să mă poți ajuta până sâmbătă?

Tăcere.

– Bine, oftă ea, ridicându-se. Mi-ai spus ce voiam să știu. Vin mâine.

– N-o să dai de mine.

– Eu am să fiu aici. Și, dacă nu te găsesc, mă întorc joi. Și încerc și vineri, să știi.

– Plec din oraș.

– Alex, noi ne-am iubit mult.

– S-a isprăvit cu asta.

– Așa să fie? Tipul m-a amenințat că-mi azvârle cu acid sulfuric în față, Alex. Vrei să se întâmple asta?

– Kitty...

– Trec mâine.

– Degeaba.
– Atunci când?

Ar fi vrut să-i spună: „Niciodată." Să adauge apoi: „Lasă-mă în pace, Kitty, s-a terminat, nu-ți datorez nimic, nicidecum două mii de dolari."

– Când, Alex? insistă ea.
– Cred că mi-am pierdut mințile.
– Când o să ai banii, Alex? Vineri?
– Poate.
– Alex, spune-mi da sau nu. Te rog. Dacă știu că nu pot conta pe tine, trebuie să mă dau la fund. Trebuie să fug nici nu știu unde, în China, dacă o fi destul de departe.
– O să-ți dau banii vineri.
– Mulțumesc, murmură ea și apoi se apropie, îi înconjură gâtul cu brațele și se lipi de trupul lui.
– Acum cară-te de aici.
– Nu vrei?
– Nu.
– Nu s-ar zice.
– E portofelul.
– Ți-e frică de mine?
– Da.
– De ce? Pe vremuri nu-ți era.
– Acum îmi este. Pleacă de aici, Kitty. Am să-ți dau banii vineri. Îi vreau înapoi într-o săptămână, nu-mi pasă dacă trebuie să buzunărești marinari beți ca să faci rost de ei.

Ea își lăsă brațele în jos, îi zâmbi și ieși în vestibul, unde își puse pantofii și pardesiul.

– Ești sigur că asta dorești?
– Hai, pleacă.

Dimineață îi păru rău că-i promisese două mii lui Kitty. În timp ce se bărbierea se tot gândi la asta. Era

la mintea cocoșului că dacă n-are bani să-l plătească pe tipul respectiv, n-o să aibă nici pentru el. Probabil că dăduse toată suma aia pe droguri, pesemne se adunase cu toți damblagiii și se distrasără de minune, înțepându-se zi și noapte. Așa că el se pregătea acum să-i dea altții, pe care o să-i cheltuiască în același fel, iar individul tot n-o să-și primească parale înapoi și ea tot în belea o să fie, numai că va avea și el cu două mii mai puțin. Fusese nebun de legat, ar fi trebuit s-o dea afară în șuturi, cum făcuse cu șase luni în urmă.

Ziua se arăta frumoasă și însorită, cel puțin de atâta lucru să aibă și el parte. La nouă și jumătate era la colțul dintre strada Sixty-ninth și Madison Avenue. Poștașul sosi la nouă patruzeci și cinci și, imediat ce îl văzu plecând, Alex se duse la cafeneaua de pe strada Seventieth. Comandă un suc de grepfrut și o cafea, le bău și pe urmă intră în cabina telefonică și sună acasă la familia Rothman. Era ora zece și cinci. Răspunse menajera.

– Alo, pot vorbi cu doamna Rothman, vă rog? întrebă el.

– Tocmai a coborât.

– Știți cumva când se întoarce?

– Pe la ora douăsprezece.

– Revin atunci. Mulțumesc, mai spuse el, înainte să închidă.

Plăti consumația și o porni din nou pe strada Sixty-ninth, în jos. Portarul stătea sub copertină, cu mâinile în șolduri, uitându-se după o femeie care încerca să parcheze un Mercedes Benz peste drum. Era zece și douăsprezece minute și Alex dorea să verifice cutiile poștale, dar ținea să nu-l vadă nici portarul, nici liftierul. Se duse până în fața clădirii și se lăsă într-un genunchi ca să-și lege șiretul, chiar lângă ușa de la intrare. În hol se vedeau niște femei care coborâseră și se

duceau să-și ia corespondența. Știau cu toții la ce oră vine poștașul – fie ploaie, fie soare – și erau nerăbdători să vadă ce le adusese.

Pe Alex îl interesa doar să descopere care era tabietul doamnei Rothman. Lua scrisorile când pleca din apartament, la ora zece, ori când se întorcea acasă, la douăsprezece? Nu era neapărat necesar să afle, însă putea să-i fie de folos a doua zi dimineață, mai ales dacă ar fi făcut asta la ora zece. Nu strica niciodată o precauție în plus. Să zicem că va suna mâine și nu-i va răspunde nimeni, numai fiindcă doamna Rothman era sub duș și nu auzea telefonul. În cazul ăsta ar fi urcat și ar fi dat peste o cucoană de șaizeci și unu de ani, înfășurată într-un prosop de baie. Pe de altă parte, dacă nu i-ar fi răspuns nimeni și după aceea, verificând cutia de poștă din hol ar fi putut constata dacă femeia își ridicase deja corespondența; abia atunci s-ar fi asigurat că ea plecase de acasă, cum era de așteptat. Procente. Încercă omul să le cumpănească în favoarea lui. Se îndepărtă de clădire, merse până la jumătatea străzii și se uită în urmă. Bătrânul Fund-gras era tot pe trotuar. Alex oftă, îndreptându-se spre Park Avenue, apoi se întoarse, întrebându-se tot timpul cum ar putea să-l îndepărteze pe grăsan din fața intrării.

Nu-i plăcea deloc situația.

Luni dimineață, portarul avusese ceva activitate, alergând după taxiuri și era tot o zi frumoasă ca asta. Nu se gândea la ce se petrecuse ieri, fiindcă plouase. Dar îi trecu prin minte că luni, cea mai mare parte din vânătoarea de taxiuri avusese loc între nouă și nouă și jumătate. Ar fi trebuit să mai zăbovească prin preajmă, nu să-și ia tălpășița imediat ce sosise poștașul. Dacă asta era normal, dacă tot ceea ce avea de făcut portarul între zece și douăsprezece era să tândălească pe afară supraveghind strada, însemna că mâine dimineață Alex va avea necazuri.

Mai trecu o dată prin dreptul clădirii, luând-o prin spatele grăsanului care tot mai stătea la marginea bordurii. În vremea asta se auzi sunând telefonul din hol și omul dădu fuga înăuntru să răspundă. Alex se opri pe Madison Avenue și pândi de acolo ușa de intrare. Portarul ieși din nou peste câteva momente, traversă strada până la garajul de vizavi și dispăru grăbit pe scara ce ducea în subteran. Alex deliberă dacă era sau nu momentul să treacă la acțiune și decise că acum ori niciodată. Nu știa cât timp o să lipsească tipul, dar era necesar să riște. Se uită la ceas. Era zece și douăzeci.

Merse direct spre clădire și intră imediat în hol. Pe platforma din fața ușii se opri o clipă să privească indicatorul luminos. Liftul se afla la etajul al doisprezecelea după care se aprinse cifra unsprezece, apoi zece. Ascensorul cobora și avea să ajungă la parter peste câteva secunde. Alex păși iute în nișa în care se aflau cutiile poștale. Știa că soții Rothman locuiesc la apartamentul 16 A. Nu era nimic înăuntru.

Se pregătea să părăsească holul când se deschise ușa liftului. Nu-și schimbă ritmul pașilor, continuă să meargă înspre intrare însă simțea privirile liftierului ațintite asupra lui și era sigur că va fi interpelat.

– Vă rog, domnule, rosti omul în spatele lui.

Alex se întoarse, cu un aer de surpriză pe față. Era un bărbat roșcat, cu tăieturi de la bărbierit pe bărbie și pe obraji. Era scund și îndesat, bocciu și suspicios. Ținea mâna la șold, îndreptându-se spre Alex, ca și cum s-ar fi pregătit să scoată din teacă revolverul pe care nu-l avea.

– Unde e portarul? îl întrebă el pe Alex.

– N-am idee.

Tipul se uită pe stradă, cu aerul că îl bănuia pe Alex de a-i fi făcut ceva grăsanului. Întorcându-se spre el îi spuse:

– Căutați pe cineva, domnule?

Acest „domnule" reprezenta polița lui de asigurare. Dacă Alex ar fi fost în regulă, tipul putea să se lamenteze de mama focului pe urmă, explicându-i: „În zilele noastre, niciodată nu mai poți fi sigur, domnule."

– Da, într-adevăr, spuse Alex. Am contat pe cutiile de scrisori, dar poate mă ajutați dumneavoastră.

Băgă mâna în buzunarul pardesiului și scoase de acolo o hârtiuță pe care mâzgălise ceva de dimineață, înainte să plece de acasă. Numele fusese ales la întâmplare, din cartea de telefon. Adresa era chiar a blocului, numai că se afla pe strada Sixty-eight, deci următoarea, cum mergeai spre centru. Îi arătă omului însemnarea sa.

– Nu stă nici un Ralph Peabody în blocul ăsta, zise liftierul, pe urmă băgă de seamă adresa. Oricum, ați mers prea departe. Dumneavoastră căutați strada Sixty-eight.

– Și nu este asta?

– Aici e Sixty-ninth.

– Mulțumesc, mormăi Alex, luându-și înapoi hârtiuța.

Ieși din clădire, profund dezamăgit. Vizavi, portarul aducea un Cadillac 73 din garajul de la subsol. Se uită la ceas. Era zece și douăzeci și patru. În timp ce Alex o porni în sus, spre Madison Avenue, omul parcă mașina în fața blocului. Nu trecură nici două minute și un domn în vârstă, îmbrăcat într-un pardesiu de culoare închisă și cu o pălărie gri, își făcu apariția din clădire, urmat de grăsanul care se îndreptă grăbit spre portiera din dreptul locului șoferului, ținând-o deschisă. Se făcuse ora zece și douăzeci și șase. De atunci și până la unsprezece și cincizeci de minute, portarul nu se mai clinti de la ușă. Nici măcar o singură dată. Fix la ora douăsprezece, Alex se afla din nou în cabina telefonică de la cafenea, formând numărul familiei Rothman. Răspunse menajera.

– Casa Rothman.
– Cu doamna Rothman, vă rog.
– Nu este acasă. Cine o caută, vă rog?
– Am mai sunat şi puţin mai devreme. Mi-aţi spus că se întoarce la ora douăsprezece.
– V-am zis că se întoarce după douăsprezece.
– Bine. O să încerc puţin mai târziu, adăugă Alex şi închise repede.

La ora douăsprezece şi trei minute formă din nou numărul şi iar îi răspunse menajera.
– Casa Rothman.
– Nu s-a întors doamna Rothman? întrebă el.
– A, tot dumneavoastră sunteţi! chicoti fata.
– Abia aştept să vorbesc cu dânsa. Regret că vă tot deranjez.
– Trebuie să pice dintr-o clipă în alta. Dacă doriţi să-mi lăsaţi numărul îi spun să vă sune dânsa.
– Nu, am să revin eu. Mulţumesc.

La ora douăsprezece şi şapte minute telefonă din nou. De data aceasta fata îi recunoscu vocea.
– Un moment. O chem imediat.

Alex aşteptă.
– Alo? spuse o voce de femeie.
– Doamna Rothman?
– Da.
– La telefon Arthur Platt, de la Asociaţia muncitorilor handicapaţi. Facem un apel către toţi binevoitorii să comande becuri fabricate de handicapaţi…
– Nu, îmi pare rău, zise doamna Rothman. N-avem nevoie de aşa ceva, mulţumesc.
– Puteţi comanda şi numai…
– Nu, regret, adăugă ea şi închise.

Aflase tot ce avea nevoie despre familia Rothman, dar îl mai frământa treaba cu afurisitul de hol de la intrare. Nu mai părea deloc aşa de simplu. De fapt, începea să se

întrevadă un risc ceva mai mare decât era el dispus să-și asume. Îi trecu prin minte chiar să renunțe.

Trebuia să mai chibzuiască.

Răscolit profund, se îndreptă din nou spre centru.

Își luă un crenvurșt și o sticlă de suc de la un chioșc de pe Broadway și merse pe jos până în parcul de pe Riverside Drive. Se așeză pe o bancă la soare și încercă să-și pună ordine în gânduri.

Era acum destul de sigur că domnul Rothman pleacă în fiecare dimineață de acasă la ora nouă și că la zece o pornea și doamna Rothman. Omul lor le spusese că joia e ziua liberă a menajerei, iar Alex n-avea motive să se îndoiască de asta; joia e, de obicei, ziua liberă a servitorilor din toată lumea. N-avea decât un singur telefon de dat mâine dimineață, să verifice dacă soții Rothman părăsiseră amândoi apartamentul. Cum va intra în hol, se va duce să controleze cutia de scrisori. Dacă era goală, va urca și se va ocupa de apartament, sigur că nu se află nimeni înăuntru.

După cum se vede, pătrunderea în afurisitul ăla de hol reprezenta adevărata problemă. Ușa era un fleac; nu se aștepta să dea peste ceva mai complicat nici mai departe. Dar cum să intre în bloc și cum să ajungă până la scara de incendiu – asta era întrebarea. Dacă portarul avea de gând să înțepenească pe trotuar între zece și douăsprezece...

Hei, ia stai, își zise Alex.

La zece și douăzeci grăsanul primise un telefon și dăduse fuga vizavi la garaj. Ieșise de acolo la volanul unui Cadillac peste cinci minute și în scurt timp apăruse un individ cu pălărie tare care se suise la volan. Acum, dacă toată chestia asta se petrecea regulat, dacă tipul scorțos suna în fiecare dimineață la aceeași oră și îi spunea portarului că o să fie în hol peste cinci minute și să-i pregătească mașina, însemna că și mâine ăla va

lipsi de la postul lui, cel puțin cinci minute, deci va avea timp berechet să intre și să aranjeze ușa cu pricina. *Dacă* se întâmpla așa cu regularitate. Și tot nu putea să pătrundă în clădire până la zece și douăzeci, ceea ce îi reducea timpul de lucru la numai o oră și patruzeci de minute; acesta era un răgaz extrem de scurt.

Nu știa ce să facă.

Dacă ar fi vorba de un seif de jucărie, ce naiba, nici n-avea de ce să stea acolo mai mult de cinci minute mari și late. Dar dacă se dovedea o chestie serioasă? La dracu', să nu fi avut atâta nevoie de bani ar fi... Ei, ce ar fi făcut? Ce putea să facă? Menajera nu știa despre ce tip de seif e vorba, amicul lui Henry o tot pistonase pe tema asta, dar nu reușise să afle dacă era montat în perete. Oricum, o să fie al dracului de greu de intrat în hol. Nu putea să facă o repetiție generală. Pune-te pe treabă și verifică la cutie. Dacă nu merge, las-o baltă, băiete. Se întreba dacă merită. Încercă de mai multe ori să pună în cumpănă posibilitatea de a lua șapte ani cu toate cele nouă miare care îl așteptau. Chiar că nu putea să spună dacă merită riscul.

O oră și patruzeci de minute. Ca să intre în hol, să descuie ușa de incendiu, să urce pe scări șaisprezece etaje, până la apartamentul soților Rothman, să rezolve ușa de intrare – și dracu' știe peste ce fel de broască mai putea să dea și acolo – să pătrundă înăuntru, să deschidă seiful și s-o șteargă înainte să se întoarcă, la ora douăsprezece, doamna Rothman. Dar ia stai, azi-dimineață nu a revenit decât la douăsprezece și cinci; asta îi mai lăsa la dispoziție câteva minute. Dar n-avea de gând s-o aștepte până ajungea la ușă. De fapt, ca să joace fără riscuri, i-ar plăcea s-o șteargă de la fața locului pe la douăsprezece fără zece, cel mai târziu la fără cinci, luând în calcul eventualitatea ca individei să-i vină ideea să-și scurteze plimbarea. Prin urmare, dacă

intra în hol la zece și douăzeci și pleca din apartament la douăsprezece fără zece, îi mai rămâneau numai nouăzeci de minute – din ce în ce mai bine. La naiba cu treaba asta, o să-l sune pe Henry Green și o să-i spună să se spele cu ea pe cap. Să intre el și să dea gata chestia în nouăzeci de minute, n-are decât. Totuși avea mare nevoie de bani. Ah, dacă n-ar fi fost așa...

– Salut! răsună o voce de femeie.

Ridică privirea. Soarele fiind foarte puternic fu nevoit să-și pună mâna streașină la ochi pentru a distinge ceva. Era Jessica Knowles, blonda care locuia cu el în bloc.

– Bună! răspunse.

– Te bronzezi? îl întrebă ea.

– Da, ar fi păcat să nu profit.

Purta pantaloni albi și un tricou verde, fără sutien pe dedesubt. Să nu-i spuneți lui Alex că una care umblă fără sutien nu cere ceva anume. Copilul era tot în cărucițul de pânză în care îl mai văzuse prin septembrie și rodea o ciocolată. Alex n-ar fi putut să precizeze dacă era băiat sau fată. Jessica se așeză pe bancă, lângă el.

– Cum a fost ieri? o întrebă el.

– Parcă poți să știi? murmură ea, dând din umeri. Când divorțezi e cum te-ai duce să-ți scoți o măsea. Fără anestezie.

– Mda.

– Dar ție cum ți-a mers?

– Binișor.

– M-am tot întrebat, încep ea. Ești cumva actor?

– De ce crezi asta?

– Păi, mergeai la Lincoln Center.

– A, de-aia?

– Sigur, puteai să te duci să cumperi bilete. Dar te tot văd pe acasă dimineața, așa că am presupus, firește... cum să spun, dacă lucrai undeva la birou... Ești sau nu actor?

– Nu.

Știa ce întrebări or să urmeze. Cu lumea „în regulă" conversația ajungea totdeauna la punctul în care erai silit să minți în legătură cu ocupația ta. Odată, unei fete din Miami îi spusese, așa, de distracție, că e spărgător. Ea râsese, aprobându-l: „Sigur că da."

– Dar cu ce te ocupi? îl întrebă Jessica.

– Ești pe aproape. Nu sunt actor, dar lucrez într-un teatru.

Nu mai folosise până atunci textul ăsta, dar ea i-l servise pe tavă, într-un fel. Și, pe urmă, era pe jumătate adevărat: la Sing Sing, dăduse odată ajutor la fixarea proiectoarelor pentru un spectacol.

– Știam eu că ești din teatru! exclamă ea, încântată de propria-i perspicacitate și, fără să-și dea seama, ajutându-l să mintă în termenii cei mai potriviți.

– Da, sunt din teatru, consimți el, prinzând din zbor expresia. Sunt electrician.

– Și lucrezi la Lincoln Center?

– Nu, mă duceam acolo să mă interesez de o treabă.

– La ce spectacole ai lucrat?

– A, la o groază.

– Vreunul pe care să-l fi văzut și eu?

– Păi, spune tu.

– Soțul meu și cu mine ne duceam cel puțin o dată pe săptămână la teatru. Pe vremea când eram împreună.

– Înseamnă că ai văzut neapărat și spectacolele la care am lucrat eu, o asigură Alex, rugându-se în gând să lase naibii baltă subiectul.

– Trebuie să fie o muncă interesantă.

– Ei, ca oricare alta.

– Ai de-a face cu o mulțime de artiști, îmi închipui.

– A, da.

– Când spui că ești electrician...

– Fixez reflectoarele, asta-i tot. Și trebuie să rămân prin preajmă, desigur. Când se joacă spectacolul. Să am grijă să fie totul în regulă, înțelegi?

– Și stai la pupitrul de comandă?

– Nu. De regulă altcineva face asta, răspunse el și rosti în gând: „Hai s-o lăsăm dracului baltă!" Dar tu ce faci? o întrebă.

– În momentul de față, nimic. Ei, poate că n-ar trebui să vorbesc așa. Peter și gospodăria înseamnă tot un serviciu de opt ore.

– Cât are? se interesă Alex, uitându-se la băiețelul care se mânjise cu ciocolată pe obraz și pe mâini.

– Doi ani.

– Seamănă cu tine.

– De fapt, aduce mai mult cu tatăl lui. Cel puțin la gură e leit.

– Însă are ochii tăi.

– Da, dar și ai lui taică-său sunt tot albaștri.

– Vasăzică, asta e ocupația ta, rosti Alex. Ai grijă de copil și de gospodărie.

– Da, apoi mă mai zbat și să obțin o alocație decentă de la nemernicul pe care l-am luat de bărbat. De fapt, sunt redactor într-o editură. Asta făceam înainte să mă mărit. Probabil că o să mă întorc la serviciu imediat ce se va termina cu toate chestiile astea avocățești.

– Ce înseamnă redactor? întrebă Alex. Te ocupi de publicitate?

– Nu, de redactat cărți. Verific dacă nu sunt erori sau contradicții în manuscrisul autorului, ori inconsecvențe... ce mai, asta așa, ca să simplific oarecum lucrurile. Mai dau o mână de ajutor și la stilizarea textului, nu mă refer la aspectul final – asta e treaba tehnoredactorilor – cu toate că eu indic așezarea în pagină a unei poezii, dacă va fi tipărită cu aldine sau cu italice, ori unde anume trebuie să fie folosit alt corp de literă.

Alex nu pricepea o iotă din toată trăncăneala ei.

– Aha.

– N-o să-ţi vină să crezi de câte ori un autor zice la pagina a patra despre cineva că are ochi albaştri şi pe urmă, la pagina a şasea, personajul apare, ca prin minune, cu ochii verzi. Sarcina mea este să-i semnalez asta, să-i atrag atenţia.

– Trebuie să fie o muncă interesantă, spuse Alex, gândindu-se că, după cum suna, era o chestie îngrozitor de plicticoasă şi de tot rahatul.

– Da, să ştii. Am lucrat cu mulţi scriitori mari. Cu manuscrisele lor, adică, nu prea ajung să-i cunosc personal.

– Mda.

– Aşa că suntem amândoi în zona de frontieră. La frontiera muncii de creaţie, vreau să zic.

– În culise, s-ar putea spune, adăugă ea surâzându-i.

– Mda, în culise, aprobă el, întorcându-i zâmbetul.

– Nu, Peter, n-o băga în gură, strigă femeia şi se ridică imediat de pe bancă. Apucă mâna stângă a copilului şi îi luă poleiala de la batonul de ciocolată.

– E la vârsta când roade orice.

În timp ce se întorcea spre bancă, Alex se uită la sânii ei. Având aerul că nu-i remarcă privirea, Jessica se aşeză la loc şi-i spuse:

– Acum m-am murdărit şi eu. Îşi căută un şerveţel în geantă.

– Cred că nu mai ai timp de nimic, din cauza lui.

– Chiar aşa e. Am avut o bonă, însă a trebuit să renunţ la ea când m-am despărţit de Michael. E aşa de chiţibuşar şi de meschin în ce priveşte divorţul... Ei, dar să nu te plictisesc cu ale mele.

– Nici gând!

– E un mitocan şi un cârpănos, reluă ea. Ar trebui să-mi trimită cinci sute pe lună, până la hotărârea definitivă, dar nu primesc niciodată banii la termen. Trebuie

să-i dau telefon și să-i cerșesc, practic, de fiecare dată. Eu încerc să mă port decent în toată chestia asta. Le-am spus avocaților mei că nu vreau pensie de întreținere, tot ce pretind este o pensie alimentară pentru copil. Nu pot și să lucrez și să cresc singură copilul, mă gândeam să folosesc banii ca să angajez o bonă. E rezonabil, nu?

– Sigur că da.

– Dar el nu face decât să-mi pună bețe în roate. Nu vrea să creadă că nu-l mai iubesc. Bărbații pricep greu așa ceva. Mai ales unul ca Michael.

– Ce fel de tip e? întrebă Alex.

– Ca să-i spun pe nume, e o pulă.

Limbajul ei îl șocă pe Alex. Nu se aștepta ca fetele cuminți să vorbească la fel ca târfele. Se mai uită încă o dată la pieptul ei, de data asta ostentativ. Poate că nici nu era așa de nevinovată cum își închipuise. O tipă în regulă rămâne o tipă în regulă, își spuse el. Ai grijă ce faci!

– Așa stau lucrurile – adăugă ea, mototolind șervețelul și punându-l la loc în geantă. De câte ori mănâncă Peter, eu trebuie să fac o baie după aia. Asta-i situația, zâmbi ea. Ești însurat?

– Nu.

– Ai fost vreodată?

– Nu.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și cinci.

– Eu am douăzeci și nouă.

– Cam asa ceva mi-am închipuit și eu.

– Câteodată mă simt de o sută de ani.

– Ei, asta-i!

– Vorbesc serios. Toată tărășenia cu divorțul m-a stors de puteri. N-am mai fost la cinema în ultimele trei luni, poți să crezi așa ceva?

– Și nu ai cum să angajezi o babysitter sau ceva de genul ăsta?

– A, sigur că da.
– Atunci de ce n-o faci?
– Nu-mi place să mă duc singură, iar el se gândi că acum ar fi trebuit să intervină: „Ce-ai zice să mergem împreună?"
– Mda. E neplăcut pentru o femeie să umble singură.
– Cel mai greu e la masă. Să mănânci singur.
– Mda, câteodată e neplăcut.

Simțea cu adevărat o oarecare compasiune pentru situația ei, dar, în același timp, încerca să vadă ce câștig putea să aibă de aici. Procente. Până la urmă totul se reduce la procente. În cazul de față, profitul părea ispititor, dar nu îi surâdea ideea să facă exact mișcarea la care spera ea. Nu se îndoia că ar ieși ceva de aici, dacă ar fi vrut și el să continue, dar nu prea știa ce anume își dorea ea. Asta era problema cu tipele cuminți, se părea că nu caută decât chestii de care Alex n-avea nici chef, nici nevoie. Apoi, dacă ajungea s-o cunoască mai bine în singurul fel care îl interesa cu adevărat, adică în așternut, mai mult ca sigur că o să înceapă să-i pună tot felul de întrebări despre viața lui personală și povestea pe care i-o spusese, aceea cu teatrul, n-ar fi rezistat nici măcar un ceas. Cu toate astea, existau zile când i-ar fi plăcut să aibă o femeie prin casă, nu să stea la el, cum făcuse Kitty, pe vremea când trăiau împreună. Un avantaj, poate, era faptul că ea locuia destul de aproape ca să vină oricând avea el chef, dar nu atât de aproape încât să se încurce mereu de ea.

Fata scoase din geantă o țigară și și-o aprinse. Îi lăsa timp, nu-l grăbea deloc, într-un fel îi era simpatică și îi trezea respectul. Dacă voia într-adevăr să facă mutarea pentru care îi oferise ea deschiderea, trebuia s-o invite diseară în oraș. Problema era că mâine e joi și el se angajase că va da gata locuința familiei Rothman. Intenționa să doarmă zdravăn și să fie în mare formă când va

începe operațiunea. N-avea nici un rost să cheltuiască bani cu ea, dacă era să se termine cu o strângere de mână în fața ușii. La naiba cu toate chestiile astea! Treabă de liceeni. Și totuși, era o damă foarte arătoasă și ținuse post multă vreme, nici măcar la film nu fusese de trei luni. Asta putea să fie o chestie nemaipomenită.

– Ce faci sâmbătă seară? o întrebă.

Ea nu se ascunse după degete, nu spuse: „Sâmbătă, stai puțin să mă gândesc"; îi plăcea la ea și chestia asta.

– Nimic, îi răspunse, zâmbind. Ca de obicei.

– Poate că am putea să aranjăm ceva împreună, propuse el.

Se gândea că până mâine după-amiază, vineri dimineață cel mai târziu, îi intră banii de la Henry. Sâmbătă era o zi bună de organizat distracții.

– Sigur, acceptă ea.

– Ne-am înțeles, atunci?

– Îhî.

– Bun. Crezi că găsești o femeie să stea cu copilul?

– Da, nici o problemă.

– Bine, atunci am putea... Îți place mâncarea chinezească?

– Îhî.

– Bun. Să zicem la șapte–șapte jumătate, mergem să mâncăm și poate la un film, mai târziu. Sau ne întoarcem acasă și ascultăm muzică, dacă ne vine cheful. Am o colecție bunicică de discuri. Îți place jazzul?

– Da.

– Atunci, mai vedem noi ce chef o să avem.

– OK.

Roșise. Afurisita roșise.

Ceasul deșteptător sună la ora opt, joi dimineață, dar el se trezise încă din zori, văzuse și răsăritul soarelui. Ziua se arăta frumoasă. Doamna Rothman avea să

iasă cu siguranță la plimbare și la întoarcere urma să constate că prețiosul ei inel, poate și alte lucruri pe deasupra, s-au evaporat. Gândindu-se la treaba care îl aștepta simți primii fiori de speranță. Până astăzi la prânz se va îmbogăți cu minimum nouă mii de dolari. Iar soții Rothman vor sărăci cu mult mai mult, însă ei nu mai contau. Se gândea totdeauna la spargere ca la o faptă care nu lasă în urmă victime, considera inelul și ce bijuterii or mai fi prin seif drept lucruri care trebuia să fie furate, însă nu furate de la cineva. În mintea lui Alex obiectele erau victima, nicidecum soții Rothman. Nu-i cunoștea și nici măcar nu-i păsa de ei. Oricum, toate fuseseră probabil asigurate, deci singurul păgubaș va fi compania de asigurări. Iar aceste firme, care erau de fapt afaceri fabuloase, se purtau ca niște hoți mai mari decât putea să spere Alex că va ajunge vreodată.

Cât timp își făcu dușul și se bărbieri își mută gândurile de la treaba aceea. Era o șmecherie pe care o prinsese în vremea liceului, când se apropia teza. Învăța toată după-amiaza, iar seara se ducea la un film și-și scotea totul din minte. În loc să rumege la afacerea lui se concentra asupra Jessicăi, întrebându-se dacă nu fusese fraier că o invitase sâmbătă seară. Mâine o să-și facă apariția și Kitty, după cele două miare pe care i le promisese, pe urmă va da fuga să-și plătească tipul și se va întoarce plină de gratitudine – asta dacă el o cunoștea, cât de cât. De fapt, nu era exclus ca recunoștința să-i fie atât de copleșitoare, încât să vrea să-și petreacă tot weekend-ul cu el, exprimându-și-o din răsputeri. De ce naiba o mai invitase pe asta, din moment ce Kitty reprezenta o chestie sigură, Jessica fiind un semn de întrebare și, pe deasupra, o tipă în regulă? Nu calculase bine procentele, mizase greșit. O seară cu Kitty nu putea fi uitată prea ușor, mai ales când fata se simțea datoare. Odată, pe vremea când mai stătea încă la el,

dăduse o gaură într-un apartament și ieșise de acolo cu traista plină; îi căzuse și o pereche de cercei cu rubine pe care hotărâse să-i dea ei, în loc să-i livreze tăinuitorului. Kitty îi vânduse, ceva mai încolo, să facă rost de bani pentru droguri, bineînțeles, dar în noaptea respectivă gratitudinea ei atinsese niște culmi spectaculoase; nimic nu se compară cu o târfă recunoscătoare.

Și totuși, să te culci cu Kitty era aproape ca și cum lucrai o treabă aranjată dinainte. Nici o surpriză. Era de meserie, știa tot tacâmul, iar trucurile pe care le aplica satisfăceau garantat. Dar niciodată nu trebuia să speri că ai putea să dai, din întâmplare, peste comoara care-ți pică doar o dată în viață, n-aveai cum să te aștepți la așa ceva. Ei, poate că la început mai năzuise el. Atunci când se trezise că-i place de fata aia... Ce mai, că o iubea, cum s-ar zice; da, se poate spune că a iubit-o, da, numai că era altceva pe vremea aia. Pe urmă a mai avut ceva surprize, dar nu de ordin sexual, ci legate de niște chestii mai adânci – o dată plânsese, Dumnezeule, chiar plânsese de-a binelea. Se întâmplase după; stăteau culcați unul lângă altul și deodată o strânsese pe Kitty la piept și începuse să plângă, iar ea îi legăna capul pe sânii ei, îl mângâia pe creștet și-i zicea: „Taci cu mama, taci cu mama", în timp ce el hohotea, nereușind să priceapă de ce. Da, pesemne că o iubise cândva. Probabil că de data asta avea de gând să-i împrumute două miare. Fiindcă o iubise pe timpuri așa de tare, încât îl făcuse să și plângă.

Se îmbrăcă subțire, într-un costum de gabardină; la radio spuseseră că temperatura va atinge peste zi circa douăzeci de grade și n-avea chef să transpire lucrând. Tot nu știa ce va face dacă va da peste un seif încăpățânat. Poate ar trebui să încerce ca la carte și dacă nu va merge, să-l dea dracului. Nu vroia să se gândească acum la asta. Își puse o cravată șic, din mătase de culoare

albastră cu model galben, pe care i-o dăduse cadou de Crăciun maică-sa, când se dusese la ea în vizită, la Miami. Ea trăia cu un tip cumsecade care era antrenor de tenis la unul dintre hotelurile sale pricopsite. Individul avea şaizeci şi trei de ani, dar se ţinea bine; îi spusese lui Alex că, pe vremuri, fusese pe locul doisprezece în campionatul Statelor Unite, chestie pe care lui nu-i prea venea s-o creadă. Bătuse puţin mingea cu el, simţindu-se cât se poate de caraghios, cu toată lumea aia care se uita la ei. Tipul zisese că Alex ar fi putut să ajungă destul de bun, evident, cu mai mult exerciţiu, iar el se întrebase de ce dracu' şi-ar dori cineva să fie bun la dat o nenorocită de minge peste fileu. Maică-sa părea destul de fericită, cu toate că îi văzuse o mulţime de vânătăi pe braţe. Cele de pe picioare erau de la mobilele de care se lovea când se îmbăta, asta ştia el, dar despre celelalte bănuia că reprezentau opera domnului Tenisman.

– Eşti fericit, Alex? îl întrebase ea la plecare.

– Da, mamă, sunt.

– Şi eu sunt fericită, replicase ea, dar avea ceva ciudat în priviri, o sclipire pe care el nu reuşea s-o înţeleagă. Îi spusese domnului Tenisman că fiul ei este reprezentant comercial la compania Gillette. Tatăl lui Alex lucrase la Gillette, dar el nu-l mai văzuse de la opt ani; plecase într-una din călătoriile lui şi nu mai apăruse niciodată. Maică-sa bocise timp de o lună, când din dragoste, când din ură. Până la urmă, îi mărturisise lui Alex că taică-său fusese întotdeauna doar un neisprăvit şi un ticălos. Şi cu toate astea, când se dusese în vizită la ea de Crăciun îi spusese domnului Tenisman că Alex lucrează la Gillette. „Eşti fericit, Alex?", plus ceva în adâncul privirii sale. Abia aşteptase să plece, dracului, din Miami.

Îşi luă de pe raftul de sus al debaralei servieta diplomat din piele şi o deschise. Era din aceea de patruzeci şi

cinci pe treizeci și înaltă de zece centimetri – destul de încăpătoare ca să-și care în ea toate sculele, dar nu atât de mare încât să atragă atenția. Șperaclul și bormașina erau cele mai voluminoase, dar primul se deșuruba în trei, iar cealaltă încăpea perfect lângă el. Le așeză mai întâi pe acestea, fiindcă erau ultimele care îi trebuiau când va ataca seiful. Mai puse înăuntru un cablu electric de legătură, câteva mandrine și dălți, un ciocan greu și unul de șlefuit. Ori o să-l găurească, ori o să-l spargă și astea erau toate sculele de care avea nevoie pentru ambele treburi. Dacă seiful se dovedea imposibil de găurit cu burghiul sau de râpus cu dalta, o să-l lase baltă, indiferent de ce putea să conțină, și o va șterge dracului de acolo.

Poansoanele și levierele le ținea într-o trusă de pânză, cumpărată de la un magazin de accesorii auto. Desfăcu husa, alese uneltele de care avea nevoie pentru ușa din hol și le înșiră pe raftul din debara. Apoi puse un șervet de bucătărie deasupra sculelor mai mari din servietă și le așeză pe celelalte peste el. Știa că unii spărgători preferau să lucreze cu un dispozitiv cu aer comprimat, fiindcă n-aveau decât să apese pe un declanșator și acesta îndepărta imediat toate lamelele din interiorul broaștei. Arăta ca o pușcă și mai avea deasupra un buton de la care puteai să reglezi forța aparatului. El prefera să simtă sculele în mâna lui și să deschidă lamelele una câte una. Așa funcționează o yală cu cilindru: introduci cheia și zimții ei deblochează lamelele, una câte una, apăsând pe arcul care le declanșează. Când s-au eliberat toate, răsucești cheia și astfel se rotește cilindrul care trage zăvorul. Alex știa cum să substituie cheia cu sculele lui pe care le avea de foarte multă vreme. Era sigur că ușa din hol o va putea deschide fără probleme, dar nu știa peste ce va da la intrarea în apartament, așa că mai puse în servietă și o pânză de bomfaier, un burghiu

foarte fin și un clește cu fălci lungi și subțiri, pentru cazul în care ar fi trebuit să atace și cilindrul broaștei.

Se îndoia că ar putea da la ușa familiei Rothman de o yală tubulară, dar își luă cu el și trei șurubelnițe speciale, destinate acestui tip de încuietori. Cea cu mâner roșu era pentru broaște pe dreapta, cea cu albastru pentru stânga, iar cea cu alb pentru încuietorile cu lamele centrate simetric. Așa se fabricau ele, ca să-i fie la îndemână lăcătușului sau spărgătorului, de la caz la caz. O singură dată în toată cariera lui nimerise peste o broască tubulară, dar era bine să fie pregătit pentru toate eventualitățile. Închise servieta, o încuie, apoi se duse la sertarul scrinului și scoase de acolo o lamelă de aluminiu pe care o tăiase dintr-un stor de fereastră. Era lungă de vreo treizeci de centimetri și lată de vreo trei; avea de gând să se servească de ea ca să forțeze broasca de la ușa apartamentului, dacă avea baftă să dea de o chestie fără probleme. Își lăsă în sertar chinta roială, cu toate că îl tenta să ia cărțile la el, ca talisman.

Vârî lama de aluminiu în buzunarul interior de la haină, mai luă o pereche de mănuși subțiri, din piele neagră, pe care le băgă în buzunarul din dreapta al vestonului. Peste ele își puse șurubelnițele și levierele. Luă de pe scrin un creion galben, neascuțit, pe care înnodă un elastic circular, în așa fel încât să facă o buclă la capătul cu gumă. Îl puse și pe acesta în buzunarul de la piept al hainei, apoi mai luă cartonașul de șapte centimetri pe cincisprezece, pe care scrisese DEFECT. Îl băgă în buzunarul stâng de la haină, împreună cu o rolă de scotch și cu o bucățică de hârtie pe care mâzgălise alt nume luat din cartea de telefon și o adresă care, de data asta, era pe strada Sixty-ninth, dar ceva mai departe. N-avea cum să spere că i-ar putea face încă o dată același număr liftierului, dar se putea să meargă, în caz că dădea de belea cu portarul. Tot acolo mai vârî și o cutiuță cu scobitori.

Luă servieta, mai aruncă o privire în oglindă, încercă să-și amintească dacă nu uitase ceva, hotărî că totul era în regulă și părăsi apartamentul.

La ora zece și cinci telefonă la familia Rothman. Începu să numere în gând. Unul... două... trei...

Hai, nu fi acasă!

Patru... cinci... șase...

Să nu răspunzi!

Șapte... opt... nouă... *zece*.

Se relaxă și mai lăsă telefonul să sune încă de zece ori, ca să fie absolut sigur. Apoi, în loc să pună receptorul în furcă, îl lăsă să atârne, bălăngănindu-se la capătul firului. Aruncă peste umăr o privire înspre tejgheaua de la bar, apoi scoase banda de lipit și fixă cartonașul cu inscripția DEFECT peste orificiul pentru monede. Receptorul se mai legăna încă la capătul firului când el părăsi localul, pornind cu pași iuți pe Madison Avenue. La colțul cu strada Sixty-ninth se uită la ceas. Era ora zece și zece, iar portarul stătea pe trotuar în fața blocului. Dacă Alex calculase bine, peste zece minute va suna telefonul din hol și tipul cu pălărie tare îl va trimite pe portar să-i aducă de la garaj Cadillac-ul '73.

Alex așteptă.

Fu sigur că așa se și întâmplase când îl văzu pe portar dând fuga înăuntru, apoi ieșind imediat și îndreptându-se spre garajul de vizavi. Alex o luă imediat spre intrare. Există numai o clipă, uitându-se înspre ascensor. Ușile erau închise, iar liftierul nu se zărea nicăieri. Intră cu repeziciune în hol, se duse drept la cutiile poștale, trăgând cu ochiul și la indicatorul de etaje, în timp ce trecea prin fața liftului. Acesta se afla la optsprezece... nouăsprezece... și continua să urce.

Nu era nimic în cutia familiei Rothman. Bun. Coborâse deci, iar apartamentul rămăsese gol. Îi bătea inima.

Ieși din nișă și nici măcar nu se mai uită în jurul său. Nu mai era timp de pierdut cu acțiuni inutile; trebuia să deschidă broasca de la nenorocita aia de ușă de incendiu și să dispară din hol înainte să coboare liftierul, să se întoarcă portarul sau să apară vreun locatar. Detesta momentul acesta, pătrunderea în hol fiind cea mai nenorocită etapă la o treabă ca asta. Nu puteai să umbli cu mânuși și riscai să lași o groază de amprente pe afurisita aia de broască, trebuia să-i fi spus lui Henry să se ducă dracului cu treaba asta a lui de rahat.

Îi tremura mâna când își scoase uneltele din buzunar și alese o șurubelniță care să intre prin gaura cheii. În filme îl vezi pe unul care meșterește o yală cum bagă o sculă, o sucește de două ori și gata, s-a terminat. Aiurea! Poți să ridici rând pe rând lamelele cu șurubelnița și să sară înapoi, iar ușa aia afurisită să rămână încuiată, dacă nu le menții în poziția la care le-ai ridicat. Erau cinci lamele înăuntrul nenorocitei ăleia de broaște și Alex trebuia să le manevreze pe rând, s-o țină așa pe fiecare în timp ce trecea la următoarea, apoi și pe aia, până când le sălta pe toate cu un mic levier așezat în așa fel încât să nu-l împiedice să lucreze mai departe cu șurubelnița. O ridică pe prima și o fixă, apoi își spuse în gând: „Hai, fato, deschide-te" și dibui după a doua, săltând-o și fixând-o cu levierul. „Hai, iubito, hai, deschide-te, hai, pe mă-ta!" Auzi cum coboară liftul și pe buza de sus i se adunaseră picături de sudoare în timp ce ataca a treia lamelă. Hai, simțea că a prins-o. Da, gata, o rezolvase, mai avea puțin; a patra, pe urmă a cincea, apoi roti cilindrul levierului și zăvorul cedă. Răsuci de mâner și deschise. Șterse toate urmele cu batista, apoi păși înăuntru. Închise iute ușa după el și se rezemă de ea, gâfâind.

Se uită la ceas. Era ora zece și douăzeci și trei de minute. Reușise în mai puțin de două minute, dar i se păruse că durase un an întreg. Porni în sus pe treptele de

metal, numărând etajele, fiindcă s-ar fi putut să nu fie scris nimic pe paliere. Dar observă apoi că erau totuși numerotate. Se opri gâfâind când ajunse la destinație. Își scoase din buzunar mănușile și și le trase pe mâini. Deschise ușa și dădu de nișa cu ieșirile de serviciu ale apartamentelor. Un spațiu de vreo trei metri pătrați. În stânga scria 16 B, iar în dreapta 16 A. Pe ușa din față lui nu era nici un număr și, fără îndoială, trebuia să dea în coridorul pe unde se ajungea la lift și la cele două apartamente. În mintea lui nici nu se mai punea întrebarea dacă ar trebui să încerce prin față sau ușa de serviciu. Dintr-un motiv sau altul, cea de-a doua avea totdeauna o broască mai amărâtă. Pe deasupra, intrarea apartamentului era sub ochii liftierului, dacă ai fi adus pe cineva la același etaj, în vreme ce singurul pericol aici era ca vreunul de la 16 B să iasă cu gunoiul. Erau trei pubele mici, una lângă 16 B și două la 16 A. Iar nișa puțea, să-ți dai duhul, nu alta.

Alex își lipi urechea de ușa de la apartamentul soților Rothman. Înăuntru se auzea încă telefonul sunând. Formase numărul la ora zece și cinci minute, acum era aproape zece și jumătate. Asta reprezenta pentru el o asigurare în plus. Puse servieta jos și examină broasca. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Era cea mai amărâtă încuietoare, de două parale, care s-ar fi putut cumpăra. Tipii ăia aveau înăuntru un diamant de treizeci de mii de dolari și își puneau la ușa din spate o yală de zece cenți. Pe asta o putea deschide și cu o carte de joc. Vârî o pană pe deasupra zăvorului, mișcând-o în spațiul dintre toc și ușă. Asta era, își spuse, simplu și elegant, manevrând-o în jos, până simți cum aluminiul se lovește de oțel; apoi începu să răsucească ușor apăsând pe limba broaștei. Celuloidul e mai flexibil, cu o bucată poți să obții lucruri pe care n-ai cum să le faci cu o amărâtă de pană de aluminiu, dar uite că merge, asta era, va

ceda cât ai zice pește. Hai, iubito! Gata, mai avea puțin, duse pana până la capăt și zăvorul cedă.

Răsuci de mâner și împinse ușa. Se deschise zece–cincisprezece centimetri, apoi se blocă. Un lanț de siguranță. Nici o problemă. Băgă mâna în buzunarul de la piept, scoase creionul cu elasticul legat la capătul cu gumă și îl împinse în spațiul dintre ușă și toc. Îi luă mai puțin de un minut să prindă butonul lanțului cu ochiul de elastic. Apoi închise ușor la loc, trăgându-l în celălalt capăt al locașului, pe unde intra. Smuci de creion și lanțul cedă.

Intrase.

Își luă servieta diplomat și păși înăuntru, închise ușa în urma lui și o blocă. Dacă era să apară cineva în timp ce opera, voia să poată ieși la iuțeală, n-avea chef să stea să mai descuie. Telefonul tot mai suna și știa precis că o să-l scoată din fire. Se duse până la aparatul fixat pe perete, lângă frigider, ridică receptorul din furcă și-l lăsă să se bălăngăne la capătul firului. Ieși din bucătărie, traversă sufrageria, apoi salonul și se opri drept la ușa din față. Aceasta avea o broască ceva mai bună, dar nu *cu mult*. O descuie, luă o scobitoare din cutiuța pe care o avea în buzunar și o înfipse în gaura cheii. O rupse, manevrând cilindrul, apoi închise și încuie la loc. Dacă vreunul dintre soții Rothman se întorcea pe nepusă masă, avea să încerce să intre pe ușa din față, nu încăpea îndoială, fiindcă acolo îl aducea liftul. O să se străduiască să vâre cheia în yală, dar n-o să reușească din pricina scobitorii: cât o să se mai moșmondească va face destul zgomot ca să trezească și morții. Satisfăcut că dispunea acum de propriul său sistem de alarmă contra intrușilor, plus de o cale sigură de retragere, Alex se duse în dormitor. Ceasul de pe scrin îi aminti că se și făcuse unsprezece fără douăzeci. Mai avea o oră și zece minute până să se care dracului de aici.

Menajera spusese că seiful se află în peretele din spate al debaralei cu două uşi, din faţa ferestrei. Se duse imediat acolo, deschise şi scoase vreo duzină de rochii cu umeraşe cu tot. Seifurile astea sunt pătrate, rotunde, ori „ghiulele de tun", fiindcă aşa şi arată.

Dar nu mai erau la modă, nu prea mai dădeai peste aşa ceva în ziua de azi. Seiful familiei Rothman nu era tip „ghiulea de tun" şi nici din acela cu uşi circulare. Pe alea le dai gata în douăzeci de secunde mari şi late, dacă ai ceva experienţă, asta în schimb era nou-nouţ, modelul cu uşi pătrate, care îi va da de furcă. Probabil că avea un pivot central din plumb şi nişte contrapiuliţe de siguranţă amplasate la distanţă, aşa că nu va putea să le disloce lovind în ax. O să încerce să-l perforeze, fiindcă s-ar putea să aibă baftă, dar se cam îndoia că va merge.

Înainte să înceapă să lucreze, totuşi, mai verifică automat dacă fusese numai parţial ferecat. O groază de oameni, mai ales dacă umblă în seif de cinci-şase ori pe zi, nu închid total uşa, formând doar prima parte a combinaţiei. E destul ca nimeni să nu poată să apese pe mâner şi s-o deschidă, fiind mai uşor şi pentru proprietar; tot ce are de făcut e să răsucească uşor cadranul până la ultima cifră a combinaţiei, în timp ce apasă pe mâner. Îl scuteşte astfel să mai piardă timpul, ori de câte ori vrea să umble înăuntru. Buba e că dacă îl uiţi aşa, se cheamă că nu e închis de-adevăratelea şi oricine poate să răsucească încet cadranul cu cifre, ţinând mânerul apăsat, iar uşa cedează.

Asta încercă şi Alex. Nu se deschise însă, nu fusese lăsat pe combinaţia de zi. Apoi probă metoda de operat seifuri fără să le forţezi „5–10". O groază de oameni au probleme să ţină minte combinaţiile şi când îşi comandă un seif cer ca toate trei cifrele combinaţiei să fie multipli de cinci. Sau de patru. Opt–doisprezece–şaisprezece, chestii de astea. Ori de trei, de şapte. Majoritatea

nu se prea încumetă la înmulțirea cu nouă; nu se știe de ce, probabil e mai greu de memorat. Uneori aleg cifrele care reprezintă o dată de naștere. Spre exemplu, dacă el ar ști că doamna Rothman e născută la 15 septembrie 1913, ar încerca nouă–stânga, cincisprezece–dreapta și iar treisprezece–stânga. Dar cum n-avea habar de asta, încercă vreo câteva combinații simple din tabla înmulțirii, apoi primele șase cifre ale numărului de telefon. Dar seiful nu cedă și el renunță să mai insiste după ce se jucă astfel vreo patru minute. Avea de muncit în continuare, nu glumă.

Își deschise servieta și scoase sub șervetul de bucătărie după ciocan și daltă. Sparse cu o singură lovitură cadranul cu cifre, descoperind axul din spatele lui. Părea să fie din plumb; o să vadă el imediat. Ținând în mâna stângă dalta și în dreapta ciocanul, o centră pe ax și începu să lovească. Își dădea seama ce balamuc făcea, dar conta pe doi factori care lucraseră totdeauna în favoarea lui. Întâi și întâi, locatarul oricărui bloc de apartamente e obișnuit să audă tot felul de zgomote de lucrări de reparație, spre exemplu, și, în al doilea rând, chiar dacă s-ar fi întrebat cineva ce se petrece, n-ar fi făcut, de jenă, nici o investigație. La New York, oamenii au tendința să-și vadă fiecare de treaba lui. Un ageamiu de drogat îi spusese lui Alex că stătuse odată cincisprezece minute pe o scară de incendiu, tot încercând să intre pe o fereastră, în vreme ce, în blocul de vizavi, un tip se instalase frumușel tot pe scara de incendiu și nu-și lua ochii de la el. Nici că s-a mișcat de acolo. Înțepenise pur și simplu, fascinat. Probabil avea impresia că e la cinema.

Afurisitul de ax nu se clintea. Era probabil din plumb, fiindcă se turtea cu fiecare lovitură de ciocan, dracu' să-l ia. Va fi nevoit să dea o gaură. Ceea ce însemna că poate să ajungă la conținut în cinci minute, sau în cinci ore, după cât de solidă se dovedea caseta. Se

uită la ceas. Era unsprezece fără zece și trebuia să o șteargă de acolo într-o oră. Partea cea mai grea era să găsească un punct slab pe suprafața ușii. În general, există două modele: seiful pentru obiecte și cel pentru bani. De regulă, primul are o ușă dreptunghiulară, iar celălalt una rotundă. Aia rotundă se închide cu un mecanism care anclanșează urechi de rezistență de jur-împrejur și a fost conceput inițial ca să-l împiedice pe infractor să folosească explozibil. Alex nu prea mai cunoștea spărgători care să utilizeze așa ceva în ziua de azi, dar tipul respectiv de uși era încă destul de răspândit. Seiful pentru bani era de obicei construit în întregime din straturi groase de oțel și fabricanții de case de bani îi făceau reclamă drept „rezistent la spargeri". Nu exista în toată lumea o companie producătoare care să aibă pretenția că produsele ei ar fi „imune la spargeri". Cele pentru păstrarea banilor aveau totdeauna un ax zdravăn, iar câteodată erau prevăzute și cu un dispozitiv fixat cu șuruburi, ce realiza o închidere suplimentară, ori chiar cu un înveliș protector de cupru care făcea ușa rezistentă la atacul cu lampa de sudură.

Soții Rothman dețineau un seif pentru obiecte destul de banal și Alex știa exact la ce se poate aștepta în privința elementelor sale de construcție. Ușa și toate părțile laterale aveau alcătuirea unui sandviș, mai multe straturi de oțel subțire fiind intercalate cu folii de material izolant. Seiful pentru bani era „rezistent la spargeri" în vreme ce acesta era numai „rezistent la foc", fiind proiectat în vederea protejării conținutului în caz că avea loc un incendiu în locuință. Asta nu însemna însă că va fi un fleac să-l deschidă; va merge doar ceva mai ușor. De ce să gândească soții Rothman să păstreze o bijuterie valorând treizeci de mii de dolari într-un seif antiincendiu rămânea pentru Alex un mare mister – în afară de cazul că mai țineau acolo și acțiuni sau alte asemenea valori. La

urma urmei, tipul era agent de bursă, așa că poate avea înăuntru și ceva hârtii interesante.

În orice caz, fie un seif pentru bani, fie unul pentru amintiri, tot trebuia să îi străpungi cuirasa de oțel până făceai o gaură destul de mare ca să bagi un șperaclu. Odată descoperit mecanismul de închidere, puteai să-l forțezi cu levierul și să deschizi ușa. Numai că asta cerea timp. Și muncă. Cea mai grea parte era să începi, să-l apuci de undeva ca să poți să-i dai o gaură. Scotoci în servieta diplomat după bormașină și după prelungitor; tocmai se îndrepta cu cablul către o priză când auzi un zgomot care îl făcu să tresară.

Totul încremeni în loc.

Încremeni trupul lui aflat în plină mișcare, îi îngheță respirația, o clipă avu senzația că și bătăile inimii i se opriseră. Ascultă. Zgomotul venea din direcția salonului. Făcu pe nesimțite câțiva pași până la ușa dormitorului, se opri acolo și ascultă iar. Suna a… ce dracu'? A minge de cauciuc lovită de perete? Trecu repede în sufragerie și se duse drept la ușa de intrare în apartament. Zgomotul venea de la palier și, da, asta trebuia să fie, un copil care dădea cu o minge de podea. Absolut sigur. Apoi totul încetă și se auziră pași apropiindu-se de ușă. Răsună soneria.

Făcu un salt înapoi, cuprins de o panică nebună. Soneria răsună iar. Urmă alt interval de tăcere. Apoi Alex auzi din nou mingea sărind pe coridor și zgomotul unei uși trântite. Puștiul locuia oare la 16 B? Venise în vizită la doamna Rothman, fără să-și dea seama că e plecată în plimbarea de dimineață? Sau auzise cineva de la apartamentul 16 B cum Alex bătea cu ciocanul în axul seifului și copilul fusese trimis în cercetare? Așteptă puțin. Era pe jumătate tentat să plece dracului de acolo chiar acum, dar aștepta lângă ușa de la intrare, ascultând încordat. Tăcere. De obicei, în blocurile astea de construcție

recentă răzbăteau tot felul de zgomote, din toate părţile; se auzeau apa trasă la closet, zbârnâitul conductelor, uneori chiar cum se ceartă vecinii de deasupra sau de alături. Acum era linişte şi asta îi dădea curaj; îi asigura că pereţii erau bine izolaţi şi că putea să rişte făcând puţină gălăgie.

Se întoarse în dormitor, băgă prelungitorul în priză, duse bormaşina până la seif şi începu să lucreze colţul de sus, din stânga. Nu ştia nici un spărgător care să fi dat o gaură pe dreapta. Acolo se aflau balamalele uşii şi în ele puteai să-ţi rupi toţi dinţii. Nu-şi dorea decât să străpungă stratul de oţel din exterior, atât cât să-şi poată băga dăltiţa şi să-l îndoaie. Acesta putea să aibă cel mult vreo cinci milimetri şi dacă reuşea să treacă de el putea să intre cu şperaclul, forţând marginea uşii ca să desfacă niturile sau punctele de sudură care o fixau, îndepărtând oţelul strat după strat, până va ajunge la materialul izolant. Folosea un dispozitiv de mare viteză, dar treaba înainta încet şi îi lua aproape zece minute să facă o gaură pe care s-o poată folosi. Îşi luă ciocanul şi dalta şi începu să lucreze, încercând să biruie cu tăişul din oţel special metalul mai puţin tare al uşii. Mai exista o modalitate de a începe o treabă de felul ăsta, dar era mult prea zgomotoasă pentru un nenorocit de bloc de locuinţe. Meseriaşii de noapte, cărora nu le păsa că ar putea trezi pe cineva din somn într-un magazin sau într-o clădire de birouri, loveau uneori cu barosul în colţul uşii până când blindajul acesteia se îndoia destul ca să lase să intre un şperaclu. Sigur, asta ar mai fi trebuit să facă aici, să izbească în colţul uşii, iar puştiul cu mingea ar fi dat fuga să vadă cine sparge lucrurile din apartamentul soţilor Rothman.

Dalta aluneca, refuza să pătrundă prin oţel, iar afurisitul ăla de colţ nu se clintea din loc. Începuse să gâfâie şi faţa îi era îmbrobonată de sudoare. Pe scrinul din

dormitor se afla un ceas electric și totuși îl auzea prin tăcerea camerei; bâzâia continuu și pe fundal lui răsuna zgomotul ciocanului care izbea în coada dălții. Urechile pândeau cu încordare alte zgomote; singurele sunete acceptabile erau zumzetul ceasului electric, propria lui răsuflare și clinchetul metalic al oțelului în luptă cu oțelul. Se opri, își șterse sudoarea de deasupra gurii cu dosul palmei înmănușate și se uită la ceas.

Era ora unsprezece și un sfert.

Peste încă zece minute reuși să facă o spărtură. Scoase un suspin de ușurare, fiindcă de aici încolo era floare la ureche. Își extrase din trusă șperaclul demontabil, înșurubă cele trei componente una în alta și strecură capătul în formă de cârlig prin colțul pe care îl îndoise cu dalta. Apucă scula cu amândouă mâinile și o împinse din toate puterile, iar colțul ușii se îndoi și mai tare. Lucrând alternativ cu dalta și șperaclul, desprinse nituri și puncte de sudură, iar acum un al doilea strat de oțel, apoi un al treilea; deodată, din spărtură izbucni un nor de ceva asemănător cu fumul. Lovise stratul izolator de azbest. Îi mai trebuiră alte cinci minute ca să scobească prin învelișul de beton și de azbest și să forțeze bara care bloca ușa pe dinăuntru. Reuși să deschidă. Era exact douăsprezece fără douăzeci.

Își răsturnă toate sculele pe podea, golind servieta diplomat. Nu-și mai abandonase niciodată uneltele la fața locului, dar Uliul îi vânduse fără să vrea un pont bun alaltăieri și Alex înțelesese că o metodă ca să-i deruteze pe adversari și să-și piardă urma era să-și schimbe de fiecare dată maniera de lucru. Ideea asta nu-i trecuse prin cap până acum și probabil că nici altor hoți pe care îi cunoscuse la închisoare sau pe afară. Când s-a obișnuit să facă lucrurile într-un fel, omul procedează în general tot așa, de fiecare dată. Știa ce risc își asumă luându-și cu el uneltele: dacă era prins cu așa ceva

asupra lui, se adăuga automat un an sau o amendă de o mie de dolari la orice condamnare şi, pe deasupra, se considera că e o dovadă incontestabilă a faptului că pătrunsese în locuinţă cu intenţia de a comite un furt. Nu intra nimeni într-un apartament cu un şperaclu demontabil la el dacă nu intenţiona să-l folosească şi Alex habar n-avea la ce naiba ar mai fi fost bun dacă nu la deschiderea unei uşi sau a unui seif. Dar ţinea la sculele lui – i se potriveau în mână, cunoştea fiecare şurubelniţă cârlig, fiecare diamant şi daltă numai după pipăit, iar asta îi dădea o anumită linişte sufletească în timp ce lucra. Îi va veni destul de uşor să găsească altele, întrucât tot aşa ceva folosea şi un lăcătuş cinstit, nu va fi o problemă. Dar astea îi aparţineau lui, pur şi simplu nu-i plăcea ideea să le lase acolo, cum făceau toţi fraierii de frică să nu fie prinşi cu ele asupra lor sau să nu fi rămas fragmente de metal ori de vopsea care să-i poată incrimina. Dar Alex nu-şi abandonase niciodată sculele şi aproape invariabil spărsese un geam înainte să plece de la faţa locului, ca să dea impresia că tipul care făcuse treaba era vreun drogat sau alt amator ageamiu. Se desteptase însă după ce stătuse de vorbă cu Uliul. Astăzi o să-şi lase acolo sculele şi nu se va mai osteni să spargă ferestre. Să-l vedem ce-o să mai zică, javra dracului.

Ajunse la conţinutul seifului.

Hârtiile dinăuntru nu erau acţiuni sau titluri de rentă, ci nişte chestii precum un certificat de căsătorie şi un contract de cumpărare a unei case; se mai afla şi o copie xerox a unei sentinţe de divorţ pronunţate în Haiti – se pare că doamna Rothman era la a doua căsătorie. Alex azvârli actele pe jos şi începu să scotocească mai departe. I se spusese că va găsi inelul într-o cutiuţă neagră ce avea pe capac inscripţia: „Bijuteria Henry Green". O deschise ca să se asigure că inelul e acolo, apoi o închise la loc şi o aşeză în servietă. Mai era şi o

casetă lungă, îmbrăcată în catifea: înăuntru dădu peste o brăţară cu diamante; o puse iute lângă cealaltă. Nu se mai osteni să caute şi prin celelalte. Ştia pe ce pusese mâna şi nu era genul de treabă la care să ai timp berechet ca să alegi rahaturile de lucrurile serioase. Îşi spunea că, din capul locului, dacă stă ceva în seif, înseamnă că e de valoare, aşa că îngrămădi în servietă tot ce se găsea acolo. Când termină, se uită din nou la ceas. Era aproape douăsprezece fără un sfert, mai avea doar cinci minute.

Nu voia ca treaba să pară opera unui ageamiu, dar nici nu intenţiona să se vadă că se lucrase pe bază de informaţii din interior. Când un tip intră în casă şi se duce drept la seif, fără să-şi mai bată capul cu altceva din camera respectivă, eşti silit să deduci că avea informaţii precise. Aşa că se apropie de scrin, începu să tragă sertarele, golindu-le conţinutul pe pat şi azvârlindu-le apoi pe podea. Dădu peste un ceas de mână Hamilton, pe care îl puse în servietă, mai găsi şi o pereche de cercei de aur cu diamante, amestecaţi într-o grămadă de imitaţii. Pe acestea le abandonă peste celelalte boarfe pe pat, dar opri cerceii. Mai aruncă prin cameră niște chiloţi şi nişte bluze de damă, ca să dea impresia că spărgătorul se grăbea, se întoarse la dulapul de haine din perete şi mai zvârli pe jos câteva rochii şi costume, apoi răsturnă toate lămpile, se uită la ceas şi hotărî că sosise momentul să-şi încheie ziua de lucru. Mulţi spărgători pe care îi cunoştea sau mai degrabă de care auzise povestindu-se – deoarece încă nu întâlnise personal nici unul dispus să admită aşa ceva – obişnuiau să se cace în mijlocul camerei, înainte să plece, ori să se pişe în patul sau în pantofii stăpânului casei, ca să ştie respectivii că au trecut pe acolo, făcându-se astfel cunoscută şi părerea pe care o aveau despre ei. Alex nu credea absolut nimic despre soţii Rothman, nici despre orice alţi oameni de la care fura şi, întâmplător, considera că

nu e cazul să folosești covorul din dormitor sau pantofii cuiva în loc să te duci la toaletă. Era o manifestare de bolnavi mintal. Părăsi clădirea folosind aceeași cale pe care intrase, adică pe ușa de serviciu. Ascultă puțin înainte să iasă pe coridor, apoi o deschise și străbătu cei câțiva metri care îl despărțeau de scara de incendiu și o porni în jos, grăbit. Se simțea aproape buimac. Erau și spărgători care se temeau să plece dintr-o casă, dar pentru Alex intratul era anevoios, ieșitul fiind totdeauna un motiv de bucurie. Stătea tot timpul încordat cât se afla în interiorul unui apartament, dar nu-l cuprindea spaima decât dacă auzea vreun zgomot neașteptat și, slavă Domnului, nu dăduse niciodată peste cineva când intrase undeva să fure. Nici n-avea idee ce-ar face dacă s-ar întâmpla așa ceva. Știa doar că e decis să nu mai ajungă niciodată la închisoare și dacă asta însemna să rănească pe cineva sau chiar să omoare, ca să nu fie el înhățat, probabil că nu s-ar da în lături de la așa ceva. Totuși, spera să nu fie vreodată nevoit să recurgă la asemenea soluții.

Coborî cele șaisprezece etaje până în holul de la parter, apoi continuă spre subsol. Nu credea să dea de omul de serviciu pe acolo, dar în caz că va păți chestia asta, îi va spune că stă în bloc și că își caută nevasta care ar putea să fie jos, la spălătorie. Dacă nu exista așa ceva acolo va născoci altă poveste. Era bun la chestii de astea, știa să iasă din situații dificile, mai ales când tipul căruia îi îndruga baliverne era o mașină. Alex considera că oricine face o muncă manuală nu e decât o simplă mașină. Funcționarii care lucrau opt ore într-un birou se situau ceva mai sus decât mașinile propriu-zise, dar oamenii care cărau gunoiul, săpau șanțuri sau îți periau paltonul la garderobă nu erau altceva decât mașini și Alex n-avea nici un fel de respect pentru ei.

Negrul nu se afla în subsol. Alex se uită iute în jur, încercând să se orienteze. Localiză aproape imediat ușa care dădea afară, se duse într-acolo, o deschise și păși pe scara care ducea în stradă. Ieșirea de la capătul scării o examinase marți dimineață, când se aplecase să-și lege șireturile, pe ploaie. Nu era indicat să pătrunzi pe acolo, dar se dovedea cât se poate de potrivită la plecare.

Deschise ușa, păși pe trotuar și porni imediat înspre Madison Avenue. Dacă portarul era afară, în spatele lui, fie nici nu-l observase, fie nu catadicsise să-l provoace la explicații. Nimeni nu strigă, nimeni nu alergă după el, nimeni nu făcu nici cel mai mic gest ca să-l împiedice s-o șteargă cu o servietă plină de bijuterii.

Zâmbea cu gura până la urechi când strigă după un taxi care trecea pe Madison Avenue, se urcă și îi spuse șoferului să-l ducă la Yankee Stadium. Acolo coborî, luă altă mașină și îi dădu adresa de pe Fordham Road, unde locuia Henry Green.

2

În timp ce se dezbrăca, Kitty începu să-i povestească lui Alex ce se întâmplase când îi dusese individului care se ocupa de pariuri cele două miare. Lungit gol pe pat, o urmărea cum își scoate rochia și jupa de dedesubt. Nu-și injectase niciodată droguri în venele de pe brațe, preferând zona interioară a coapselor, unde se mai vedeau încă urme care îi urâțeau pielea neagră și netedă, dar nu remarcă înțepături proaspete, poate spunea chiar adevărul, la urma urmei. Își împături jupa, așezând-o pe spătarul unui scaun, apoi își luă rochia și o duse în dulapul din perete, punând-o pe un umeraș. Era o persoană foarte îngrijită, totdeauna fusese așa, curăța pe unde trecea, întocmai ca o pisică. Nu-și scosese încă pantofii și privind-o cum stă lângă șifonier numai în chiloți și în sutien, încălțată cu pantofi cu tocuri înalte, o studie și începu s-o dorească, dar îl enervă pe neașteptate povestea pe care i-o relata.

– ...în Harlem, dar stă într-o zonă foarte elegantă. M-a oprit portarul, voia să știe ce caut acolo. Îi spun că am un colet pentru domnul Di Santis. Mă întreabă cum mă cheamă și pe urmă dă telefon sus. Să vină, zice

Di Santis și eu iau liftul până la etajul doisprezece și sun la ușă. Ai ceva țigări în casă, Alex?

– Știi doar că nu fumez. Și grăbește-te, ce tot faci?

– Ai răbdare, scumpule, murmură ea, zâmbindu-i și ieșind din dormitor.

O văzu cum traversează camera de zi ducându-se unde își lăsase poșeta, auzi țăcănitul închizătorii, apoi cum scapără un chibrit. Când se întoarse în dormitor, avea în mână o țigară aprinsă. Veni până la picioarele patului, trase adânc un fum și rămase acolo nemișcată, ca un model, cu șoldul arcuit înainte, cu cotul drept cuprins în căușul palmei stângi, în timp ce fumul se ridica alene.

– A deschis ușa una dintre gorilele lui, povesti ea și mai trase din țigară. M-a întrebat dacă am venit cu banii, i-am spus că da și m-a dus la Di Santis. Să fi fost vreo zece, am făcut vreo jumătate de oră de aici până acolo. Di Santis, îmbrăcat în halat de casă, tot numai zâmbet, îmi spune: „Ești o femeie care se ține de cuvânt."

– Asta-i cea mai lungă poveste pe care am auzit-o în viața mea, obiectă Alex.

– Ai răbdare, scumpule.

– Doar nu ești la Operă, ce dracu'!

– Îi dau plicul, el scoate elasticul și începe să numere hârtiile. Pe îndelete. Pe urmă le mai verifică o dată, apoi mă întreabă pe mine dacă nu-s false. „Ai grijă să nu fie." Îi spun că-s bani buni, iar el îi mai numără pentru a treia oară și pe urmă zice: „Nu-s toți." Gorila stă în spatele meu, în picioare, Di Santis stă jos, la biroul lui cu blat, blatul îmbrăcat în piele, banii sunt înșirați în fața lui. Mă înfurii: „Cum adică nu-s toți? Sunt două mii de dolari acolo, ce dracu', doar i-ai numărat de trei ori". „Eu vorbesc de dobânzile la suma de bază." Gorila din spatele meu râde, Di Santis rânjește și

el, apoi adaugă: „Știi ceva? Speram că n-o să apari cu banii. Speram să-ți aranjez fața. Mai pot s-o fac și acum. Dacă nu ieși cu dobânda."

– Ce tot spui acolo? sări Alex. Mai vrea niște lovele, așa e? Nu mai pot să-ți dau absolut nimic.

– Nu, nu, zise Kitty, ducându-se spre scrin în căutarea unei scrumiere. Unde pot să sting țigara asta? întrebă ea și fără să mai aștepte un răspuns ieși iar din dormitor.

O auzi căutând, apoi exclamă cu reproș: „Niciodată n-au fost scrumiere în casa asta, fir-ar să fie!" și se îndreptă spre baia aflată tocmai în holul de la intrare. Pe urmă trase apa la toaletă. Când se întoarse în dormitor își scoase sutienul, îl puse pe scaunul unde își pusese jupa, și veni să se așeze pe marginea patului. El întinse mâna să-i atingă sânii, dar ea îl opri:

– Stai că n-am terminat povestea.

– Atunci fă-o, ce mai aștepți?

– M-a pus să i-o sug. Mi-a spus că asta era dobânda la cele două miare, dacă nu vreau să-mi aranjez mutra. Gorila a stat acolo tot timpul cât am făcut treaba și pe urmă Di Santis a adăugat: „Cred că și băiatul ăsta ar vrea un pic", și a trebuit să-l fac și pe el. Apoi mi-au dat drumul să plec.

– N-ar fi trebuit să te lași.

– N-am avut încotro. Aș fi făcut orice să scap de acolo. Nu glumea deloc, Alex. A tras sertarul de sus al biroului, a scos o sticluță și m-a amenințat. „Dacă mă hotărăsc să ți-o dau în ochi, poți să rămâi oarbă."

– Putea să fie doar apă.

– Da, într-adevăr. N-aveam cum să știu până nu o încercam.

– Tot n-ar fi trebuit să te lași.

– Și tu ai fi făcut la fel să fi fost în locul meu.

– Eu unul nu m-aș lăsa la nimeni, chiar dacă ar avea un galon de acid și tot n-aș sta, fir-ar al dracului!

– I-a trebuit o jumătate de oră să ajungă la capăt, javra naibii. Cred că se ținea. Ca să mă vadă cum muncesc. Gorila și-a dat drumul imediat, dar el nu.

– Și de ce îmi spui mie toată povestea asta?

– Mi se pare interesantă.

– Eu o găsesc extrem de scârboasă.

– Hei, gata, zise ea, întinzându-se spre el. Gata, scumpule, n-am vrut să te supăr.

– Și acum ce-ai de gând să faci? Plătești suma de bază sau dobânzile?

– Aici e altceva. Hai, ce-i cu tine?

Se ridică brusc și își dădu jos slipul. Se așeză din nou pe marginea patului să-și scoată pantofii. Apoi mâna ei îl găsi imediat.

– De ce nu i-ai supt-o și portarului? mai întrebă Alex.

– De ce nu ți-o sug ție în clipa asta? râse ea. Cred c-ar fi o idee mult mai bună.

– E dezgustător ce-ai făcut.

– Ești nemaipomenit!

– Da, sunt. Și tu ești o curvă de doi bani, asta ești!

– Dar ce te-a apucat deodată să-ți pese de clienți? Nu te interesa până acum.

– Ăștia nu erau clienți. Erau doi tipi care-ți forțau mâna, e cu totul altceva.

– Hai, lasă, nu-i nimic. Bine c-am scăpat, asta-i tot.

– Mda, dar dacă apare mâine cu altă sticlă de apă și de data asta are două duzini de gealați cu el? O s-o ții tot așa?

– Nu știu ce-o să fac mâine, hai să ne concentrăm la ziua de azi, bine?

– Te-ai și concentrat, văd.

– Ce-ar fi să te străduiești și tu puțin, ei?

– Du-te și te spală pe dinți.

Ea îl privi țintă. Părea cu adevărat rănită.

– Auzi ce-ți spun?
– Da, Alex.
– Atunci, du-te.

Fără o vorbă, ea se dădu jos din pat și ieși din cameră. O auzi lipăind prin living până la toaleta de pe hol. Apoi cum curge apa. Făcea gargară. Lua-o-ar dracu' de curvă de doi bani! își spuse el în gând. Mintea lui zbură la mii de kilometri depărtare. În timp ce ca îl lucra cu mâinile și cu gura, își aminti de măiestria cu care deschisese broasca de la ușa din hol și pe urmă pe cea de la intrarea de serviciu și lanțul de siguranță. Revăzu apoi seiful și cât de greu îi fusese să dea prima gaură, dar mersese în cele din urmă, perseverase până la capăt și fumul ăla la sfârșit, Doamne, asta fusese totdeauna lovitura de grație, fumul de la stratul izolator ieșind prin gaură.

„la să vedem, ce avem aici?" spusese Henry și își vârâse în ochi lupa de bijutier, uitându-se întâi la inel, să se asigure că era ăla pe care îl vânduse soților Rothman înainte de Crăciun. Apoi verificase brățara cu diamante despre care îi spuse lui Alex că valora șase mii de dolari, fiind o lucrătură cu o sută două diamante, de opt carate. „Adică încă o mie opt sute de dolari pentru tine, Alex." Și mai erau acolo o pereche de cercei de platină cu douăzeci și opt de diamante, de trei carate; și un pandativ de aur alb, de optsprezece carate, cu diamante și opale; și un șirag dublu de perle de cultură, șaptezeci și șapte în total, cu o închizătoare de aur galben de paisprezece carate; și un ceas de damă „Piaget", din aur de optsprezece carate, cu paisprezece diamante *marquise* în montură. Domnul Rothman își ținea și el niște lucruri de ale lui alături de bijuteriile soției: un inel de aur galben cu un rubin de șapte carate, o pereche de butoni din aur alb, de optsprezece carate, cu jad, și o pereche de butoni rotunzi din aur, pe care Alex îi

păstră pentru el. Pe toată recolta încasă cele nouă mii promise de Henry pentru inel și alte opt mii patru sute reprezentând procentul lui de treizeci la sută din restul mărfii din seif. Era un scor frumos de tot. Nu chiar lovitura pe care o dai o dată în viață, de fapt nici măcar nu-și egalase recordul de până atunci, dar nici nu era de lepădat pentru o muncă de câteva ceasuri.

Își întoarse capul când ea încercă să-l sărute pe buze.

După aceea, femeia coborî din pat și se îndreptă spre bucătărie; o auzi deschizând ușa frigiderului. Își puse chiloții și se duse după ea; o văzu stând lângă fereastră, bând bere dintr-o sticlă.

Fără să se întoarcă spre el, îl întrebă:

– Mai dorești altceva?

– Da. Alea două miare înapoi.

– O să le capeți, n-avea grijă.

– Le vreau până săptămâna viitoare.

– OK.

– Vinerea viitoare.

– OK.

O văzu ducând sticla la gură, luând o înghițitură de bere, apoi privind iar pe fereastră. Nu știa la ce se tot uită. Nu se vedeau decât acoperișuri.

– Fratele meu crește porumbei, zise ea. Vorbea foarte încet.

– Nu-s porumbei pe acolo.

– Știu. Îmi amintesc și eu, așa. Toată ziua stăteau pe acoperiș, ai dracului. Într-o noapte, cineva a intrat în coteț și le-a pus otravă în mâncare. Când a urcat a doua zi dimineață la ei, i-a găsit morți. Până la ultimul. A venit jos și mi-a spus: „Kitty, cineva mi-a omorât porumbeii". L-am consolat: „Lasă, Oz, că-ți cumperi tu alții." Apoi s-a dus la toaletă, l-am auzit cum plângea acolo. I-am bătut în ușă: „Hei, Oz" și el mi-a strigat: „E-n regulă." N-a aflat niciodată cine i-a omorât porumbeii ăia.

Așeză sticla de bere pe bufetul de lângă chiuvetă, se întoarse de la fereastră și oftă din greu.

– Gata, e cazul să-mi mișc fundul. Am de strâns două miare până vineri.

– Să știi că vreau banii înapoi, nu glumesc.

– Sunt convinsă.

– Bine că pricepi.

– Mda, fii sigur, mormăi ea și trecu nepăsătoare, ieșind din bucătărie. El se duse în camera de zi, dădu drumul la televizor și se așeză să urmărească un concurs cu întrebări încuietoare, în timp ce femeia se îmbrăca în dormitor. Kitty își făcu apariția peste câteva minute și rămase lângă scaunul lui, în picioare, uitându-se și ea la emisiunea de la televizor, fără ca vreunul să mai scoată o vorbă. Când începu publicitatea, îi spuse:

– Păi, la revedere, ne vedem săptămâna viitoare, Alex.

– Aici mă găsești.

La ușă se opri, se întoarse către el și adăugă:

– Nu erau decât niște clienți. După care deschise ușa și plecă.

Când, peste o jumătate de oră, auzi sunând la ușă, se gândi că e Kitty care se întorsese din drum. Aproape că spera să fie ea. Acum că se cărase îi ducea dorul, îi venea să-și tragă singur șuturi fiindcă nu profitase mai mult de vizita ei. Fata nu mai însemna nimic pentru el, de ce i-ar păsa ce face cu alții? Și totuși, nu era bine cum procedase, pur și simplu nu era bine. Ar fi trebuit să se lupte cu ei, să le spună: „Care dobândă, despre ce dracu' tot vorbiți acolo, ce dobândă?" Acid sau nu, n-ar fi trebuit să se lase îngenuncheată așa. Pe deasupra, în sticla aia trebuie să fi fost apă, nu altceva. Arată-le că ești slab, s-a zis cu tine, omule! Învățase asta la Sing Sing, de la Tommy: „Nu te arăta niciodată slab, că s-a zis cu tine." Ei, la dracu', nu era decât o târfă. Și totuși, spera că ea suna la ușă.

Închise vizorul.

În faţa uşii stătea Anthony Hawkins. Alex era tot în chiloţi. Zise: „Numai o secundă, domnule Hawkins!" şi se duse în dormitor să-şi pună nişte pantaloni şi o cămaşă. Când reveni la uşă şi o deschise, Hawkins îi spuse:

– E depozitată la tine marfa, Alex?

– Care marfă? Intraţi, vă rog, domnule Hawkins. Tocmai mă pregăteam să fac nişte cafea.

– Da, aş bea şi eu una.

– Veniţi la bucătărie.

Hawkins se uită prin sufragerie.

– Frumoasă casă ai.

– Adevărat, n-aţi urcat niciodată aici.

– Foarte frumos, adăugă Hawkins. Poate că eu am luat-o pe un drum greşit, ce zici? Apartamentul meu încape în camera asta.

– Da, e destul de mare, confirmă Alex, însă chiria e foarte mică.

– Şi câte camere ai aici?

– Cinci. Cu bucătăria. Luaţi loc, domnule Hawkins.

– Nu te-am trezit din somn, nu-i aşa? îl întrebă Hawkins, trăgându-şi un scaun.

– Nu, m-am sculat mai de mult. Vă deranjează că e nes?

– E în regulă. Alex, ce-ai făcut ieri-dimineaţă, între zece şi douăsprezece?

– Ieri? întrebă Alex, ducându-se la chiuvetă şi începând să umple cafetiera cu apă. Ieri a plouat, nu?

– Nu, a fost frumos.

– A, da, mi-aduc aminte. M-am sculat târziu. Pe la prânz, să tot fi fost ora unu. Dar de ce întrebaţi?

– M-au sunat de la Secţia 19. Nu ştiu de ce drac' mă tot caută numai pe mine. Îşi închipuie că oi fi fiind vreun expert în spargeri, spuse Hawkins.

– Păi, sunteţi.

– Sigur. Atunci n-au decât să mă promoveze la gradul întâi și să mă treacă la Brigada specială, dacă sunt așa bun. În orice caz, tipul ăsta, Gregoriani sau Gregoriano, niciodată nu știu care e terminația la numele astea de macaronari, e detectiv gradul trei la Secția 19 și a avut o spargere ieri-dimineață. Femeia s-a întors acasă puțin după ora douăsprezece și a găsit totul cu fundul în sus.

– I-auzi, săraca! zise Alex, așezând cafetiera pe foc.

– O cheamă Rothman.

– I-auzi, săraca!

– Așa că Gregoriano, Gregoriani sau cum naiba i-o fi zicând mă sună să mă întrebe dacă aduce cu stilul vreunui individ pe care îl știu.

– Și?

– După descriere, seamănă cu tine, da.

– Care descriere?

– Ei, ce-ți pasă? Tu dormeai ieri-dimineață.

– Așa e. Serviți cu zahăr?

– Fără. Tipul a făcut treabă frumoasă pe un seif care era acolo, în perete.

– Trebuie să fi fost meseriaș, nu?

– A, asta în orice caz.

– Și cum a intrat?

– A forțat ușa din spate, se pare. Avea o încuietoare de doi bani.

– Dar ce credeți că oamenii ăștia investesc ceva în broaște ca lumea? comentă Alex, clătinând din cap.

– Te-ar scoate din afaceri.

– Dar eu nici nu mă mai ocup de așa ceva, domnule Hawkins.

– A, da, știu. Dar cu ce îți umpli timpul în ultima vreme, Alex?

– Îmi venise ideea să mă apuc de teatru. Cât am stat la pârnaie am dat o mână de ajutor la niște spectacole și acum mă bate gândul să încep ceva în sensul ăsta.

– Bine, dar în momentul de față ce faci?

– Păi, asta.

– Nu, de asta intenționezi să te apuci. Dar din ce-ți plătești chiria, până una-alta?

– Am avut câte ceva pus deoparte.

– Deci vrei să te faci actor, nu?

– Nu, vai de mine. Electrician.

– A, da, electrician. Mare păcat, Alex, fiindcă ai talent de actor. Ești unul dintre cei mai buni actori pe care îi cunosc și să știi că am văzut destui la viața mea.

– Domnule Hawkins, doar nu vă închipuiți că aș avea vreo legătură cu spargerea aia, nu-i așa?

– Mda, stilul nu era al tău sută la sută. Dar nu era nici total diferit.

– Păi cum să fie și să nu fie totodată?

– Tipul a forțat ușa. Asta aduce a stilul tău, Alex. Celuloid, carte de plastic, lamă de transperant, seamănă bine.

– Cum seamănă o sută de spargeri pe zi din orașul ăsta.

– Așa e. Numai că individul a dat de câteva ori telefon înainte. A riscat să vorbească întâi cu menajera și chiar cu victima. Asta iar îmi amintește de tine. Majoritatea hoților mai modești sună și închid. Tu nu. Tu ai stofă, Alex.

– Ei, mulțumesc, băigui Alex, dar...

– N-am vrut să-ți fac un compliment, i-o tăie Hawkins. Tipul a băgat o scobitoare în broasca de la ușa din față, ăsta iar e genul tău. Dar și-a lăsat de izbeliște sculele și asta nu se mai potrivește.

– Exact. Și pe deasupra, eu nu dețin nici un fel de scule, domnule Hawkins.

– Sigur, sigur. Și nici n-a făcut tâmpenia să spargă vreun geam pe dinăuntru. Prinzi iute, Alex.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, pară Alex, luând de pe foc cafetiera și turnând în cești. Într-a lui adăugă și lapte, apoi le aduse pe amândouă la masă.

– Mulțumesc. Ar mai fi ceva: suntem de părere că treaba a fost aranjată. Tipul s-a dus direct la seif, chiar dacă a încercat să-și mai acopere, după aia, urmele și a mai azvârlit niște lucruri încoace și încolo, a mai golit niște sertare cu rahaturi, chestii d-astea. Dar seiful era obiectivul lui principal și probabil că s-a ocupat mai mult de el deoarece femeia n-a lipsit decât două ceasuri din apartament și obiectul nu era ușor de desfăcut. Deci treaba era aranjată, iar noi știm că tu te-ai mai ocupat de așa ceva, în trecut.

– Nu, nu-i adevărat.

– Îi cunoaștem pe tipii care ți-au mai servit afaceri, Alex.

– Zău, ia s-auzim, mă rog?

– Spre exemplu, Vito Butoiașul.

– Vito Bolognese? Cred că glumiți. Vito are un atelier de reparații.

– Dar face și pe tăinuitorul.

– Asta nu știam. De ce nu-l săltați?

– L-am aresta cât ai clipi, dacă i-am găsi ascunzătoarea. Oricum, nu asta interesează. Vreau să-ți spun că a fost o treabă plănuită din vreme, ceea ce înseamnă că un băiat ca tine – cu atâtea relații – putea s-o execute, putea să cojească seiful, chestie pentru care trebuie ceva meserie. E posibil să fi operat chiar tu, Alex.

– Numai că n-am fost eu.

– Descrierea zice că da.

– Ce descriere?

– Gregoriano a stat de vorbă cu portarul și cu liftierul: i-a întrebat dacă n-au văzut indivizi suspecți dând târcoale blocului.

– Şi?

– Portarul n-a remarcat pe nimeni, spuse Hawkins, ridicând ceaşca şi sorbind o înghiţitură de cafea. Dar liftierul a ochit unul.

– Da?

– Mda. L-a văzut pe unul care s-ar părea că ai fi tu. De-asta m-a şi sunat Gregoriano pe mine. A umblat prin fişierul de la serviciul de evidenţă şi a dat peste un tip care se potrivea cu descrierea liftierului, un tip pe nume Alex Hardy. A văzut că eu l-am arestat şi m-a dat telefon să mă întrebe ce mai ştiu despre tine. Sigur, sunt o mulţime de oameni blonzi cu ochi albaştri în oraşul ăsta, care să aibă greutatea şi înălţimea ta...

– Chiar.

– Care să se rătăcească căutând vreo adresă şi să intre într-un bloc să se uite la cutiile de scrisori.

– Probabil că există milioane.

– Mda, numai că nu sunt toţi spărgători de meserie.

– Vreţi să spuneţi că am fost eu acolo ieri-dimineaţă? M-a văzut ieri-dimineaţă liftierul pe mine?

– Nu ieri, ci miercuri. Pe tine sau pe cineva care îţi seamănă leit.

– Să vă spun ceva. De ce nu organizaţi o identificare? Adunaţi câţiva oameni şi puneţi-i să mă arate pe mine.

– Păi, să zicem că tu erai. Ce poate dovedi asta?

– Nimic.

– Exact. Nu-i un delict să intri în holul unui bloc.

– Oricum, nu eram eu, domnule Hawkins.

– Cine a aranjat treaba, Alex?

– Habar n-am.

– Alex, tot pun eu mâna pe tine, să ştii.

– Nu pune nimeni mâna pe mine. Domnule Hawkins, mi-a făcut plăcere să vă văd, dar dacă aţi venit până aici ca să-mi povestiţi despre o spargere pe care n-am comis-o eu, vă pierdeţi vremea.

– Am timp berechet.
– Şi eu la fel.
– Te cred. Era acolo un inel care face treizeci de mii. Cât iei pe el îţi ajunge o vreme, nu?
– Bine-ar fi fost. În ultima vreme, o duc cam prost cu banii.
– Păi, nu suntem toţi în situaţia asta? rânji Hawkins, precum Burt Reynolds. Îmi închipui că nu mai e la tine bijuteria, nu-i aşa?
– Să vă spun ceva. De ce nu cereţi un mandat de percheziţie şi nu vă întoarceţi să-l căutaţi?
– S-ar putea să fac şi asta.
– Ba nu, n-o să faceţi aşa ceva pentru că sunteţi convins că aici n-o să găsiţi nici un rahat. Şi vreţi să ştiţi de ce, domnule Hawkins? Fiindcă vă e clar că n-am lucrat eu treaba aia şi tot tăbărâţi pe capul meu şi mă hărţuiţi. De ce, mă rog, domnule Hawkins? De ce nu mă lăsaţi în pace?
– Mersi pentru cafea, zise Hawkins şi se ridică, împingându-şi scaunul sub masă.
– Îmi pare rău că n-am avut decât nes.
– Ei, tot e mai bun decât ce vă dădea la închisoare, nu? rânji Hawkins, îndreptându-se spre uşă.

Alex se uită pe cutiile poştale din holul de la parter, căutând la ce apartament locuieşte Jessica Hawkins. 5 C. Numai cu două etaje mai jos de el, cât se poate de comod. Se gândi dacă să nu se ducă pe la ea, să-i facă o vizită pe neanunţate. „Hello, mi-am zis să trec pe aici, să văd ce mai faci." Poate c-o va prinde în cămaşă de noapte sau ceva de felul ăsta, de fapt cât de târziu se făcuse? Se uită la ceas. Douăsprezece şi douăzeci, probabil că merita să încerce. Rămăsese cam turtit după apariţia lui Kitty. Nici el nu ştia de ce, la dracu', n-avea decât să facă ce vrea, treaba ei, nu mai dădea doi bani.

Dar de ce-a fost nevoie să-i spună lui toată povestea aia? Să bată la ușă: „Bună, Jessica, n-ai nevoie de nimic de la magazin?" Nu, mai bine va aștepta până mâine seară. Nu voia să forțeze lucrurile. Încet și sigur. Ai răbdare, scumpule. Nenorocita aia de Kitty, lua-o-ar dracu'.

Avea în buzunar șaptesprezece mii de dolari, bani gheață, și primul drum îl făcu la Chemical Bank, pe Broadway, colț cu strada Ninety-first, unde depuse cinci mii în contul pe care îl avea acolo. Apoi luă un taxi până la colțul străzii Seventy-third cu Broadway și mai depuse încă cinci mii în contul lui de la Chase Manhattan. A treia bancă la care avea deschis un cont era la intersecția străzii Fifty-ninth cu Lex Avenue – Dry Dock. Depuse cinci mii cinci sute și păstră o mie cinci sute de dolari cash. Avea să-i dea și lui Tommy cinci sute; înseamnă că va mai rămâne cu o mie de buzunar.

Reușise să mai uite de Kitty și de gustul amar pe care i-l lăsase întâlnirea cu ea. Pur și simplu nu putea s-o înțeleagă pe fata asta. Auzi la ea: întâi și întâi, să-și taie singură craca de sub picioare, cum făcuse, pe urmă să se lase la macaronarii ăia doi, când ar fi trebuit să pună mâna pe cuțitul de deschis scrisorile de pe birou și să-l vâre unuia drept în ochi, cum făcuse el pe vremuri, când un tip condamnat la închisoare pe viață îl înghesuise rău de tot. Trebuia totdeauna să le arăți tu lor. Dacă nu, atunci te calcau cu toții în picioare. S-o ia dracu'! Tot ce mai voia erau alea două mii de dolari. Și vai de capul ei dacă nu se va prezenta cu banii.

Tommy Palumbo locuia tocmai pe Mulberry Street, în cartierul poreclit Mica Italie. Stătea cu taică-său și cu maică-sa, dar nu era nici unul dintre ei acolo în timpul zilei, căci țineau o băcănie pe Mott Street. Tommy se afla în fața casei, împreună cu alți doi tipi, când Alex ajunse în zonă cu taxiul. Întoarseră cu toții capul, să vadă cine venise.

Tommy îl recunoscu imediat și o luă la fugă în întâmpinarea lui. Avea douăzeci și doi de ani, însă, fiind scund și pirpiriu, părea mai degrabă de șaptesprezece. Purta niște blugi, un tricou alb și pe deasupra un hanorac albastru de fâș. Era încălțat cu ghete de baschet; lăsa impresia unui puști care se duce să bată mingea.

– Hai să trăiești!

Alex dădu mâna cu el, pe urmă îi plăti șoferului, dându-i și bacșiș.

– Sunt acasă ai tăi?

– Nu, zise Tommy, stau la prăvălie.

– Atunci hai să mergem sus, da?

– Sigur. Tot voiam să-ți arăt ceva.

Trecură pe lângă tipii de pe verandă care se uitară cu mult interes la Alex. În hol era curat și mirosea a dezinfectant; pe aici, prin cartierul italienesc, nu puțea niciodată a latrină, ca în Harlem. Urcară la etajul al treilea. Tommy descuie ușa apartamentului. Se instalară în camera de zi. Pe peretele din fața canapelei era o icoană cu Iisus Hristos răstignit pe cruce. Deasupra capului se vedea scris INRI.

– De fapt, ce înseamnă asta, INRI? întrebă Alex.

– Iată, netrebnicii l-au răstignit pe Iisus, răspunse Tommy.

– Ei și tu, trebuie să fie ceva pe latinește!

– Nu, nu, iată, netrebnicii l-au răstignit pe Iisus. Știi, când l-au bătut în cuie pe cruce.

– N-am mai auzit chestia asta până acum.

– Ba da, așa e, să știi. Mi-a povestit bunică-mea.

– Am ceva pentru tine, spuse Alex și își scoase portofelul, zâmbind.

Henry îl plătise cu hârtii de douăzeci; numără douăzeci și cinci de bancnote și i le dădu lui Tommy.

– Cinci sute, OK?

– E prea mult.

– Nu m-ai pus tu în legătură cu Henry?
– Da, dar e prea mult.
– Te rog să-i iei. Dar de unde îl ştii tu pe tip?
– Pe Henry? L-am cunoscut prin evreul ăla cu care eram amic. Până m-au înhăţat. Unul Jerry Stein, ai auzit de el?
– Nu.
– Mda. Am lucrat de două ori amândoi. Pe urmă s-a apucat de operaţii pe cont propriu, dar nu m-am supărat; ne înţelegem bine. Da, am dat două găuri la nişte magazine de băuturi din Bronx. Jerry intra şi trecea la acţiune fără să mai caşte gura. Îi vâra tipului o ţeavă în ureche şi mârâia: „Goleşte sertarul, dacă nu vrei să-ţi treacă un tunel prin cap." El m-a prezentat şi pe mine lui Henry, imediat cum am ieşit. Ştia că sunt în căutare de ceva treabă şi zicea că poate îmi găseşte Henry ceva. Henry e băgat într-o mulţime de chestii. Dar mi-a spus că tot ceea ce-i trebuia în clipa aceea era un spărgător meseriaş, aşa că m-am lăudat că-l cunosc pe cel mai bun tip din tot New York-ul...
– Bine, bine...
– Fără bancuri, Alex, insistă Tommy, ridicând din umeri. Aşa a fost. A ieşit bine treaba, nu?
– A, da.
– A mers uşor?
– Aşa şi aşa. Da, se poate spune că aşa şi aşa.
– N-ai avut probleme, nu?
– Absolut deloc.
– Bine. Stai să vezi de ce-am făcut rost.
– Ce anume?
– Stai puţin că mă duc să-l aduc.
– Nu-i vorba de un tun, nu-i aşa?
Tommy nu-i răspunse. Ieşi zâmbind din încăpere şi se îndreptă spre capătul apartamentului. Alex aşteptă. Ştia al dracului de precis că tun era.

– Închide ochii, îl auzi pe Tommy din camera de alături.

– Dă-o încolo, de ce? întrebă Alex.

Tommy se întoarse ținând mâinile la spate.

– Un tun, asta e, nu?

– Mda, dar de care crezi? Îi străluceau ochii și pe toată fața i se așternuse un zâmbet.

– Îți spun imediat. De ăla care te bagă în bucluc, orice marcă ar fi, dracu' să-l ia.

– Uite aici, zise Tommy și, scoțându-l de la spate, aproape că i-l propti pistolul în obraz. Era o armă uriașă, cel mai mare pistol pe care îl văzuse Alex vreodată.

– Ce mai e și ăsta? Pleacă imediat cu el de aici. E încărcat?

– Nu, nu. Ghicești ce marcă e?

– Habar n-am. Și de unde știi că nu-i încărcat?

– Sunt sigur, uite aici, exclamă Tommy și învârti cilindrul ca să-i arate că n-avea nici un glonț înăuntru.

– De unde știi că n-are vreunul pe țeavă? întrebă Alex.

– Dacă-ți spun că nu-i încărcat! Ce zici, îți place?

– Parcă-i de la artilerie.

– Păi, să știi. E chiar un Magnum 357. Ai idee cine are așa ceva în dotare?

– Cine?

– Poliția călare, aici și în Connecticut.

– De ce nu-l pui undeva? Nu-mi place să mi-l tot fluturi așa pe sub nas.

– Cu chestia asta poți să-i smulgi unuia piciorul din coapsă. Tragi o dată și gata.

– Te cred.

– Știi ce lungime are țeava?

– Nu, cât?

– Are aproape treizeci de centimetri. Unsprezece țoli și jumătate.

– Mda, murmură Alex uitându-se la armă. Pune-o undeva bine, te rog frumos.

– Au fost cazuri – adăugă Tommy – când un individ a tras în cineva cu un 357, iar glonţul a ieşit pe partea cealaltă şi a mai omorât încă un tip. E o armă extrem de puternică. Poliţia din Connecticut foloseşte gloanţe goale pe dinăuntru, care se răsucesc în aer şi se turtesc când se ating de ceva. Asta ca să nu mai străpungă dacă au pătruns într-o ţintă sau să nu rănească şi alţi trecători când se trage în cineva pe stradă. Fiindcă e aşa de puternică arma asta că poate să găurească şi un bloc motor, îţi vine să crezi?

– Desigur. Acum bag-o naibii undeva!

– Ştii cât am dat pe ea? La mâna a doua, bineînţeles.

– Cât?

– Două sute patruzeci de foi. Cu drăcovenia asta poţi să dai gata şi un bizon.

– Ce păcat că nu prea sunt bizoni pe la New York.

– Am eu unul cât toate zilele în vedere, rânji Tommy conspirativ.

Apoi adăugă:

– Mai bine să-l duc înapoi la mine în sertar. Dacă intră bătrâna, o loveşte apoplexia.

– Ai un sertar destul de mare ca să-ţi încapă chestia asta? zise Alex şi Tommy râse, ieşind din cameră. Eşti total nebun, ştii? strigă după el Alex.

– Bine, bine.

– Probabil că eşti al naibii de dornic să te întorci acolo.

– Să încerce numai cineva să mă mai trimită înapoi, că îi zbor creierii imediat. Drăcia asta poate să smulgă şi capul cuiva.

– Parcă ziceai că piciorul.

– Da' şi capul, strigă Tommy şi reveni în cameră. Vrei să auzi ce idee am?

– Nu. Dacă se bazează pe chestia asta pe care mi-ai arătat-o, nu mă interesează.

– Păi, bineînțeles; altfel de ce crezi c-am mai cumpărat-o?

– Fiindcă te-ai țicnit.

– Vrei să-ți spun sau nu?

– Tommy, vrei un sfat de la mine? Aruncă dracului la gunoi arma aia.

– M-a costat două sute patruzeci de foi.

– Azvârle-o, nu mai sta pe gânduri. Uite, ține aici – zise Alex, scoțându-și portofelul. Uite două sute patruzeci de dolari de la mine, du-te și arunc-o în clipa asta!

– Dar am nevoie de ea.

– La ce, mă rog?

– Mă simt ca un cur, de când am ieșit. Nici eu nu-mi dădeam seama ce naiba am, maică-mea mă tot întreba dacă nu-s bolnav. Ar trebui să te bucuri că ești înapoi acasă, îmi repeta mereu, de ce îți tot ninge și plouă? Bun. Azi-dimineață am cumpărat chestia asta. Mă mai vezi pe mine pleoștit? Nu remarci un om fericit în fața ta?

– Da, unul care se îndreaptă direct spre Sing Sing.

– Ba nu. Am eu un plan cu chestia asta.

– Nici nu vreau să aud.

– Păi, doar tu mi-ai dat ideea.

– Eu?

– Tu. Nici că mi-ar fi trecut prin minte, dacă nu ai fi fost tu.

– Tommy, ești nebun? Chiar te-ai țicnit de-a binelea, ori ce te-a apucat?

– Ascultă puțin și o să vezi. Vrei o bere? Avem Heineken și Schlitz la frigider, din care vrei?

– Heineken.

– Din asta bea bătrânul, zise Tommy apucând-o spre bucătărie. Pe vremuri făcea singur vin, știi? La subsol. Acum s-a lăsat. Nu se mai ocupă decât de băut

bere. Aduce în fiecare zi câte trei pachete de șase sticle pe care le rade uitându-se la televizor. Și le numără, ca să fie sigur că nimeni nu-i șutește din ele. Pentru mine cumpără Schlitz. Dacă mă ating de o sticlă de-a lui, mă pocnește de nu mă văd.

– OK, atunci beau și eu tot Schlitz.

– Nu, o să-i spun că a venit pe la mine un prieten. Bătrânul e de comitet, ține grozav la ospitalitate.

Tommy se întoarse cu o sticlă de Schlitz și cu una de Heineken. Le deschise pe amândouă, întinzându-i-o pe cea Heineken lui Alex.

– Hai să trăiești, cu toți ai tăi, zise el, trăgând o dușcă. Bună, decretă apoi, lingându-și buzele. La fel de bună ca porcăria aia olandeză. Vrei să-mi auzi planul?

– N-am încotro. Doar beau din berea lui taică-tău.

– Nu-ți face griji, râse Tommy. Poți să mai iei încă una, dacă vrei. O să-i povestesc cum ne cunoaștem noi de la Sing Sing. Moare după camarazii mei de acolo.

– Pun pariu că o să se înnebunească și după pistolul ăla, când i-l vei arăta.

– O singura persoană o să dea cu ochii de piesa aia și pe urmă o arunc la canal.

– Cine adică?

– Ghici!

– Cine?

– Henry Green.

Alex puse jos sticla de bere și îl privi cu mare atenție.

– Chiar așa, susținu Tommy și râse cât îl ținea gura. Am de gând să dau o gaură la prăvălia lui Henry. Ce zici de asta?

– Cred că-i cea mai tâmpită idee pe care am auzit-o în viața mea.

– Așa zici, da? Ei uite, eu am altă părere! Sunt convins că-i o găselniță foarte bună. Și vrei să-ți mărturisesc de ce?

– Nu mă interesează.

– Henry ți-a aranjat ție o treabă, corect? OK, îmi închipui că un bijutier nu pierde vremea dacă nu-i iese și lui ceva, am dreptate? Nu se pretează el să te trimită pe tine după un ceas de doi dolari, înseamnă că are în minte o chestie mai serioasă, nu? OK. Deci ieri i-ai făcut lucrarea. Știu asta fiindcă azi ai venit să mă plătești pe mine, deci înseamnă c-ai operat joi, când avea menajera zi liberă. OK, ce vreau să spun cu asta? Îmi închipui că Henry ți-a și plătit pentru marfă și că o are la el la prăvălie. Nu cred c-a avut timp s-o plaseze așa de repede, deci trebuie să fie încă la el, corect? OK. N-o să mai fie la el, începând de astă-seară, de la șase.

Tommy rânjea și Alex se holba la el.

– Bună, nu?

– Foarte bună, răspunse Alex. O să-ți trimit țigări și bani de buzunar.

– Ce nu-ți place?

– Ce nu-mi place? Henry te cunoaște, tâmpitu' dracului!

– N-are a face.

– A, nu. N-are a face că o să telefoneze la poliție în clipa când vei pleca de acolo și le va spune că Tommy Palumbo tocmai i-a curățat prăvălia.

– Nu cheamă el copoii.

– Și de ce, mă rog? Ce-o să-i faci? O să-i tragi un glonț în cap înainte s-o ștergi? Ca să-ți mai pună în cârcă și o omucidere?

– N-am nevoie de așa ceva.

– Tommy…

– Marfa e fierbinte, nu pricepi? N-are cum să reclame furtul. Dacă toarnă că eu am fost și copoii vin după mine, or să dea peste toată comoara pe care ai ridicat-o tu ieri. Henry nu poate să riște așa ceva, deoarece

ăia ar afla că el e tăinuitorul şi îl vor aranja ca la carte. Pricepi, Alex? Îl am la mână.

– Numai dacă nu cumva a şi scăpat de marfă.

– Ce vrei să spui?

– Să presupunem că a plasat-o mai departe. Că n-o mai are la prăvălie.

– Nu, n-avea cum să se debaraseze de ea aşa iute. Crezi că se poate?

– Sigur.

– Aşa repede?

– Bineînţeles.

– Mda, făcu Tommy.

– Deci dacă îl calci numai pentru marfa în regulă pe care o are la prăvălie, o să cheme copoii cum vei ieşi pe uşă.

– Mda.

– Numai dacă nu-i faci de petrecanie, bineînţeles.

– Mda.

– Şi tu nu vrei să-l omori pe individ, nu-i aşa, Tommy?

– Nu, nici gând. Dar...

– Mda, ştiu, numai că... Iisuse, ce idee bună era!

– Era, Tommy. Sunt de acord. Era o idee bună. Dar numai dacă marfa s-ar mai fi aflat acolo. Dacă a şi dat-o mai departe, n-avea cum să meargă. Fiindcă i-ar fi pus imediat pe urmele tale, pricepi?

– Mda, sigur că aşa ar fi făcut, e clar.

– Deci mai bine uită de chestia asta.

– Mda. Iisuse, ce idee bună era!

Sâmbătă seara, în timp ce se îmbrăca pregătindu-se să meargă la întâlnirea cu Jessica, sună telefonul. Era Archie.

– Ce faci astă-seară?

– Sunt ocupat. De ce, ce s-a întâmplat?

– Am mai vorbit cu Daisy, zise Archie. Vreau să te iau şi pe tine la treaba aia.

– Arată bine?

– Cam aşa ceva. Crezi că poţi să vii mâine dimineaţă până aici?

– Depinde cum îmi va merge în seara asta, zise Alex. N-aş vrea să las nimic bun neconsumat.

– Omule, zău că amesteci afacerile cu distracţia.

– Te sun eu mâine dimineaţă, OK?

– Sper că poţi să dai o fugă până aici, insistă Archie. S-ar părea că e destul de interesant.

– Te caut eu.

Închise telefonul, se întoarse la oglindă şi începu să-şi înnoade cravata. Archie nu l-ar fi chemat dacă n-ar fi făcut mai întâi nişte cercetări preliminare şi n-ar fi ajuns la concluzia că erau şanse de o lovitură. Era aproape tentat s-o sune pe Jessica şi să-i spună că a intervenit ceva important şi că trebuie să amâne pe altă dată. Ba nu. Archie putea să mai aştepte. Dacă toată chestia aia era aşa de tare, înseamnă că va mai fi de actualitate şi mâine. Oricum, lucrurile se arătau *destul de interesante* şi asta nu era un motiv ca să dea fuga imediat până la capătul oraşului. Şi totuşi, Archie avea o manieră a lui de a minimaliza situaţia, era o superstiţie proprie. Zicea să nu dai niciodată prea multă importanţă unei chestii, ca să nu-ţi pară prea rău pe urmă, dacă se va dovedi un mărunţiş. Ar fi dorit să audă ce-a aflat Archie, dar putea să se mai abţină. În timp ce-şi punea haina realiză că e destul de emoţionat la gândul întâlnirii cu Jessica.

Ultima dată când ieşise cu o fată în regulă fusese atunci, la Miami, când îi spusese că e spărgător profesionist. Ratase grosolan seara aceea, deoarece tipa avusese impresia că el e ceea ce numea ea „un pezevenghi". Chiar şi după ce-i spusese că nu era *chiar* spărgător, ci

pur și simplu agent de asigurări, fata continuase să-și susțină prima impresie, nemaiștiind ce să creadă din spusele lui. O dusese într-un restaurant scump și pe urmă se întorseseră cu mașina lui închiriată până la Lauderdale, însă în clipa când intrară în curtea motelului, ea exclamase:

– Hei, ce înseamnă asta?

– Mă gândeam că poate vrei să intri să ne uităm la televizor, propuse el.

– Ziceai că mergem să ne plimbăm puțin cu mașina.

– Da, dar asta s-a terminat.

– Ce-ți închipui despre mine?

– Nu prea știu. Ești poate spărgătoare de profesie?

– Ai haz! Hai, întoarce și să plecăm de aici, OK?

– Nu vrei totuși să intri? Reclama zice că au televizoare color în toate camerele.

– Am și eu așa ceva. Dacă aș dori să mă uit la televizor, m-aș întoarce la mine la hotel.

– OK, atunci hai să mergem.

– N-am chef de așa ceva.

– Dar ce anume vrei să faci?

– Credeam că o să fie o noapte de neuitat, murmură ea.

– Ar putea să fie o noapte de neuitat.

– Nu așa cum te gândești tu.

– Am o idee!

– Da, sigur.

– Dă-te dracului jos din mașină!

– Cum?

– Dă-te jos! Se aplecase și îi deschise portiera de pe partea ei, apoi mai zisese o dată: Jos!

Se mai întreba și în ziua de azi cum o fi ajuns biata fată înapoi la Miami, în noaptea aia. O lăsase stând sub reclama hotelului, cu mâinile în șolduri. O văzuse în retrovizoare. Probabil că jucase el prost. Poate ar fi trebuit s-o conducă până în fața casei după

cină, ori doar până la metrou, s-o amuze, să o ia încet și cu binișorul.

Astă-seară va juca încet și cu binișorul. Se mai uită o dată în oglindă, apoi ieși și coborî pe scări până la apartamentul 5 C. Fata care îi deschise ușa părea de vreo șaisprezece ani. Purta ochelari și avea obrazul năpădit de coșuri. Îl măsură din cap până în picioare, cum au obiceiul puștii din ziua de azi.

– Bună, zise el.

– Bună.

– Tu ești, Alex? se auzi de undeva din apartament glasul Jessicăi.

– Da.

– Vin într-o clipă, strigă ea. Ia loc, te rog. Felice, arată-i tu unde e barul. Toarnă-ți singur ceva de băut, Alex.

– Mulțumesc, răspunse el și o urmă pe Felice până în camera de zi.

– Barul e acolo, îi arătă ea spre un colț al camerei.

El trecu în revistă provizia de băuturi. Jessica avea câteva chestii excelente. Soțul ei o fi fost el un mitocan meschin, dar cu siguranță că nu se zgârcea când era vorba de spirtoase.

– Cât mai durează? lansă el o întrebare.

– A, un minut, doar. Dar pune-ți ceva de băut, Alex.

Pricepu că era vorba de cel puțin un sfert de oră, așa că își turnă niște scotch peste câteva cuburi de gheață și se duse să se așeze pe canapea. Felice se instală într-un fotoliu din fața lui, urmărindu-l ca o bufniță din spatele ochelarilor.

Livingul era frumos mobilat, deși nu chiar pe gustul lui, cu o grămadă de chestii ornamentale, din lemn sculptat și cu multe înflorituri, o fi fost Louis XV, sau XVI, cine naiba putea să știe? Și cui dracu' îi păsa? Într-un colț al camerei se afla un pian; se întrebă atunci dacă Jessica s-o fi pricepând să cânte și cum oare

şi-o fi câştigând existenţa bărbatul ei. Casa asta costase ceva bani.

– Felice, zici? i se adresă fetei venite să stea cu copilul. Aşa te cheamă, nu?

– Da.

– Şi cu ce te ocupi, Felice? Eşti la şcoală?

– Da.

– Unde?

– Fieldstone, Riverdale.

– Ce-i ăsta, un colegiu particular?

– Da. Ce beţi acolo, scotch?

– Da, scotch, mormăi el şi aruncă o privire spre paharul pe care îl ţinea în mână.

– Urăsc băutura asta. Eu beau whisky de secară cu limonadă.

– Da, e bun şi aşa. Dar câţi ani ai?

– Cincisprezece.

– Eşti cam tânără ca să consumi alcool, nu-i aşa?

– Părinţii mei ştiu, i-o reteză ea.

– Bun, atunci e-n regulă, zise el şi adăugă în gând „mama mă-tii de puştoaică".

Îşi terminase băutura şi tocmai se pregătea să-şi mai toarne un pahar când apăru Jessica. Purta o rochie verde cu corsajul decoltat, plisată şi evazată, care se oprea cam cu zece centimetri mai sus de genunchi. Avea cercei verzi şi un pandantiv de aceeaşi culoare care îi ajungea între sâni, nu ştia dacă erau smaralde veritabile, nu le putea vedea bine de la distanţă, dar bănuia că nu-i cazul. Se dăduse cu fard verde pe pleoape, cu ruj de un oranj-palid pe buze şi purta pantofi cu tocuri înalte. Avea nişte picioare impresionante şi dintr-o singură privire rapidă în direcţia corsajului ei, Alex constatase că nu-şi pusese sutien. Intră în cameră cu un mers studiat, cu paşi mari, ca o actriţă sau ca un manechin, conştientă că arată zdrobitor, aşteptând o reacţie

din partea lui, însă în același timp având aerul că se jenează să-i ceară părerea, coborându-și cu timiditate privirile în timp ce înainta spre el.

– Arăți minunat, îi spuse el și se simți imediat penibil. Femeia se dichisise să dea gata pe toată lumea și tot ce avea el în minte era restaurantul Hotelului Harbin, de pe strada Hundredth, colț cu Broadway. El purta pantaloni gri și o haină bleumarin, cu cravată simplă, de culoare galbenă și se simțea îmbrăcat prea de toată ziua, ar fi trebuit să-și pună un costum.

– Arăți într-adevăr minunat, repetă el.

– Și tu te prezinți foarte bine, zise ea și adăugă, uitându-se la paharul gol din mâna lui. Mergem? Sau mai bei ceva?

– Sunt gata oricând dorești.

– Felice, spuse ea, întorcându-se cu spatele și fâlfâindu-și rochia plisată. Peter e în pat, dar nu doarme încă, așa că o să te rog să te duci să vezi ce face, peste vreo zece minute.

– Sigur că da. Cam când vă întoarceți?

– Ei, nu știu precis. Trebuie să fii acasă la o anumită oră?

– Nu, voiam doar să știu.

– N-am idee. Să nu deschizi la nimeni. Încuie ușa după ce plecăm. Eu am cheie.

– OK. Îmi lăsați vreun număr de telefon?

– Nu știu unde voi merge. Te sun eu mai târziu.

– Bine.

– OK? întrebă ea, pornind către holul de la intrare. Crezi că am nevoie de o jachetă, Alex?

– Păi, nu prea știu. N-am fost afară. S-ar putea să-ți fie cam frig, numai în rochie.

Ea își luă un pardesiu subțire din vestibul și ieșiră. În urma lor, o auziră pe Felice încuind ușa. Mare scofală a

făcut cu asta, în caz că își pune cineva mintea să intre în casă. Broasca era o chestie ieftină, de tot rahatul.

El avea secrete.

Avea secrete față de ea și față de restul lumii.

Era un hoț. Trăia în afara legii și se mândrea cu asta; *nu* era ca sau ca oricare dintre tipii cumsecade care se aflau în jurul lor. El își câștiga existența punându-și la bătaie inteligența, talentul și îndrăzneala; precum un aventurier care caută fiecare titlu pus în joc și le câștigă pe toate, rând pe rând. Își păstra secretul închis într-un seif „ghiulea de tun". Nimeni nu ar putea să i-l smulgă. Era numai al lui și se afla încuiat sub straturi din oțel de nepătruns, care nu puteau fi nici deformate cu barosul, nici găurite cu burghiul, nici desprinse cu lampa de sudură. Secretul lui privea afară prin oglinda ochilor săi, dar nimeni nu putea pătrunde spre el. Era spărgător, acesta era secretul lui cel mai mare. Și cu toate că fusese bine ascuns, avea sentimentul că îi conferă o notă de infatuare și un aer redutabil, ca atunci când privești o sabie în teacă din care nu se vede decât mânerul, dar știi bine că înăuntru se află și o lamă ascuțită ca briciul.

Mai avea și alte secrete.

Era mulțumit de felul cum arată, de felul cum toți își întorseseră capul când intraseră împreună în restaurant, de felul cum bărbații încă mai aruncau priviri furișe spre el. Și, prin extindere, strălucirea femeii părea să-l învăluie și pe el, făcându-l să se simtă mai arătos, mai puternic și mai deștept decât indivizii cumsecade care n-o aveau alături de ei la masă pe Jessica, pe Jessica înclinându-se spre el ca să-i aprindă țigara, pe Jessica râzând, pe Jessica studiind conștiincioasă meniul și apoi sugerând să comande el pentru amândoi, întrucât știa, probabil, mai multe despre mâncărurile chinezești.

Era sigur că toți bărbații din restaurant îl invidiază în clipa aceea – acesta era secretul lor, chiar dacă puțin cam transparent – toți, bărbați și femei deopotrivă, îi invidiau pe ei doi, o pereche frumoasă, cu păr blond și ochi albaștri, care se simțea minunat.

Erau unici, nu mai încăpea nici o îndoială. Radiau în jurul lor o aură deosebită. Asta mai adăuga ceva la secretul ocupației sale: era Alex Hardy, spărgător, și avea alături de el cea mai frumoasă fată din încăpere, iar ea îi sorbea fiecare cuvânt, cu ochii scânteind și cât se poate de atentă, întinzând mereu mâna ca să i-o atingă pe a lui. În secret, era extrem de mândru că se afla în compania unei femei splendide, cu toate că în prima zi, în taxiul acela, nu se entuziasmase chiar așa.

Și se mai fălea, în taină, că se pricepe la mâncărurile chinezești și că e în stare să comande lucruri extravagante întocmai ca un cunoscător, priceperea lui în domeniu fiind tot atât de incontestabilă ca și talentul de spărgător. Era expert în mâncăruri chinezești, în spargeri și în jazz; adusese vorba despre asta, fiindcă voia s-o invite să asculte muzică după ce terminau de mâncat, astfel ajungând la ultimul său secret, pe care hotărâse să nu i-l împărtășească, bănuind că ea îl știe deja, anume că în noaptea aceea vor face amor. Nu numai că era frumoasă, nu numai că toți bărbații din jur recunoșteau asta, invidiindu-l, dar mai și simțeau cu toții un ghimpe în inimă fiindcă știau că Alex se va culca foarte curând cu ea. Nu se îndoia nici o clipă că așa va fi și presupuse că și ea acceptase asta ca pe o realitate iminentă, spera ca toți bărbații prezenți să fi înțeles deja totul. Era într-adevăr cel mai important secret.

– Colecționez de ani de zile discuri cu jazz, îi spuse el, am început de când eram copil.

– Dixieland?

– Da, am și ceva Dixieland, dar și o groază de piese cu Charlie Parker, el e cel mai mare, pe el îl înțeleg cu adevărat.

– Mm.

– L-ai ascultat pe Charlie Parker vreodată?

– Nu, recunoscu ea.

– A, păi atunci te așteaptă un adevărat regal. Dacă te interesează și pe tine, să ne întoarcem mai târziu și să ascultăm muzică.

– Mor de foame, spuse ea. Tu nu?

– Mda, imediat va sosi comanda. Or să ne aducă antreurile odată cu băutura, iar restul pe urmă. Să știi că e un restaurant chinezesc bun, au o bucătărie cu adevărat excelentă, prepară bucate specifice nordului Chinei. Ai și aici cotlete și rulouri obișnuite, dar m-am gândit că poate vrei să încerci ceva mai deosebit.

– Da, zise ea.

– Bibanul-de-mare e nemaipomenit. Sper că îți place peștele.

– Da, foarte mult.

– A, uite băuturile. Mulțumim, îi spuse el chelnerului, whisky la doamna, la mine scotch. Îl prăjesc într-o pungă de hârtie, îi explică și ridică paharul. Noroc!

– Noroc! zise ea și își ciocni paharul de al lui.

– Mă simt, într-adevăr, minunat, adăugă el.

– Și eu la fel.

– Ești așa de frumoasă, arăți pur și simplu splendid!

– Mulțumesc. Mă simt nemaipomenit, chicoti ea, ridicând ușor din umeri. De atât de multă vreme n-am mai mers în oraș. E ceva foarte nou pentru mine.

– Ce anume?

– Să ies în lume cu un bărbat. Vreau să spun, cu un bărbat care nu e soțul meu. Am fost șase ani măritată. În tot timpul ăsta nu m-am întâlnit niciodată cu altcineva.

– Ei, există în toate un început.

– Tocmai descopăr asta. Mai vorbește-mi despre colecția ta de jazz.

– Ce să-ți spun, e greu să explici cuiva muzica de jazz. Mai târziu, când o să-ți pun discurile, o să-ți povestesc tot ce știu despre interpreți. Asta dacă vrei să ne întoarcem și să le ascultăm.

– Să vedem. Se cântă ceva muzică bună prin oraș?

– Nu m-am uitat în ziare. Ne hotărâm mai târziu, OK? Dacă vrei să mergem să vedem un film, putem să facem și asta. Orice vrei tu. Uite și aperitivele.

– Mm, miros delicios.

– Și sunt delicioase la gust. Chelner, adu-ne niște sos acru-dulce, da? Și niște muștar. Mai bei un pahar, Jessica? Încă un rând, băiete.

– Cum s-a întâmplat de-ai devenit electrician la teatru? îl întrebă ea.

– Păi, tata era electrician. Gustă din asta. Sunt arahide înfășurate în feliuțe de slănină.

– Tot la un teatru?

– Da. Așa am ajuns și eu acolo. E o legătură foarte strânsă, vezi tu. Legătura tată–fiu, vreau să spun.

– Nu m-am gândit la asta.

– A, da, să știi.

– Atunci înseamnă că te-a interesat teatrul din copilărie.

– Nu, tata s-a apucat de asta abia când eu eram adolescent.

– Și înainte ce făcea?

– Tot electrician, dar nu la teatru.

– Asta era aici, la New York?

– Sunt din New York ai tăi?

– Da. Din Bronx. Nu se vede?

– Păi...

– E în regulă. Ştiu că nu vorbesc întocmai ca unul care a absolvit colegiul la Harvard. N-am terminat nici liceul. M-am lăsat când trecusem în anul doi.

O privi drept în ochi, apoi rosti:

– Totdeauna mi-a părut rău că n-am ajuns la colegiu.

Ceea ce era o minciună sfruntată, întrucât nici nu-i trecuse vreodată prin minte una ca asta.

– Pentru mine n-are prea mare importanţă dacă o persoană are sau nu studii superioare. Soţul meu are un masterat şi asta nu mă face să-l admir ori să-l respect peste măsură.

– Dar ce fel de bărbat îţi inspiră respect şi admiraţie?

– Ei... la un bărbat îmi place onestitatea. E foarte onest din partea ta să recunoşti, de pildă, că există o... cum să zic... o urmă de accent în vorbirea ta şi să...

– Din Bronx, îi aminti el.

– Da, să recunoşti de bunăvoie, fără să faci prea mult caz de asta.

– De fapt, uneori mă mai inhib şi eu, mărturisi el. Câteodată, în compania unor oameni care... ei, care vorbesc mai rafinat decât mine, mă tem că sunt şi eu crispat. Anul trecut, cam pe vremea asta, eram în Puerto Rico, de pildă, şi stăteam la Hotelul El Conquistador; am purtat cu un doctor şi cu soţia lui o conversaţie care m-a făcut să mă simt de două parale. Era chirurg. Din Detroit, mi se pare, sau din Chicago, am uitat. Îmi aduc aminte că, imediat cum am ajuns acasă, m-am pus pe căutat expresii în dicţionar şi pe dezlegat cuvinte încrucişate, ştii, multe cuvinte încrucişate, ca să-mi alcătuiesc un vocabular. Aşa că, vezi, din când în când mă atinge şi pe mine.

– Până şi asta e o recunoaştere cinstită, spuse Jessica.

– Ei, mulţumesc. Şi ce altceva mai cauţi la un bărbat?

– De ce vrei să afli?

Alex ridică din umeri.

– Păi, sunt și eu bărbat, stau aici cu tine și vreau să știu, cum e și firesc, ce șanse am.

– Ei, zise ea luându-și o poză meditativă, îmi plac bărbații în stare să aprecieze.

– Zău, cum vine asta?

– Care îmi spun că sunt frumoasă. Când mi-am dat osteneala *să par* frumoasă.

– Dar *ești* frumoasă.

– Mulțumesc, răspunse ea coborându-și privirea. Și îmi plac bărbații care au... cred că ar trebui să spun un aer de siguranță de sine, da. Tipii care dau impresia că știu ce vor.

– Asta mă scoate din joc, s-ar părea. Câteodată mi se întâmplă să n-am habar pe ce lume mă aflu.

– Nu pot să cred, exclamă ea și îl privi drept în ochi. Ești genul de om totdeauna stăpân pe situație, indiferent de cum se prezintă lucrurile.

– Și cum crezi tu că se prezintă lucrurile aici, acum? o întrebă el, întinzându-se peste masă și luând-o de mână.

– Nu prea știu.

– Dar găsești că sunt sigur pe mine, nu?

– Da. Foarte.

– Ar putea fi primejdios. Vreau să spun, pentru tine.

– Nu cred.

– Ei, o să mai vedem noi.

Nu mai fu vorba de mers la cinema după masă; nici unul dintre ei nu mai aminti de asta. O porniră, în schimb, pe jos până la blocul lor și urcară la Alex în apartament. El o întrebă dacă nu vrea niște Courvoisier sau Grand Marnier și ea răspunse: „Da, mulțumesc, mi-ar plăcea puțin Grand Marnier", apoi îl întrebă unde e telefonul. El îi spuse că e la el în dormitor, ea se duse acolo și o auzi formând un număr, în timp ce el turna băutura

în pahare. Stătea pe marginea patului, cu receptorul la ureche, atunci când el aduse băuturile.

– Da, zicea ea, într-o cutie mare, jos în debara. Ai grijă să fie scutece Pampers de noapte. Şi, Felice, ar fi bine să-l pui mai întâi pe oală.

Ascultă un moment, apoi continuă:

– Da, sigur că o să adoarmă la loc imediat ce îl schimbi. Dar o să-ţi dau şi numărul de aici, în caz că sunt probleme – şi îl citi pe de cadranul discului.

Mai ascultă iar, după care adăugă:

– Nu ştiu la ce oră. Dacă intervine ceva, sună-mă.

Apoi închise, luă de la Alex paharul în formă de balon şi murmură: „Aaa, mulţumesc", sorbi puţin din el, zicând:

– Sper să fie în stare să se descurce. Părea responsabilă, nu-i aşa?

– Da, aprobă Alex, amintindu-şi că juna Felice îi mărturisise că bea whisky cu limonadă, nedorind însă să o trădeze; asta mai lipsea, să-i spună Jessicăi că scumpetea ei de copil se afla pe mâna unei adolescente care trage la măsea: ar fi rupt-o imediat la fugă într-acolo. Oricum, poate că Felice încercase şi ea să se dea mare faţă de el, probabil că nu bea niciodată ceva mai tare decât un Pepsi.

– Şi zici că vrei să asculţi nişte jazz? o întrebă el.

– De asta am venit aici, nu? zâmbi ea; se ridică şi îl urmă înapoi în sufragerie.

– Ar trebui să te instalezi pe canapea. Aşa cum am poziţionat boxele, acolo se aude cel mai bine.

– OK.

– Unele discuri sunt puţin cam zgâriate. Le am de multă vreme şi le-am tot ascultat. Lucrul după care am tânjit cel mai mult cât am fost...

Se opri brusc. Fusese cât pe aci să-i spună ce mult i-au lipsit discurile cât stătuse la închisoare.

Ea tocmai se aşezase pe canapea şi îşi punea paharul cu coniac pe măsuţa joasă din faţa ei, când el se opri.

Ridică ochii spre el:

– Da?

– Discurile, spuse el.

– Ce-i cu ele?

– Cât am locuit la maică-mea, la Miami, continuă el, le-am dus dorul. N-am stat acolo decât o săptămână, dar mi-au lipsit.

– Înţeleg perfect.

– Te obişnuieşti cu unele lucruri, ştii. Le ascult tot timpul, aşa că le-am simţit lipsa cât am stat acolo.

– Da. Sper că puştoaica aia afurisită e în stare să schimbe scutece.

– A, da, părea foarte isteaţă. Merge la o şcoală particulară.

– Da, ştiu.

– Uite, zise el, ăsta e Charlie Parker – şi îi întinse coperta. Am ales un disc de pe care poţi să asculţi melodii în toate stilurile pe care le-a abordat. Am aici, de pildă, unele dintre primele lui încercări, care pot să-ţi amintească cum cânta el într-un anumit moment din carieră, înţelegi? Dar asta e o reeditare care cuprinde o mulţime de piese, aşa că poţi să-ţi faci o idee. OK?

– OK. Sunt gata.

Surâzându-i, aşeză discul pe platanul pick-upului. Când în difuzoare se auziră primele sunete, ajustă tonalităţile şi o întrebă:

– E destul de tare?

– Da, e foarte bine.

– OK, zise el şi se instală în faţa ei, pe scaunul de lângă biblioteca unde stăteau discurile.

– Dar tu poţi să auzi cum trebuie de acolo? îl întrebă Jessica.

– Da, e în regulă.

Se gândi că ar fi putut să-l poftească să stea lângă ea, dar n-avea de gând să repete greşeala pe care o făcuse cu tipa aia încuiată de la Miami. Astă-seară va lucra încet şi fin.

– Prima bucată a înregistrat-o cu orchestra Neal Hefti, se numeşte *Repetiţie*. Sunt câţiva instrumentişti buni, poate pe unii îi şi cunoşti. La tobe e Shelly Manne, de exemplu, îl ştii pe Shelly Manne?

– Nu.

– Sau Flip Phillips, de el ai auzit? Cântă la saxofon.

– Nu.

– Uite, ascultă, ăsta-i Parker, acum. Intră acum, în alto.

– Ihî, zise ea, dădu din cap, închise ochii şi se rezemă pe spate, punând picior peste picior. Fusta plisată i se ridică o clipă, dezvelindu-i coapsele. Ea şi-o trase, automat, în jos şi începu să-şi legene pantoful în ritmul muzicii. Foarte frumos, murmură ea.

– Mda. Şi nici o piesă nu e aranjată, să ştii. Improvizează. Ei preiau acordurile dintr-un cântec şi fac din ele alte melodii. Asta-i frumuseţea. Totul este spontan. Sunt în stare să cânte aceeaşi piesă două seri la rând şi de fiecare dată să iasă cu totul altceva.

– Improvizează.

– Exact, ăsta-i cuvântul. Ascultă ce fac aici.

– Da, zise Jessica. Soţul meu cântă şi el la pian. Dar nu jazz.

– Nu ştiam că e muzician.

– Cântă de plăcere. Nu e profesionist.

Nu era din cale afară de încântat că discutau acum, nu se face asta, când vrei să asculţi jazz. Ea deschise ochii, îşi schimbă poziţia picioarelor şi se întinse să-şi ia o ţigară din geantă. Aprinzând-o, suflă un nor de fum, apoi aplecă uşor capul, ca şi cum ar fi fost numai urechi la ceea ce răsuna din difuzoare, dar el ştia bine că nu

pricepe mare lucru. Când o auzi spunând: „Trebuie să fie greu de dansat pe așa ceva", îi veni să-i răspundă: „Nici nu e cazul s-o faci, asta nu se dansează, se ascultă și nici nu se vorbește în timpul ăsta", dar nu rosti nici o vorbă.

Ea își isprăvi paharul de Grand Marnier, apoi murmură:

– N-am mai dansat de un secol. Soțul meu nu știa să danseze. Te superi dacă mai îmi pun puțin coniac?

– Îți aduc eu, se oferi el și se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre bar.

În timp ce-i turna din sticlă, ea spuse:

– E ciudat cât de puține lucruri știi despre un bărbat înainte să te măriți cu el. Am trăit împreună un an înainte să ne căsătorim și n-am aflat că nu știe să danseze.

Puse dopul sticlei la loc și apoi, în loc să se întoarcă pe canapea, făcu câteva piruete prin cameră, gata-gata să-și verse paharul, râse și adăugă:

– Chiar că e greu de dansat pe asta, să știi, apoi se așeză pe un scaun, lângă boxa din stânga.

– Ascultă acum, e quartetul pe care îl avea Charlie Parker în 1948, în toamna lui 1948. Se cheamă „Păsărică", asta-i porecla lui, a lui Parker.

– Îhî. N-aveam pick-up în copilărie. Ascultam la radio. *Country*, asta se cânta pe acolo. Stăteam în Wisconsin, la o fermă de vaci, care mai există și astăzi. Aveam o văcuță a mea când eram mică. A mea personală. Pun pariu că n-ai avut niciodată așa ceva în copilăria ta.

– Așa e.

– Daisy. O botezasem Daisy.

Era cât pe-aci să-i spună că știe o curvă cu un singur picior pe care o cheamă tot Daisy, dar se opri la timp.

– Eu îi dădeam de mâncare, eu o mulgeam, aveam mare grijă de ea. Când m-am dus la colegiu, tata i-a dat drumul pe izlaz. Era prea bătrână să mai dea lapte, dar nu voia s-o vândă la abator fiindcă știa ce mult țin la ea.

Alex își zise că n-avea rost s-o mai pună să asculte discul. Dacă avea chef să trăncănească, n-avea decât s-o facă în voie. Încet și fin, las-o în treaba ei.

– Unde ai făcut facultatea? o întrebă.

– La Los Angeles. UCLA. Am studiat engleza. Și soțul meu era acolo pe vremea aia, viitorul meu soț, așa ne-am cunoscut. El își dădea doctoratul în psihologie pedagogică. Ne-am intersectat de câteva ori însă n-a ieșit nimic din asta și ne-am văzut fiecare de drum. L-am reîntâlnit după ce am venit la New York. Colaboram cu Editura Random House care oferise un cocteil în onoarea unui scriitor de al cărui manuscris mă ocupasem, erau o mulțime de invitați și se afla și Michael acolo. Soțul meu. Scrisese o carte pe care Random House urma s-o publice. Mai târziu, i-au cerut o mulțime de modificări și el i-a dat dracului, dar la vremea respectivă era convins că va figura în catalogul lor și așa ne-am revăzut. Am început să ne întâlnim foarte des, nu mai eram copii, asta se petrecea acum șapte ani, eu aveam douăzeci și doi, iar el douăzeci și șase, așa că am hotărât să ne mutăm împreună.

Se juca absentă cu tivul de la fustă, în timp ce vorbea. Își ținea paharul de coniac în mâna dreaptă, iar cu stânga trăgea de tiv, însă nu în ritmul muzicii care răsuna din difuzoare.

– Am trăit un an împreună – reluă ea – pe urmă am hotărât să ne căsătorim. La început am fost fericiți, presupun. Cred că am fost. De fapt, a mers bine până când s-a născut copilul; atunci a început Michael să umble cu alte femei: cu una despre care știu precis, o tipă mai în vârstă decât el, care preda fizica la Columbia, unde Michael urma cursurile serale pentru doctorat. În timpul zilei preda la Universitatea din New York și, între seminarii, planuri pentru orele lui de psihologie pedagogică, lucrările pe care le avea de făcut pentru orele de

la Columbia, ca să nu mai vorbesc și de flirtul cu profesoara de fizică și Dumnezeu mai știe cu câte altele, aproape că nu mai ajungeam să-l văd. Asta chiar înainte să ne despărțim.

Își goli paharul și spuse:

– Îmi place grozav chestia asta, aș fi în stare să tot beau, până dimineață.

– Mai e o sticlă, zise Alex.

– Avea și Michael o calitate, continuă ea cu subînțeles, era bun la pat.

Râse singură și mai adăugă:

– Desigur, n-am avut niciodată un termen de comparație.

– Îi simți lipsa?

– Eu? Sper să-l calce într-o zi un autobuz, răspunse ea și chicoti iar.

– Auzi, dacă vrei să dansezi pot să pun...

– Nu, nu, îmi place asta.

– Te-am văzut învârtindu-te prin cameră și...

– A, era doar... Tu ai vrea să dansezi? îl întrebă ea.

– Nu sunt un dansator prea bun. Dar dacă ai chef, pot să pun discul pe partea cealaltă. Sunt o groază de piese pe care le-a înregistrat cu formații de coarde.

– Cred că mi-au cam ruginit încheieturile, spuse ea.

– Ce zici, schimbăm?

– Da, mi-ar plăcea să aud cum sună, dar nu-i nevoie să dansezi dacă n-ai chef. Te superi dacă mai dau un telefon acasă? Vreau să fiu sigură că a adormit la loc, fără probleme.

– Dă-i drumul. Vrei să-ți mai torn un pahar, Jess?

Ea pornise deja spre dormitor; se opri, se întoarse către el și întrebă foarte încet:

– De ce mi-ai spus așa?

– Cum?

Nu înțelegea deloc la ce anume se referea.

– Jess, îl lămuri ea. Tata îmi zicea Jess.

– Nu știu, așa mi-a venit, ridică el din umeri.

Ea îi zâmbi, dădu aprobator din cap și se îndepărtă apoi. O auzi formând numărul în timp ce întorcea discul pe cealaltă față. Alesese cea de-a doua piesă, deoarece prima era *Pașaportul numărul doi*, era sigur că ea n-are cum să priceapă așa ceva și că, probabil, nici n-o să recunoască melodia bazată pe *Am ritm* în versiune de formație de coarde. Se duse la bar să-i umple paharul și când Jessica își făcu din nou apariția, venind din dormitor, o întrebă:

– E totul OK?

– Da. L-a schimbat și l-a pus iar în pătuț. Nimic nou pe frontul de vest.

– Bun. Acum, ăsta e Charlie cu coardele. Îl au pe Mitch Miller la oboi. Îl știi pe Mitch Miller, nu?

– A, sigur că da. De la televizor.

– Și pe Buddy Rich, el e la baterie.

– Nu prea sunt sigură că recunosc melodia asta.

– E *Suntem doar prieteni*. O s-o recunoști pe următoarea, e *Toate mi se întâmplă numai mie*, a fost un șlagăr.

– O, ce frumos sună, zise ea și începu să se legene încet, înclinându-și alene capul. Mmm, îmi place.

– Vrei să încercăm să dansăm pe asta?

– Hai să mai ascultăm puțin, ce zici?

– Sigur. Uite-ți paharul, dacă mai vrei.

– Mulțumesc, murmură ea și se așeză pe canapea, trecându-și un picior peste celălalt. Fusta i se ridică din nou, dar de data asta nu se mai osteni să și-o tragă în jos. Cred că-mi plac mai mult formațiile de coarde.

– Ei, experții în jazz nu prea apreciază orchestra asta. Dar presupun că e mai ușor să dansezi pe așa ceva.

– Mmm. E teribil de tentant. Și senzual.

– Mda.

Ascultară în tăcere următoarele două piese și când veni *Summertime*, ea declară:

– Ah, *Summertime*, cântecul ăsta îmi place enorm. Aș vrea să dansăm. Vrei să încercăm, Alex?

– Sigur că da.

Se ridică de pe canapea, iar el îi ieși în întâmpinare, în mijlocul camerei.

– Cred că mi-au mai ruginit încheieturile, repetă ea.

– N-am cum să-mi dau seama. Sunt un dansator tare prost.

O luă în brațe, dar n-o strânse prea tare. Rochia pe care o purta era din jerseu de nilon și se electriza sub degetele lui răsfirate, acolo unde i se odihnea mâna, pe curbura spatelui ei. În vreme ce se roteau prin încăpere, păstră între ei o distanță circumspectă, spunându-și în sinea lui că singura manieră recomandată de a juca era încet și cu binișorul. Avea sentimentul că lucrurile merg bine, dar nu voia ca ea să se sperie. Singurele puncte de contact erau mâna ei dreaptă, pe care o atingea cu stânga, și cealaltă mână pe spate.

– Dansezi destul de bine, spuse ea.

– O, da, sigur.

– Vorbesc serios.

– Ei, mulțumesc! Dar știu că nu-i așa.

– Mmm, făcu ea, asta e grozavă, tare îmi mai place melodia asta.

Și se apropie brusc de el. Numai cu partea de sus a trupului însă. Își apăsă doar sânii, goi sub țesătura jucăușă, de pieptul lui, sprijinindu-se cu încredere, ținându-și la distanță cealaltă jumătate a corpului. Îi răspunse imediat, automat și involuntar, simțind brusc o furnicătură dureroasă în pântece. Dar nu o trase mai aproape, nu-și mișcă mâna din locul unde o ținea pe spatele ei, nu-i arătă în nici un fel că era conștient de gestul ei.

– Mmm.

– N-ai ruginit absolut deloc.

– E atâta vreme de când n-am mai făcut asta, spuse femeia și se apropie ușor de el. Dar Alex rămase impasibil, având răbdare să facă ea mișcarea următoare, așteptând-o să alunece și să se lipească de el ceva mai la stânga de locul unde o simțea apăsându-i ritmic coapsa.

Cântecul se termină și ea se desprinse brusc din brațele lui, spunând: „Ce frumos a fost!" și se duse drept spre măsuța unde își lăsase paharul. El se întoarse repede, nevrând să-l vadă cât de excitat era și își căută paharul cu coniac, uitând o clipă unde îl pusese; apoi își trase puțin haina, ca să se mai acopere. Când se întoarse din nou spre ea, o văzu că-și scosese pantofii și că stătea pe canapea cu picioarele strânse sub fustă. Genunchii îi erau netezi și lucioși, ar fi dorit să-i atingă, ar fi vrut de fapt să-i vâre mâna pe sub fusta plisată, dar nu făcu așa ceva, ci se duse să se așeze la capătul opus al canapelei, iar ca să se întoarse un pic să-l poată privi din față.

– Unde ai învățat să dansezi? îl întrebă.

Avea un tremur în glas și se îmbujorase la față. Dădea impresia să nu mai reușește să stea nemișcată pe canapea și el băgă de seamă cât de des își schimba poziția, aparent străduindu-se să se așeze mai comod.

– La reuniunile organizate de parohie. Pe vremea când locuiam în Bronx.

– Unde e baia? se interesă ea dintr-o dată și îi zâmbi.

– Acolo, imediat, ușa din hol.

– Ca și la mine acasă, spuse ea încă zâmbind și începu să se dea jos de pe canapea, întinzându-și pe rând picioarele.

O secundă zări o licărire de nilon, nu purta altceva decât un slip pe sub rochia ei verde. Se ridică de pe canapea și traversă iute încăperea. El îi urmări cu privirea legănarea deliberată a șoldurilor, iar ea era perfect conștientă de efectul obținut.

Se simţi încurajat de faptul că se dusese la baie. De acum încolo, nu mai era decât o chestiune de timp. Tipa era excitată, era în călduri, peste puţină vreme se va întinde sub el, în patul de alături. Încercă să nu se mai gândească la asta fiindcă dorea să-şi recapete controlul până se întorcea ea de la baie, voia s-o ţină la distanţă cât se putea, până îi ajungea motorul la o turaţie care să impună operaţii de întreţinere. Şi avea de gând să se ocupe de ea cum trebuie. Intenţiona s-o călărească prin tot patul şi pe jos, până în apartamentul de dedesubt şi în continuare, până la ea acasă, două etaje mai jos, apoi mai departe, sub privirile holbate ale fetişcanei ăleia, Felice.

Când ieşi din baie, Jessica rosti imediat:

– Nici nu mi-am dat seama ce târziu s-a făcut, Alex.

– Da, începe să se facă târziu, zâmbi el cu subînţeles.

Ea se aşeză din nou pe canapea, el aşteptându-se s-o vadă strângându-şi picioarele sub ea, îndreptându-şi genunchii aceia netezi spre el, să-şi desfacă iar picioarele un picuţ, cât să-i mai vadă o dată chiloţeii; dar poate chiar şi-i scosese când s-a dus la toaletă. Ea însă îşi puse pantofii şi se ridică în picioare, îşi luă geanta şi rosti pe un ton cât se poate de sec:

– Trebuie să mă duc.

– Să te duci?

– Mmm, zise ea şi zâmbi. M-am simţit foarte bine, Alex, dar s-a făcut într-adevăr foarte târziu.

El aruncă iute o privire la ceas. Simţea cum i se pune un nod în gât şi îl cuprinde panica, nu voia s-o lase să plece, nu acum când erau atât de aproape.

– Nu e nici măcar miezul nopţii.

– Ştiu, dar Peter se trezeşte la şase. Chiar trebuie să plec. Felice n-are decât cincisprezece ani, ştii, nu vreau s-o ţin prea târziu.

– Dar nici douăsprezece nu e.

– Cenușăreasa, zâmbi ea, și îl atinse pe obraz cu vârful degetelor. Îți mulțumesc, Alex, m-am simțit într-adevăr cât se poate de bine.

El dădu să se ridice, dar ea îl opri:

– Nu, te rog, nu sunt decât două etaje de coborât, apoi îi zâmbi iar.

O conduse totuși până la ușă și îi luă pardesiul din cuier. Ea și-l puse pe braț, se uită împrejur cu aerul că se teme să nu fi uitat ceva, apoi spuse:

– Noapte bună, Alex.

– Noapte bună, Jess.

– Jess... repetă ea, privindu-l cu tandrețe; apoi se întoarse și ieși.

Închise ușa în urma ei, o încuie de două ori și se duse în sufragerie unde rămase cu privirea la mucurile de țigară mânjite de ruj din scrumiera de pe măsuță. În spatele lui, discul cu Charlie Parker mergea în gol. Pradă unui impuls nestăpânit, luă scrumiera de pe măsuță și o azvârli de perete în holul de la intrare.

– Și cum zici că ți-a mers aseară? îl întrebă Archie.

– Grozav.

Se aflau în mașina lui Archie, un Oldsmobile '72, și se îndreptau spre Stamford, pe șoseaua Merritt Park. Vremea era însorită, drumul fiind înțesat de șoferi de duminică. Archie menținea constant acul indicatorului de viteză la optzeci de kilometri pe oră; ultima chestie de care aveau nevoie era să intre în rahat pentru depășirea vitezei legale.

– Cine-i tipa, ia zi, îl îndemnă Archie.

– Stă cu mine în bloc. E despărțită de bărbatu-său. Cred că aseară a fost prima oară când a regulat-o cineva după șase luni de zile de pauză. A fost grozavă de tot, Archie. Nu se mai sătura. Cum am făcut ochi azi-dimineață, mi-a și luat-o în gură, așa de adânc, încât am

crezut că mi-o înghite. Abia am reuşit să scap de ea pe la douăsprezece, chiar înainte să te sun.

– E albă sau neagră? îl întrebă Archie.

– Albă, de ce?

– Tipele albe sunt într-adevăr meseriaşe la supt. Asta fiindcă e o treabă de fineţe. Pune-le pe alea de la ţară, ţi-o sug de parcă ar da de mâncare la porci. Doar dacă nu-s târfe de meserie, aia-i cu totul altceva.

– Mda, ea se pricepe, ce-i drept.

– Pe unde părăsim şoseaua? întrebă Archie. Ai harta acolo? Trebuie să fie însemnat. Ce zice?

– Ieşirea numărul 35. Asta e?

– Da, vezi unde i-am făcut semn.

– Gata, am găsit-o.

– Daisy nu vine niciodată pe partea asta, n-au voie taxiurile pe Merritt! Dar susţine că pe aici se ajunge cel mai repede.

– Cum ţi se pare chestia, Archie?

– Nu ştiu. Tu ce zici?

– Păi, din câte mi-ai spus, Daisy nu prea ştie mare lucru. Avem toate şansele să intrăm acolo şi să dăm numai peste un pian şi un lampadar. N-a fost niciodată înăuntru, n-am dreptate?

– Ba da.

– Pe urmă, eu unul nu prea cred să fie cinci servitori şi să aibă *toţi* zi liberă joia. Nu îmi sună bine, Archie.

– Am stat ieri de vorbă cu ea aproape un ceas, Alex. Zice că tipul n-ar risca s-o cheme acolo dacă n-ar fi toată lumea plecată.

– Mai spune-mi o dată cum îl cheamă pe tip.

– Harold Reed. Al *treilea.*

– Al dracu'! strigă Alex şi începu să râdă.

– E tare, nu? aprobă Archie, hohotind şi el.

– Harold Reed al treilea şi-şi aduce o târfă şchioapă s-o încalece la el în şură.

– La el în studio, preciză Archie.

– Şi ce mai face în studioul ăla, pe lângă regulat târfe infirme? întrebă Alex.

– E artist. Acolo pictează.

– Şi e milionar?

– A făcut avere cu un lanţ de magazine cu autoservire, sau cam aşa ceva. Pictează doar de plăcere.

– Daisy ţi-a spus care-s ăia cinci servitori?

– Are un şofer, un grădinar, o bucătăreasă şi două menajere.

– Şi joia pleacă aşa, cu toţii?

– Da.

– Eu, dacă aş avea cinci servitori, nu le-aş da drumul la toţi odată. Poate am nevoie să mă spele unul pe spate. Ştim cine o duce în oraş pe nevastă-sa? Conduce ea?

– De ce?

– Mă gândesc că poate şoferul n-are liber. Şi dacă avem baftă, tipa îi zice: „James, poţi să vii să mă iei la şase din faţa de la Bonwitt", se întoarce devreme şi dă peste noi doi în timp ce lucrăm la seif. Dacă o exista aşa ceva în casă.

– Mă gândeam să fim trei, propuse Archie.

– Trei? De ce trei?

– Păi, Daisy nu doreşte să cadă ceva pe capul ei, pricepi?

– Nu. Cum adică?

– Nu vrea să arate a treabă aranjată din interior. Pretinde că pentru ăia douăzeci şi cinci la sută care sunt ai ei nu merită să...

– Douăzeci şi cinci de procente? Nici vorbă!

– Da' o să lucreze pe ei, omule. Joia viitoare o să încerce să intre în casă, să verifice locul pentru noi.

– Şi totuşi, cu cât mai plătim pentru depozitarea mărfii... şi cum adică trei oameni? Îi dăm ei douăzeci şi cinci şi restul îl împărţim la trei? După ce ne umflă tăinuitorul şaptezeci la sută? Nici nu te gândi, Archie!

– S-ar putea să fie un scor mare, Alex.

– Da' s-ar putea să fie și un rahat. Să împărțim în patru treizeci la sută, asta vine... Cât anume?

– Ceva peste șapte la sută de fiecare. Șapte și jumătate, de fapt.

– Și de ce avem nevoie de al treilea tip? Dă-o în mă-sa pe Daisy! Spune-i să...

– Fără ea nu facem nici o treabă.

– Dar așa nu ne alegem decât cu șapte la sută.

– Șapte și jumătate.

– Tot nu pricep ce trebuie să facă al treilea tip.

– Să le arate o armă, bătrânului și lui Daisy. Să dea impresia că ea nu-i băgată. Poate s-o și pocnească puțin.

– Las-o baltă, n-avem nevoie de așa ceva. Nu merită decât zece la sută.

– I-am spus că are douăzeci și cinci.

– Atunci du-te înapoi și rectifică. Nu-i convine, mare pagubă! Nu știu, zău, ce-i cu tine, Archie, auzi, să-i promiți unei curve că-i dai atât! Uite, aici trebuie să o iei la stânga, urmează ieșirea.

– Mda, am văzut-o.

– Ai mai dat cuiva, până acum, douăzeci și cinci la sută numai pe un pont?

– Nu, dar e singura care poate să intre acolo și să se uite. Ce fac acum, Alex? Vezi că am scris pe marginea hărții.

– Ții stânga după ce treci de parcare. Vezi un indicator pe care scrie Stamford și Stamdord Nord și te îndrepți spre Stamford Nord. Când intri pe teritoriul statului New York...

– Bine, bine, îmi spui restul când ajungem acolo, zise Archie.

– Deci noi dăm spargerea, noi ne luăm toate riscurile și tu ești gata să-i dai plocon lui Daisy douăzeci și cinci la sută. Zece îi ajunge, Archie. Îi oferim zece și

împărțim restul noi doi. Hai să zicem că scoatem un scor barosan, OK? Să presupunem că intrăm acolo și dăm de chestii în valoare de un milion, OK? Asta ar fi o treabă excelentă. Tăinuitorul ne ia... La cine te-ai gândit pentru marfă, chiar așa?

– Ziceam că poate Vito.

– Nici măcar nu știm ce se află înăuntru, deocamdată. Dacă e vorba de bijuterii, el nu face doi bani. Poate mai bine să ne ducem la Henry Green. Oricum, indiferent cine ar fi, tot ne dă treizeci la sută, ceea ce, la cinci sute de miare, valoarea stocului, face... Cât? O sută cincizeci de miare, corect?

– Corect.

– OK, îi dăm cincisprezece mii lui Daisy, ne rămân o sută treizeci și cinci de împărțit la doi. Ca să-i mai îndulcim un pic pastila, hai să zicem că-i lăsăm douăzeci, să rotunjim la douăzeci. Asta înseamnă că ne rămân câte șaizeci și cinci de căciulă, Archie. Așa mai merită.

– Și ce facem cu tunul?

– Nici vorbă. Bagi un tun în chestia asta, îi sperii cu pe unchiaș și pe Daisy, iar tu te-ai ales cu încadrarea la jaf armat. Nici nu te gândi, Archie.

– Cum să fie jaf armat, dacă-i vorba de două clădiri separate? Sunt două chestii diferite, Alex, studioul și casa. Trimitem un tip cu un tun într-o parte...

– Fără nici un tun, ce mama mă-sii, ți-am spus doar!

– ...și noi ne vedem de treabă în partea ailaltă, cum să fie asta jaf armat?

– Jaf armat e și dacă îi punem un tun în ceafă și trimitem pe altcineva la o nenorocită de bancă să ridice niște bani după care dă el telefon, se cheamă că l-am forțat. Și ăsta e jaf armat. Archie, ce naiba, știu precis și ți-am spus clar: fără arme.

– OK, OK.

– Și oricum, Archie, toată chestia asta mi se pare de rahat.

– Ei, stai puțin să ne uităm la casă, bine? Dacă tot am făcut drumul până aici, măcar să aruncăm o privire.

Se fâțâiră de zece ori în sus și în jos pe Pembrook Road, până găsiră indicatorul. Era o placă rotundă din bronz cu numele Reed gravat pe ea, așezată pe unul dintre stâlpii uriași de piatră care flancau aleea de acces ascunsă pe jumătate de ramurile unui pin.

– Aici e, șopti Archie.

Opri mașina, apoi dădu puțin înapoi, ca să se poată uita la alee.

– Se vede ceva? întrebă Alex în șoaptă.

– Nimic. Casa trebuie să fie departe. Daisy zicea că e pe malul lacului.

– Ce propui acum?

– Vrei să mergem până acolo cu mașina?

– Dacă n-ai fi negru, Archie, aș înclina să accept. M-aș duce și le-aș spune că-l caut pe vărul meu, Ralph Hennings al patrulea. Dar cum ești negru și mai arăți și ca o sperietoare, pun ăștia șase câini-lup pe noi, cât ai zice pește.

– N-au așa ceva, râse Archie. Daisy susține că nu-i nici urmă de câine. Da' de ce nu te așezi în spate, ca să pară că sunt șoferul tău? Mergem până acolo și te plângi și le zici că eu am greșit drumul. Hai să vedem cât ține zidul ăsta, acum că știm unde vine casa.

Rulară pe șosea, de-a lungul zidului de piatră, vreun kilometru, până unde acesta se termina într-un desiș de pini. Apoi Archie întoarse mașina în prima intersecție și merseră până la capătul din cealaltă parte a domeniului. Zidul continua pe aproape doi kilometri.

– Are o bucățică de teren, nu glumă, bătrânul Reed al treilea, chicoti Archie.

– Hai, gata, ne întoarcem.

Vorbiră despre asta tot drumul până în Harlem. Încă nu aflaseră prea multe și erau sceptici chiar în privința celor știute, dar cu toate astea continuară să dezbată problema. Erau amândoi de părere că următorul pas pe care Daisy îl avea de făcut era să le dea un raport asupra casei propriu-zise.

Dacă nu reușea să ajungă înăuntru și să se uite împrejur, atunci la naiba cu toată chestia, n-aveau de gând să meargă la nimereală. Mai discutară încă o dată și procentele; Alex recunoscu că și el plătise într-un rând cincisprezece la sută pentru o indicație, numai că tipul făcuse o mulțime de cercetări preliminare și în cazul respectiv își meritase recompensa. Se învoi să ofere și acum tot atât, dar numai dacă Daisy le va aranja de-a binelea treaba, ceea ce însemna să le descrie sistemul de alarmă, să le facă schița exactă a locului, să le precizeze cam la cât se pot aștepta și unde își ţineau soții Reed obiectele de valoare și banii, în caz că nu exista nici un seif.

Mai vroia și un raport detaliat asupra servitorilor care locuiau în casă, intenţiona să afle în ce măsură erau plecaţi cu toţii joia – încă nu-i venea să creadă că e normal așa ceva. Spera să aibă posibilitatea să facă o repetiție generală, nu i-ar fi convenit deloc să dea peste un șofer de nouăzeci de kilograme, fost campion de categorie grea. Și mai voia să știe la ce oră sosea de obicei Daisy la Post Mills, când erau mai ocupaţi ea și cu Reed al treilea, fiindcă atunci plănuia să treacă la treabă, în timp ce moșul îi trăgea ciocane în pădure. Îşi spunea că e neapărat nevoie de o repetiție generală ca să vadă cu ochii lor sistemul de alarmă; dacă se putea deconecta ceva sau poate găseau vreo intrare care să nu fie racordată, *dacă* exista într-adevăr un sistem de securitate. Îl știa, de exemplu, pe unul care se insinuase într-un loc, altfel mai înţesat cu fire electrice decât tezaurul naţional de la Fort Knox, coborând pe coș. Se gândea să

încerce o repetiție peste două săptămâni; până atunci Daisy avea tot timpul să studieze terenul și să le dea raportul. Ea intenționa să pătrundă înăuntru chiar joia viitoare, iar ei vor trece apoi la antrenament și poate vor amâna treaba propriu-zisă pentru săptămâna care urma, adică pe 2 mai.

– Ți se pare corect, Arch?

– Speram să se poată mai curând. Sunt cam strâmtorat cu banii.

– Mda, dar avem nevoie de o repetiție, nu crezi?

– Desigur. Și nu văd cum am putea s-o facem dacă nu-s cu toții plecați, deci numai joia merge.

– Exact.

– Așa că trebuie să așteptăm până pe 2 mai, n-avem încotro, da' tare aș mai vrea să se poată mai repede.

– Crezi că tipul e într-adevăr milionar? îl întrebă Alex.

– Așa zice Daisy.

– Ar trebui să mergem cu o camionetă, chicoti Alex. Să golim de-a binelea casa aia, să luăm și blănuri și tablouri și bijuterii și bani, tot ce nu-i bătut în cuie.

– N-am nici o treabă cu tablourile, nu-mi trebuie mie așa ceva. E greu să scapi de ele. Nu poți să scoți bani decât dacă pretinzi o răscumpărare, apoi să le dai când proprietarul iese cu lozul. Dar asta seamănă mai mult a răpire.

– Nici eu nu mă prea dau în vânt după tablouri. Dar dacă am veni cu camionul, am putea să cărăm totul de acolo, afară de nenorocita aia de șalupă.

– Poate c-am găsi o mașină în care să încapă și ea, zise Archie și se puseră amândoi pe râs.

Apoi se făcu liniște și Archie căzu pe gânduri. În cele din urmă, spuse:

– Eu tot cred că un tun ne-ar fi de mare folos la treaba asta. Astfel am acoperi-o pe Daisy, iar noi ne-am

asigura că Reed al treilea stă cuminte acolo, cât timp îi cărăm lucrurile. Ea n-o să reuşească să-l ţină singură: cum n-are decât un picior, poate să-i ardă una şi s-o arunce la pământ, pe urmă să dea năvală peste noi dacă aude vreun zgomot pe alee.

– Nu, cu nici un chip. Fără arme, am zis, ce mama mă-sii!

– Mă rog, murmură Archie, ridicând din umeri.

– Dar bine c-ai pomenit de chestia cu zgomotul, fiindcă e important să ştim exact cât de departe e studioul de casă. Dacă e cazul să cojim un seif?

– Mda, o s-o pun pe Daisy să verifice şi asta.

Altceva nu prea aveau de făcut, până nu primeau informaţii complete de la Daisy; nici mare lucru de discutat nu mai rămăsese. Aşa că mâncară ceva la un restaurant spaniol şi pe urmă se duseră la cinema. Se despărţiră la zece seara, cu promisiunea de a se întâlni din nou vineri, după ce Daisy va fi reuşit să studieze locul.

Alex merse direct acasă, se uită până la sfârşit la emisiunea lui Johnny Carson şi pe urmă se culcă.

Când avea bani, îi cheltuia, nu glumă.

Primul lucru pe care îl făcu luni de dimineaţă fu să se ducă să-şi cumpere nişte ţoale noi. Venea vara şi de lucrurile de anul trecut se cam plictisise. Avea peste treizeci de costume de comandă şi de sacouri sport şi vreo duzină erau din materiale de vară, dar se săturase de ele, purta numai de cinci-şase ori un costum, pe urmă îl atârna pe umeraş şi-l lăsa acolo să se prăfuiască. La fel făcea şi cu cravatele. Dădea câte douăzeci şi cinci de dolari pe una, o purta o dată şi pe urmă nici nu se mai uita la ea.

Cu pantofii era altă poveste. Îi plăceau la nebunie numai cei de calitate. După asta îţi dai seama dacă un tip e într-adevăr plin de bani sau nu. Alex era clientul

unei firme englezeşti de pe Madison Avenue şi acorda mare atenţie încălţămintei: dădea cu creme scumpe, repara tălpile şi tocurile imediat ce se tociau puţin şi o ţinea pe şanuri. Dar nu arunca niciodată pantofii de care se plictisea. Se găsea totdeauna cineva căruia să-i prindă bine aşa ceva şi dorea să-i dăruiască în perfectă stare şi bine lustruiţi, pe deasupra. Îi plăcea să perie pantofii, să miroasă crema de ghete şi pielea de calitate, având o mare satisfacţie să-i frece până ce începeau să strălucească. Se bucura să-i dea cadou, când nu-i mai purta. Oferă-i unui om o pereche de pantofi scumpi, întreţinută cum trebuie, şi o să vezi cum îi sclipesc ochii. Cineva care are încălţări bune pare mai înalt când păşeşte. Când stai pe ceva care costă o sută zece dolari, n-ai cum să nu simţi o bază solidă sub tălpi.

Se duse mai întâi la croitor. Era un client al casei, iar vânzătorul care îl servea de obicei îşi lăsă muşteriul căruia îi proba un costum şi dădu fuga să-l salute, asigurându-l că într-o clipă se va ocupa de el, poftindu-l să se uite între timp la nişte materiale de vară, din moment ce doreşte să-şi înnoiască garderoba, nu-i aşa?

Alex îi spuse că de asta venise, îndemnându-l să-şi vadă de treburi, asigurându-l că nu e nici o grabă. Se duse în celălalt capăt al sălii, unde vitrinele imense dădeau înspre strada Forty-fourth şi începu să studieze eşantioanele şi cupoanele de stofă. În materie de haine avea gusturi destul de conservatoare, dar cunoştea spărgători care se îmbrăcau ca nişte maşini de închiriat. Alese o stofă fină de lână bej în carouri discrete şi, cu toate că nu venise după haine de iarnă, dădu peste un material frumos de culoare gri care i se păru potrivit de un costum. Mai studie nişte panama albastră, de vară şi tocmai privea sacourile sport când îşi făcu apariţia vânzătorul.

– Nu, domnule Hardy, zise el, nu-i pentru dumneavoastră.

– Prea țipător, nu?

– Nu-i stilul dumneavoastră, nu, nu. Hotărât nu. A, ați găsit materialul în carouri. Nu-i așa că-i o frumusețe? E o stofă englezească, tip Rangoon. E răcoros și se calcă foarte bine. Cade impecabil. L-am văzut lucrat. Merge și cu părul dumneavoastră. Vi se potrivește perfect. Ce altceva ați mai ales?

– Mă gândeam la așa ceva, zise Alex, arătând spre materialul gri. Nu pentru vară, dar aș avea nevoie de un costum mai elegant, pentru toamna viitoare.

– Elegant. Aveți dreptate, e într-adevăr elegant. E stofă englezească din lână pieptănată. Cade foarte bine și e foarte prezentabilă. Și modelul în țesătură, sagrinat, e foarte distins. Și fiindcă e așa de discret, putem să-i punem o căptușeală mai colorată. Mătase thailandeză? Nu, parcă nu, totuși. Dar ceva roșu n-ar strica pentru efectul general. Vă descheiați la haină, se vede puțin căptușeala roșie. Sau la spate, prin șliț. Doriți să fie dublu, nu-i așa?

– Da.

– Țin minte. Am și fișa dumneavoastră aici, dar nu-i nevoie de ea, țin minte foarte bine.

– Roșu s-ar putea să fie prea tare. Pentru dublură.

– Nu și dacă o punem pe partea mată. Nu mă refer la un roșu-aprins, e un costum prea elegant pentru așa ceva. Să vă arăt niște materiale de căptușeală, spuse vânzătorul și scoase de sub tejghea un cupon. Pe partea asta e lucios, dar ia priviți cum arată așa.

– Mai degrabă maro.

– Maro, exact. Nu-i roșu, nu e un roșu-aprins, e mai degrabă maro, aveți dreptate. Uitați-vă cum vine pe desenul din țesătură. Nu-i elegant?

– Da, e frumos, cred. Nu vi se pare țipător, nu?

– Știu eu cum vă place dumneavoastră, răspunse vânzătorul. Nu v-aș sugera niciodată ceva strident. În

afară de cazul în care ați dori să vă schimbați stilul. Vreau să spun, deliberat. Avem un material pe care l-am primit ieri: e bătător la ochi, într-adevăr, ăsta-i cuvântul. Dar e foarte frumos pentru un sacou sport, dacă asta doriți. Atrage atenția, spune ceva, cade foarte frumos. Iar dublura maro la costumul pe care l-ați ales, da, hotărât da. Și un singur nasture, foarte simplu, un nasture gri-închis... Doriți trei năsturei la mâneci, nu-i așa?

– Da.

– Țineam minte. Am aici fișa dumneavoastră, dar țineam minte. Cu butoniere la mâneci, da?

– Da.

– Țineam minte și asta. Vă uitați și la panama?

– Cum vi se pare? întrebă Alex.

– Dacă doriți pe albastru, am aici una cu niște dungulițe foarte discrete.

– Am așa ceva din stofă.

– Da, țin minte. Deci nu mai vreți și un costum de vară la fel, nu? Ei, atunci să vedem, v-ați hotărât la cel bej în carouri, nu-i așa? Dacă îl luați pe acela, nu mai doriți altceva tot spre bej, nu? Nu, în nici un caz, nu, pe albastru trebuie să ne concentrăm. Stofa la care ne-am fixat e de iarnă, dar pentru vară avem deja ceva bej și acum căutăm pe albastru. Sau, dacă doriți altfel de gri, griul vă vine foarte bine, am un gri-perlat dintr-o stofă de lână care se pretează foarte bine și la costume de sezon, o țesătură splendidă, lână parțial pieptănată. Să v-o aduc?

– Aș vrea s-o văd și pe cea multicoloră.

– Pentru o jachetă sport, să fim înțeleși. Pentru un costum ar fi prea colorată, ar fi exagerat.

– Da, pentru un sacou sport. Mă mai gândesc, tot pentru un sacou, la ceva gen *camel's hair* – culoarea, vreau să zic, dar dintr-o țesătură subțire.

– Da, v-ar sta minunat. V-am mai făcut noi un costum culoarea asta, nu-i aşa?

– Da, un sacou de iarnă.

– Ţin minte, desigur. Cu nasturi de os, nu-i aşa?

– Exact.

– Ţin minte. Am aici şi fişa dumneavoastră, dar ţin minte. Aţi prefera un caşmir? Are aceeaşi culoare, numai că e grosimea care ne trebuie şi se potriveşte perfect. Ia să vedem ce avem aici, vom găsi ceva perfect, sunt sigur.

Alex plăti pentru trei costume şi două sacouri sport, dintre care unul gata confecţionat, dar pe care urmau să i-l ajusteze. Costumele costau câte cinci sute zece dolari fiecare; sacoul de caşmir patru sute cincizeci de dolari, iar pe sacoul din stofă *Shetland* plăti trei sute cincizeci de dolari.

Plecă de la croitorie pe la ora unu şi merse pe jos prin oraş, până la un restaurant franţuzesc aflat la colţul străzii Fifty-first cu First Avenue, unde bău un martini şi comandă melci şi *sole meunière*, cu o jumătate de sticlă de Pouilly Fumeé. Apoi o porni pe jos, până la magazinul Battaglia de pe Park Avenue, de unde îşi cumpără o duzină de tricouri în culori pastel şi o cămaşă sport, cu mânecă lungă, bleu-pal, din poliester. Tricourile îl costară câte treizeci şi şapte de dolari fiecare, dar erau făcute din jerseu fin, de lână, şi cel pe care îl probase îi venea foarte bine. Cămaşa fusese douăzeci şi doi de dolari.

Se făcuse aproape ora trei când ajunse în dreptul magazinului Gucci, de pe Fifth Avenue. Nu-i trebuiau încălţări, nu, deşi totdeauna îl tenta o pereche de pantofi de calitate. Intră în magazin să-şi ia o curea de lac pe care o văzuse în vitrină cu câteva săptămâni în urmă, dar după ce o cumpără – o alesese pe cea de lac bleumarin – se întoarse la raionul de încălţăminte şi probă

două perechi de pantofi de lac, unii albi, ceilalți maro, marca Gucci. Mai merse pe jos înspre centru, până la *Doubleday*, pe strada Fifty-seventh și se uită prin albumele de discuri de acolo; dădu peste un Monk, care îi lipsea din colecție, își mai luă și niște discuri noi cu Miles Davis, deși nu se prea omora după ultimele înregistrări; mai nou încerca să amestece jazzul cu rockul, ce naiba combinație mai e și asta.

La ora patru intră în barul Sherry-Netherland, își comandă un martini și abordă o chinezoaică de la masa de alături. Fata avea o pălărie roșie cu boruri ample, care semăna cu ale codoșilor. Mai purta și o stea în șase colțuri care i se vedea din decolteul în formă de V, cuibărită între sânii mici cât niște ceșcuțe. Îi spuse că și-a pus-o numai de ornament, în realitate fiind catolică. El aduse vorba despre mâncarea chinezească, povestindu-i că lua masa la restaurante tradiționale de trei–patru ori pe săptămână și că, după părerea lui, era cea mai grozavă bucătărie din lume. Știa unde vine localul lui Bo-bo, din cartierul chinezesc? Dar al lui Hong Fat? Dar restaurantul lui Wah Kee? Păreau să se înțeleagă destul de bine, până când își făcu apariția un chinez cu ochelari, îmbrăcat într-un costum gri, cumpărat de gata, care intră în bar, îi făcu semn cu mâna din ușă și pe urmă se așeză la masă, vizavi de ea. Alex își termină băutura și luă un taxi până acasă. Nu era mult trecut de ora cinci când ajunse la el în apartament.

Nu mai știa ce plănuise pentru seara respectivă; poate se va duce pe Broadway sau tocmai în Harlem, să vadă pe cine va mai întâlni pe acolo. Era foarte mulțumit de cumpărăturile făcute; despachetă cămășile și le probă pe rând, una câte una, pe toate, privindu-se în oglindă, sugându-și burta și umflându-și pieptul. Arăta ca un afurisit de halterofil, își spuse, ori ca un poponar, unul din ăia care se fâțâie pe plajă, nu, mai degrabă ca

un halterofil; tricourile alea nu erau, dracului, prea feminine? Se gândi dacă să nu le ducă înapoi la magazin, dar hotărî totuşi să le păstreze şi să le poarte. Să îndrăznească numai vreunul să-l facă poponar, că-i va trage una în cap cu poşetica. Râzând în hohote îşi aşeză cămăşile în al doilea sertar de la scrin, pe urmă încercă mai întâi cureaua şi apoi pantofii pe care îi cumpărase, deschizând dulapul de haine din perete şi contemplându-se în oglinda mare de pe uşă. Îi plăceau amândouă perechile, erau într-adevăr ca lumea. Le puse pe şanuri şi le aşeză lângă celelalte. Ceasul arăta ora şase fără douăzeci de minute.

Se duse în living, îşi prepară încă un martini şi îl sorbi în tihnă în timp ce se schimba de haine. Îşi puse o cămaşă sport, bej-închis, o pereche de pantaloni maro, de comandă, şosete bej şi pantofii cei noi de lac, maro, marca Gucci. Se gândi dacă avea nevoie şi de sacou, apoi se hotărî să-l ia totuşi, fiindcă nu se ştie niciodată ce ocazie se iveşte, în ce fel de local îţi vine chef să intri; apoi plecă de acasă.

Nu văzu nici un cunoscut pe Broadway, aşa că îşi cumpără nişte pizza de la un chioşc de pe strada Forty-second şi se duse la un salon de masaj de pe Eight Avenue, unde întrebă de o fată pe nume Pearl, dar îi oferiră una aidoma chinezoaicei cu care se întreţinuse la barul Sherry-Netherland. Când ajunseră, în sfârşit, la afaceri, el o întrebă ce-ar zice să mai câştige douăzeci de dolari în plus şi ea îi spuse că treizeci ar fi o cifră mai potrivită, dar se înţeleseră la douăzeci şi cinci pentru o treabă cu gura. Ajunse acasă pe la miezul nopţii şi se vârî direct în pat.

Peste noapte se sculă, aprinse lumina, se duse la scrin şi deschise al doilea sertar. Scoase unul dintre tricourile de lână, îl încercă peste chiloţii de jocheu pe care îi purta şi se privi în oglindă. Hotărî să le ducă pe toate înapoi a doua zi, fiindcă îi făceau să arate prea apetisant.

Marți de dimineață, înainte să pornească spre magazin, trecu prin parc. Jessica nu se vedea nicăieri. Nu știa de ce o mai căuta, de fapt. Se așeză pe o bancă la soare și stătu acolo vreo jumătate de oră, pe urmă își zise: „Da' dracu' s-o ia" și plecă în oraș cu taxiul. La magazinul Battaglia îi spuse vânzătorului că s-a gândit că tricourile de lână să nu fie prea călduroase pentru vară, iar acesta îi răspunse că au și din bumbac, exact același model. Îl refuză și primi banii înapoi; era un client statornic. Era ora unsprezece și nu mai știa ce altceva ar putea să facă. În mod normal nu avea în el neastâmpărul ăsta după o lovitură, mai ales după un scor atât de bun cum scosese de la familia Rothman, dar în dimineața asta era nervos și nu pricepea de ce naiba.

Nu-și dădu seama că e pe cale să mai dea o spargere, până nu se trezi într-un magazin de pe Madison Avenue, cumpărând un pachet de cărți de joc. După ce ieși, puse deoparte decarul, valetul, dama, riga și asul de pică și aruncă apoi restul cărților într-un coș de gunoi de pe trotuar. N-avea nici o sculă cu el, încă nu-și luase altele în locul celor pe care le abandonase când cu treaba de la familia Rothman. Dar nici nu umbla după vreo chestie complicată, ci după un scor ușurel, iar chinta pe care o avea în mână ajungea pentru ceea ce-și propusese. Se gândi că trebuie să-și facă mâna, să se mențină în formă, chiar dacă nu trecuseră decât cinci zile de la ultima lovitură. Își mai spuse că treaba de la familia Rothman îi dezamăgise într-un fel, fiindcă știuse exact ce-o să găsească și, chiar dacă mai ridicase în plus lucruri de opt mii patru sute de foi, tot o acțiune aranjată de altul rămânea, fără nici o emoție autentică. Poate că azi e ziua lui norocoasă. Poate că o să dea peste scorul care nu-ți reușește decât o singură dată în viață și o să scoată suficient ca să iasă definitiv din circuit.

Habar n-avea încotro să se îndrepte, știa doar că e în căutare de pradă ușoară, tânjea după o ușă pe care să o poată deschide cu o carte de joc din chinta roială. Bazându-se pe intuiție, se hotărî să evite orașul. Voia o singură ușă pe care s-o deschidă ușor, nu un șir nesfârșit de uși, visa la o singură ușă mare, cu o yală de jucărie, ori poate o ușă de la o curte interioară, dintr-aia ce se deschide ca o cutie de bere. Se gândi că s-ar putea să aibă nevoie de o șurubelniță, dacă va da peste așa ceva, deci se opri la un magazin de fierărie de pe Sixth Avenue și își cumpără una. Și, cum alături era o băcănie, intră și se servi cu niște scobitori dintr-un suport care stătea pe tejgheaua de la casă. Casierița îl fulgeră cu privirea, iar el îi spuse în gând: „Mai du-te dracului, cucoană." Avea acum tot ce-i trebuia: o șurubelniță, setul de cărți de joc și scobitorile.

Închirie o mașină și o luă pe autostrada de vest, înspre Cross County, ajungând până la urmă în White Plains. Mai fusese și altădată acolo, o dusese pe Kitty la un film și pe urmă închiriaseră o cameră la Roger Smith Hotel. Dar nu mai lucrase prin zonă, așa că merse mai departe cu mașina, în căutarea unui cartier cu case mai pricopsite. Treaba nu era urgentă și dacă nu găsea nimic să arate promițător nu se întâmpla nici o nenorocire. Dar spera să dea totuși peste ceva. Voia să pătrundă în casa cuiva, să deschidă ușa, să intre și să înceapă să scotocească pe acolo, să descopere toate ascunzătorile.

Cartierul în care ajunsese – pe dibuite, de altfel, fiindcă habar n-avea de topografia așezării – era format din case pe care le aprecie valoric între optzeci și o sută de mii de dolari, toate aflate la oarecare distanță de drum. Creșteau mulți copaci de-a lungul străzilor șerpuite, dar nici unul nu înverzise încă, abia era aprilie. Însă majoritatea caselor erau înconjurate de brazi înalți.

Șofa degajat, uitându-se după semne care să indice că locuința era goală. Nu se aștepta să fie cineva plecat în vacanță în acea perioadă, așa că nici nu se mai osteni să se uite după ziare lăsate pe veranda din fața sau după cutii poștale supraîncărcate, sau după vreo peluză care avea mare nevoie de îngrijire sau după vreo clădire cu toate draperiile și jaluzelele trase sau chiar după vreuna cu lumini aprinse la ferestrele de la etaj, ziua în amiaza mare. Văzu o casă cu ușa garajului deschisă și fără nici o mașină înăuntru; o notă ca pe o posibilitate promițătoare. Mai observă una cu un bilet agățat de ușa de la intrare; își zise că și aici ar putea fi ceva interesant. Însă ambele erau situate la jumătatea străzii, iar el prefera una pe colț, dacă s-ar fi putut, unde se reducea la jumătate riscul de a fi observat. Își notă, pentru orice eventualitate, numele care apăreau pe cutiile de corespondență, continuă să se învârtă prin zonă cu mașina și iată că, pe neașteptate, îi ieși norocul în cale.

Strada pe care trecea se oprea într-o intersecție de forma literei T. La dreapta avea o casă mare, în stilul englezesc al epocii Tudor, bine ascunsă după gardul viu din preajma intrării. Pe cutia pentru corespondență scria R. Nichols. La stânga era o vilă cu un gard de vreo doi metri înălțime, de jur-împrejur. Dincolo de strada perpendiculară se zărea gazonul unui teren de golf. Asta însemna că fațada casei în stil Tudor dădea spre gard, iar latura ei din dreapta la terenul de golf. Trecu în marșarier pe lângă ea și parcă la bordură, se întinse până la compartimentul pentru mănuși de la bord și scoase de acolo o hartă. Făcându-se că o studiază cu interes, examină șirul de brazi care despărțeau clădirea respectivă de următoarea. Efectiv, avea trei laturi fără vizibilitate. Trase frâna de mână și deplasă mașina câțiva zeci de centimetri, ca să poată vedea aleea ce duce spre intrare; atunci dădu norocul peste el.

În timp ce supraveghea casa, din ea ieşi o femeie care încuie şi merse cu paşi iuţi până la garajul de alături. Ridică uşa escamotabilă a garajului, iar Alex putu să vadă că înăuntru nu era decât o singură maşină, pe care o porni şi o scoase cu spatele până la spaţiul oval din faţa casei. Lăsă garajul deschis. În vreme ce maşina pornea pe alee, Alex înaintă cu a sa până la colţ, opri câteva secunde, după care viră la dreapta şi merse mai departe pe lângă terenul de golf.

Exista şi o chestie care arăta necorespunzător la casa cu pricina, dar erau mai multe amănunte ce se prezentau bine de tot. Femeia încuiase la plecare; asta însemna că broasca de la uşa de intrare nu era chiar obişnuită, genul care s-ar fi deblocat automat. Era probabil una pe care nu o putea forţa cu setul de cărţi din plastic, nici cu şurubelniţa şi asta constituia o veste proastă. Vestea cea bună era, în schimb, că femeia îşi dăduse osteneala să încuie. Atunci când cineva pleacă de acasă şi înăuntru rămâne o menajeră, în general nu-şi mai bate capul să zăvorască. Asta îi sugera lui Alex că terenul era liber; la fel şi faptul că nu se afla decât o singură maşină în garaj. Soţul nu se întorsese de la birou, iar acum plecase şi doamna, casa rămânând liberă. Şi avea trei laturi oarbe. Aşa trebuia să interpreteze datele şi rezultatele erau satisfăcătoare. Dar ca să se asigure se opri la un *drugstore* şi căută un R. Nichols în cartea de telefon; găsi înregistrat acolo un Robert Nichols. Formă numărul şi lăsă aparatul să sune de zece ori. Apoi închise şi se întoarse la locul respectiv.

Intră direct pe alee şi lăsă maşina cu botul înspre stradă. Nu îl îngrijora posibilitatea să fi observat cineva maşina închiriată, cu toate că fusese nevoie să-şi arate permisul de conducere şi să semneze pentru ea cu numele adevărat. Dacă nota careva numărul şi raporta la poliţie, el putea foarte bine să spună: „Da, asta-i maşina

și cineva a plecat cu ea. Adineauri a adus-o înapoi și a parcat-o tot acolo. Probabil că era hoțul pe care îl căutați, fir-ar al dracului să fie."

Opri motorul, băgă cheile în buzunar, se uită împrejur și se duse la ușa din față. Acolo ascultă un moment. Se auzea un radio înăuntru, dar știa bine că o grămadă de oameni lasă aparatul deschis ca să-i păcălească pe hoți, deci asta nu-l deranja absolut deloc. O văzuse plecând pe cucoană, o văzuse luând singura mașină din garaj, sunase de zece ori și nu-i răspunsese nimeni. Acum apăsă cu mult curaj pe sonerie. Dacă se înșela, dacă era o menajeră în casă, o să-i spună că vinde paratrăsnete sau jaluzele, ori ce dracu' s-o nimeri și ea o să-i zică să vină altă dată, când o fi acasă și stăpâna.

Ținu apăsat butonul soneriei și o auzi cum răsună în interior, dar nu veni nimeni la ușă să-i răspundă. Verifică la ferestrele din față dacă aveau vreun anunț care să atenționeze că era o casă conectată la un sistem de alarmă, dar nu văzu așa ceva. Trecu iute în garajul de alături și se duse drept la ușa din spate – cea care dădea direct în casă. Nu pricepea de ce naiba lumea își punea broaște costisitoare peste tot, în afară de garaj, dracu' s-o ia. În mod obișnuit acolo dădeai peste o încuietoare ieftină, cu un cilindru cu cinci lamele, care se deschidea cu o cheie dinspre garaj, iar pe partea cealaltă se acționa cu un mâner. Avusese dreptate și nu-i trebuiră nici treizeci de secunde ca s-o deschidă folosind asul de pică. Intră în casă și rămase pe loc, ascultând. Tot ce se auzea era radioul.

Folosindu-se de el ca să se orienteze, o luă pe un coridor îngust care trecea prin fața bucătăriei, a băii și a unui salonaș cu televizor, dând apoi în holul de la intrare. Pe o ușă dublă se intra în living. Văzu acolo o combină stereo în funcțiune, de unde răsuna muzică destul de tare ca să te scoale din morți. Dădu fuga la ușa

de intrare, o descuie, vârî o scobitoare în broască și o rupse înăuntru, încuie la loc și urcă treptele acoperite cu covor înspre etaj, așteptându-se ca acolo să găsească dormitoarele. Căută iatacul stăpânilor, deoarece acolo se păstrau totdeauna lucrurile de valoare, în caz că exista așa ceva pe acolo. Mai întâi o să caute un seif în perete, dând jos tablourile și oglinzile, pe urmă o să verifice dulapurile de haine. Dacă nu reușea să-l găsească, o să umble prin sertare după bijuterii, bani sau cărți de credit cu care să-și umple buzunarele. Pe urmă o să se întoarcă la șifonier de unde o să ia toate hainele de blană. Dacă va da peste o singură blană o va lua, probabil, pe braț. Dacă se va nimeri să fie trei sau patru, o să se uite în jur după o valiză și o să le bage înăuntru, împreună cu tot ce mai părea de valoare. Cel mai rentabil era să dai peste bani gheață, bineînțeles; banii nu-i nevoie să-i împarți cu nimeni și nici n-ai de ce să te duci cu ei la tăinuitori. Aproape la fel de valabile erau și cărțile de credit, dar nu se găseau așa de ușor. Și colecțiile de monede sau de timbre ar fi fost bune, însă nu se aștepta să dea peste așa ceva în dormitor – de obicei, pe astea le dibuiești în salonaș ori în bibliotecă. Planul să cerceteze temeinic toată casa înainte să plece de acolo, cameră cu cameră, dar mai întâi voia să descopere dormitorul și să se ocupe ca lumea de el.

Scara dădea într-un coridor lung și acoperit cu mochetă pe care existau trei uși. Prima era deschisă și văzu o cameră de copil, ai cărei pereți erau acoperiți cu un tapet cu animale.

Înăuntru se aflau un pătuț și un scrin vopsit în galben, iar într-un colț remarcă o pușculiță. Mai târziu o va sparge, nu fiindcă l-ar fi interesat mărunțișul, dar uneori mai băga și bunica acolo câte o hârtie de cinci sau de zece dolari, când venea în vizită. Își spuse că ușa închisă din capătul coridorului trebuia să fie de la dormitorul

stăpânilor casei; nu se știe de ce, dar, în general, acesta se afla întotdeauna la capătul coridorului. Dar mai observă o intrare lângă cea de la camera copilului. O porni într-acolo, răsuci mânerul și deschise ușa.

Înăuntru era o femeie.

Încremeni în prag, simți cum îi urcă mii de ace pe șira spinării și i se înfig în ceafă. Doamna avea părul alb, să tot fi fost în jur de șaptezeci și cinci–optzeci de ani, stătea în pat, sprijinită de perne și citea dintr-o carte. Pe noptieră se aflau un pahar cu apă și o cutie cu șervețele de hârtie, alături de o colecție întreagă de flacoane de medicamente – dăduse peste o babă bolnavă, fir-ar ea a dracului să fie. Bătrâna se întoarse spre ușă în clipa când aceasta se deschise și se holba acum la el, mută de uimire; o văzu cum începe să deschidă gura, pregătindu-se să țipe în următoarea clipă.

Se întoarse pe călcâie, aproape gata s-o rupă la fugă, apoi se întrebă dacă ar fi putut să coboare pe scări, să iasă și să ajungă la mașină, înainte ca strigătul ei să adune tot cartierul. Se trezi pășind în cameră, în loc s-o ia la goană, îndreptându-se repede spre pat, unde urletul se pregătea să erupă de pe buzele femeii cu ochii larg deschiși și înspăimântați. Îi bătea puternic inima când ajunse lângă ea și o înșfăcă de ceafă, astupându-i gura cu mâna cealaltă.

Mirosea a medicamente, mirosea a bătrânețe, era o doamnă în vârstă și bolnavă, aflată într-o casă care trebuia să fie goală, de ce dracu' nu ridicase receptorul? Abia acum văzu că nu era nici un aparat în cameră, iar cucoana era imobilizată la pat, n-ar fi putut să se scoale și să răspundă la telefon chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Îi mai ținea încă mâna apăsată pe gură, nu voia să-i dea drumul, fiind convins că o să înceapă să strige. Dar nici nu putea să stea așa toată ziua, în timp ce fiică-sa putea

să se întoarcă în orice clipă. În casă era o persoană bolnavă, deci tânăra n-avea cum să lipsească prea mult, poate că se dusese doar până la farmacie să-i mai aducă niște medicamente, ori până la *drugstore*, de unde dăduse el telefon, iar asta însemna doar câteva străzi mai încolo; deja începuse să transpire. Își simți sudoarea curgându-i pe frunte și la subraț. Îl cuprinse o cumplită senzație de vomă. Nu mai voia altceva decât să scape de acolo, dar dacă îi dădea drumul la gură, bătrâna va țipa.

– N-am de gând să-ți fac nici un rău, îi spuse.

Bătrâna dădu din cap. Îi simțea în palmă conturul dinților și buzelor umede, dar nu-și luă mâna, o ținu mai departe apăsată. O clipă îi trecu prin minte că o să-i sfărâme craniul strângând-o așa și îi zise repede:

– Nu te teme, vreau doar să fug de aici. Dacă îți dau drumul și țipi, atunci va trebui să te potolesc. Mă auzi?

Bătrâna dădu iarăși din cap.

– Te las atunci, dar dacă te aud zbierând, mă întorc imediat de oriunde aș fi, de la parter ori chiar de la intrare, și voi fi silit să devin violent. Înțelegi ce-ți spun? Vreau să pricepi bine, altfel nu te eliberez. E clar?

Bătrâna mai dădu o dată din cap. Purta pe umeri un șal roz, care acum îi alunecase într-o parte și ea se întinse să-l așeze la loc, dar nu schiță gestul de a-i îndepărta mâna, își ajustă doar ținuta și dădu iarăși din cap, cu ochii măriți de spaimă.

– OK, vezi că ne înțelegem? și îi dădu drumul, dar nu plecă de lângă ea. Ținea pumnii încleștați, o aștepta să înceapă să dea cel mai mic semn că ar avea intenția să țipe; dacă ar fi făcut asta, intenționa s-o lovească. Nu dorea să dea în ea, dar era hotărât s-o facă, dacă ar fi fost nevoie. N-avea încotro.

Cu voce tremurândă, bătrâna șopti: „Pleacă, te rog" și Alex se întoarse cu spatele și o luă spre ușă. Afară, pe coridor, se împiedică și căzu în genunchi, dar se ridică

imediat împingând disperat cu amândouă mâinile în podea. Se apucă de stâlpul de la capătul scării, se răsuci ţinându-se de el şi se năpusti în jos pe trepte, spre intrare. Radioul continua să cânte asurzitor: un disc-jockey făcea reclamă unui parc de distracţii din New Jersey. Descuie uşa, o dădu de perete, alergă la maşină şi se urcă la volan. Dând să pornească, îşi aduse aminte că băgase cheile în buzunar şi se căută frenetic, având mâinile asudate, dând peste tot felul de mărunţiş risipit, reuşind în cele din urmă să le găsească. Tremura tot când izbuti, în sfârşit, să pornească maşina. Acceleră nebuneşte, iar roţile azvârliră pietriş în urmă până ce anvelopa făcu priză, cu un scârţâit strident şi maşina ţâşni înainte. Parcurse în viteză aleea şi frână doar un pic atunci când ieşi la stradă, apoi viră la dreapta, trecu pe lângă indicatorul de oprire de la colţ şi mai făcu încă o dată la dreapta, lăsând în urmă terenul de golf şi încetinind abia la intersecţia următoare.

Încă mai gâfâia foarte tare când ajunse pe Hutch; apoi o porni grăbit spre oraş.

Zări un bileţel lipit pe uşă. Fusese scris cu pastă roşie, practic ţipa la el de acolo. Îl citi înainte să descuie.

Dragă Alex,

Am încercat să dau de tine, dar telefonul tău nu figurează în carte. La mine vin nişte prieteni la un pahar, după-amiază la cinci şi jumătate. Dacă îţi face plăcere, dă o fugă până aici. Cred că o să te simţi bine.

Jess.

Descuie, intră în casă şi reciti mesajul, stând în vestibul, sub becul din plafon. Nu dorea să coboare ca să bea un pahar cu nici un fel de prieteni de ai ei, probabil că erau tot editori şi vor începe să vorbească despre

cărţi pe care el nu le-a citit. Totuşi, dacă venea la cinci şi jumătate, poate nu vor rămâne până târziu, poate va avea şansa să reia lucrurile de unde rămăseseră sâmbătă seară. La dracu', îşi spuse, ce-mi trebuie mie să mă încurc cu una ca asta? Numai dacă nu erau invitaţi la masă, în care caz or să stea toată seara. Atunci de ce nu-l poftise şi pe el la cină? Nu, probabil că era vorba doar de un pahar de băutură şi or să trăncănească tot felul de rahaturi despre scriitori ruşi, să-i ia dracu'! Şi o să se fâţâie fără sutien, făcând paradă de picioarele alea lungi şi splendide, invitându-l şi pe urmă trântindu-i uşa în nas. Nu, mersi, zise el în gând. N-am nevoie de băutura ta nenorocită, poţi să ţi-o păstrezi. Şi să nu te mai prind că vii şi-mi pui bilete pe uşă, auzi? Vrei să-mi dea careva vreo gaură? Vrei să treacă pe aici vreun spărgător, să vadă biletul şi să-şi dea seama imediat că nu e nimeni acasă? Iisuse!

Se pregătea să facă un duş când sună telefonul. Traversă în chiloţi dormitorul, se aşeză pe marginea patului şi ridică receptorul.

– Alo?

– Alex, sunt eu, Archie. Ce mai faci, omule?

– OK. N-avea chef să-i povestească lui Archie cum îi mersese treaba de la White Plains, cum scăpase ca prin urechile acului. El îl bătuse la cap pe Archie, de când se ştia, în legătură cu riscurile spargerilor date noaptea, aşa că putea să-şi închipuie ce-ar fi avut acesta de comentat dacă ar fi auzit istoria cu bătrâna. Iisuse, ce spaimă trăsese! Să dea peste ea acolo. Nu putea să scape de mirosul ei, de damful de medicamente, îi rămăsese în nări izul ăla împuţit de cearşafuri de om bătrân. Îşi tot suflase nasul pe drumul de întoarcere, încercând să scape, neputându-se relaxa până la intrarea pe autostradă, imediat după Mosholu Parkway; după aia, reuşise măcar să nu se mai uite tot timpul în retrovizoare.

Dar duhoarea îl urmărise permanent până acasă și o mai simțea chiar și acum în preajma lui.

– Care-i treaba, Archie?
– Vești proaste, omule.
– Ce mai e?
– Au înhățat-o pe Kitty.
– Când?
– Azi-dimineață.
– Au mai luat-o ei și altă dată. Las' că plătește o amendă și până diseară iese iar să facă trotuarul.
– Nu, nu. N-au arestat-o ăia de la Moravuri.
– Atunci cine?
– Narcotice.
– Mie mi-a spus că s-a lăsat.
– Au prins-o vânzând droguri, Alex. Avea la ea juma' de duzină de pliculețe. N-am idee câte grame înseamnă asta, sper că n-o fi prea mult, tu ce zici?
– Nu, nu cred.
– Chiar și așa, să presupunem că avea sub trei grame, nu? Tot poate să ia între un an și pe viață, depinde cât de duri vor să se arate. Legea asta nouă cu drogurile e foarte rea.
– Am auzit că o lasă mai moale în ultima vreme.
– Când e vorba de consumatori, nu de traficanți. Sub trei grame e delict A-III. Și dacă iese condiționat, tot pe viață e. Pot s-o trimită înapoi exact când au ei chef.
– Cine dracu' a pus-o să se apuce de chestia asta?
– Am auzit că avea necazuri cu un tip greu, că o sterse cu banii lui. Așa se vorbea prin cartier. Încerca să facă repede rost de mălai. Ca să scape de individ, pricepi?
– Mda.
– Ce chestie, nu?
– Mda.
– Ce faci diseară?
– Încă nu știu.

– Dacă ai chef să vii încoace, cred că putem să ne punem la o partidă de pocher. Sunt niște tipi care joacă în fiecare marți, numai că doi dintre ei nu pot astă-seară. Unul e la spital cu prostata, ălălalt pleacă pe Coastă. Cred că ne putem băga noi doi pe fir, dacă te interesează.

– Miză mare sau cum?

– Nu, nu, o foaie–două. N-ai cum să pierzi mai mult de câteva hârtii. Se joacă bine, eu am mai fost la ei, tipii sunt meseriași. Și gazda dă de băut; pe la unsprezece fac o pauză de cafea. Ce zici, nu te tentează?

– Știu eu… Te sun mai târziu, bine?

– Vezi să nu fie *prea* târziu, totuși.

– Tu te duci oricum, nu?

– Mda, mă gândeam să trec pe acolo și să văd dacă pot să intru pe fir. Dacă vrei să joci și tu, le spun că suntem doi, să nu mai cheme pe altcineva.

– Nu știu dacă o să am chef.

– Bine, cum vrei. Da' să știi că se joacă bine.

– Nu prea cred, Archie. Poate altă dată.

– Ce-i cu tine, omule? Pari cam dărâmat.

– Nu, sunt OK.

– Bine, dacă te răzgândești, sună-mă. Eu nu le dau telefon decât peste vreo jumătate de oră. În caz că te răzgândești.

– OK, mersi, Archie. Mersi și că mi-ai spus de Kitty.

– Da, ce chestie, nu? zise Archie și închise telefonul.

Ei, ce să-i fac, nu-s eu de vină, se gândi Alex. Am atenționat-o că vreau înapoi alea două miare, dar nu i-am sugerat să iasă pe stradă și să se apuce să plaseze droguri. Asta a hotărât ea singură, ea e de vină dacă au înhățat-o. Și, în orice caz, n-are cum să ia condamnare pe viață. N-au mai arestat-o până acum pentru droguri, au ridicat-o de zeci de ori pentru prostituție, dar niciodată pentru droguri, așa că e la prima infracțiune. Or

să-i dea cel mult un an, asta e floare la ureche. Nici n-o să facă bine patru luni, că o să vezi scăpată. Şi or s-o expedieze, probabil, la Bedford Hills, nu-i rău deloc pe acolo. Totuşi, gândul că va fi trimis cineva la închisoare îl cam întorcea pe dos. Pur şi simplu nu putea să şi-o închipuie pe Kitty la răcoare. Nu pe ea. Bag-o pe fata asta la puşcărie şi ai să vezi cum îşi va pierde minţile. Bine, dar *era* la puşcărie, *era* după gratii chiar acum şi asta nu reprezenta decât începutul, deşi nu aveau cum să-i dea condamnare pe viaţă, nu din prima. Oricum, el se simţea complet nevinovat.

Se ridică de pe pat, se uită la ceasul de pe scrin şi hotărî că era prea devreme ca să bea un pahar. Nu ştia ce să facă diseară, poate că n-ar fi rău să-l sune pe Archie şi să-i zică: „Da, bine, bagă-mă şi pe mine în joc." Totuşi, nu prea avea chef de pocher. Habar n-avea ce anume i-ar fi convenit.

Iisuse, ce spaimă trăsese cu bătrâna aia. Se întrebă dacă ea realizase în ce hal se speriase el, amintindu-şi ce-i mai sărise inima din loc zicându-şi că, dacă femeia şi-ar fi dat seama, s-ar fi ridicat din pat şi l-ar fi pocnit cu ceva în cap. Doamne, mirosul ăla, tot îl mai simţea, abia aştepta să intre sub duş şi să scape de el, să şi-l scoată din piele. Se mai uită o dată la ceas, decise să facă mai bine o baie zdravănă în loc de duş şi se duse să dea drumul la apă.

Stând pe marginea căzii se gândea la biletul de la Jessica, poate că ar trebui să treacă pe la ea măcar câteva minute. Citise şi el ceva cărţi, probabil că ar fi în stare să vorbească despre ele, dacă asta era conversaţia generală, cu toate că oamenii ăia consumau probabil alt gen de literatură. Lui îi plăcea să răsfoiască o carte numai după ce văzuse filmul respectiv; în felul ăsta îşi aducea aminte de toate scenele. Îl enervau paginile de descriere. Cui naiba îi pasă de câmpuri cu floricele sau de ce fel de

mobilă era într-o cameră, ori de alte asemenea amănunte? În viața adevărată, oamenii discutau între ei și asta îi plăcea și în cărți, să vorbească fiecare. Când ajungea la o pagină în care se spunea ce gândește cineva, de obicei sărea peste toată partea cu pricina; de unde putea să știe scriitorul ce are omul în cap – el unul, câteodată, habar n-avea ce clocește el însuși.

Cândva, după ce răsfoise o carte în care personajele se tot gândeau, Alex încercase să se gândească și el cum e cu gânditul. Se străduise să-și analizeze propriul său mod de gândire, să descopere singur cum gândesc oamenii. Și ajunsese la concluzia că el nu gândea niciodată în paragrafe lungi, nici măcar în propoziții; de cele mai multe ori gândea în imagini, ca la cinema sau la televizor, un gând îi venea de obicei în minte sub forma unei *acțiuni*. Ce naiba mai înseamna tot rahatul ăsta din cărți, unde personajele se apucă să se gândească în propoziții interminabile, de te lovește somnul? Nu era deloc adevărat și cărțile ar fi trebuit să fie aievea, ca-n viață, nu? Dacă nu, la ce naiba se mai apucau să le scrie? Sau la ce naiba să le mai citești, cum s-ar zice.

Poate că ar *trebui* să coboare până la ea, să bea un pahar la repezeală și pe urmă să plece, să se ducă în Harlem și să-l ia pe Archie la pocher. Sau s-o caute pe acolo pe Daisy. I-ar plăcea să încerce o dată cu Daisy, trebuie să fie o chestie nemaipomenită, de scris acasă, nu altceva. Dragă mamă, ghici ce-am făcut eu aseară. Râse de unul singur, închipuindu-și-o pe maică-sa citindu-i scrisoarea domnului Tenisman, îmbrăcat în alb; lua-l-ar toți dracii, probabil că și baie face cu racheta în mână, nenorocitul. Poate să stea vreo jumătate de oră și pe urmă să-i spună că are o întâlnire, îmi pare rău că trebuie să plec așa repede, mi-a părut bine de cunoștință. S-o lase baltă, cum îl lăsase și ea pe el sâmbătă – m-am simțit foarte bine, Alex, dar s-a făcut într-adevăr

foarte târziu. Poate că o să se ducă până la urmă, numai așa, de-al naibii.

Trase un pui de somn după ce ieși din baie și când se trezi, ceasul de pe scrin arăta ora șase fără zece. Nu-l sunase pe Archie să se anunțe la pocher, acum se făcuse prea târziu, așa că hotărî să coboare totuși până la ea, să vadă și el ce fețe aveau prietenii de la editură. Își puse o jachetă albastră de lână. La început se gândise să îmbrace cămașa cumpărată de la Battaglia. Stătu în cumpănă dacă pantofii săi noi, de lac alb, de la Gucci mergeau cu hainele, dar până la urmă își luă niște șosete albastre și mocasini negri. Apoi o porni pe scara de incendiu, coborî până la etajul al cincilea și ascultă cu atenție. Se distingeau glasuri, muzică, cineva râdea, o fată, dar nu părea să fie Jessica. Aproape că se răzgândi, dar apăsă totuși pe butonul soneriei; așteptă puțin, apoi auzi apropiindu-se niște pași și ușa se deschise.

– Alex, zise ea și se aplecă să-l sărute pe obraz. Ce mult mă bucur c-ai putut să vii!

Îl luă de mână și îl trase în hol, apoi închise ușa după el, fără să se ostenească s-o încuie. Sărutul îl surprinse, iar faptul că acum îl ținea de mână, conducându-l înspre camera de zi, îl cam stânjenea. Nu putea însă să se retragă fără să fie penibil, așa că o lăsă să-l poarte prin încăpere, până la canapeaua pe care erau așezați un bărbat și o femeie.

– Alex, te rog să faci cunoștință cu doi buni prieteni de-ai mei, Paul și Lena Epstein. El este Alex Hardy.

– Încântat, zise Alex și dădu mâna cu Paul, apoi se blocă, neștiind ce să facă, în clipa când își dădu seama că Lena îi întinsese și ea mâna. I-o luă, i-o strânse ușor, după care se dădu cu un pas înapoi, căută un scaun și găsi unul lângă pian.

Se așeză repede, iar Jessica îl întrebă:

– Ce bei, Alex?

– Scotch cu gheață.

Paul Epstein era un bărbat cu fața de vultur și cu un început de chelie. Se pieptăna cu o cărare studiată ca să mai ascundă situația și purta ochelari groși, cu rame mari și negre. Era îmbrăcat într-un costum gri de businessman, cu cămașă albă, cravată albastră, șosete și pantofi negri. Alex presupuse că venea direct de la birou. Lena Epstein era o brunetă scundă, cu părul tuns ca o târfă franțuzoaică. Avea ochi căprui și o gură mare, purta un pulover maro, pe gât, o fustă scurtă de piele, colanți – știa că sunt colanți fiindcă i se vedea aproape tot fundul – și pantofi fără tocuri, cu niște limbi franjurate. Își zise că și ea venea, probabil, tot de la serviciu, avea un aer ponosit pe care nici o femeie nu-l afișează când se îmbracă special pentru o petrecere.

– Alex locuiește puțin mai sus, zise Jessica.

– Bine-ar fi să stea puțin mai sus de mine, chicoti Lena, ridicând din sprâncene ca Groucho Marx.

– Auzi la ea! râse Paul. Și bagă de seamă, te rog, că stă numai la un metru de mine!

– Uite-ți și băutura, spuse Jessica și îi oferi un pahar.

Bineînțeles, nu purta sutien. Asta era specialitatea ei. Nu tu sutien, tricou bleu de bumbac, bluji strâmți pe pulpe, sandale. Se afla în cameră cu o tipă căreia îi plăcea să provoace pe gratis, o evreică, probabil, care făcea pe Groucho Marx, cu un smucit de soț căruia i se părea nostim ca nevastă-sa să flirteze cu un străin. Grozav, n-ai ce spune! Deștept mai fusese, să vină la așa ceva.

– E prea tare muzica? se interesă Jessica.

– Nu, doar că-ți sparge timpanul, strigă Lena.

– Dar acum? întrebă ea, micșorând volumul cu două trepte. E mai bine?

– Mult mai bine.

– Lena are urechi delicate, comentă Paul.

– Fată cu urechi delicate, acceptă Lena.

– Hm! făcu Paul.

– Sau fată cu cerere lată, dacă preferi – adăugă ea, făcându-i cu ochiul lui Alex. Dar voi doi cum v-ați cunoscut? V-ați întâlnit în lift și gata?

– Ne-am văzut în hol, spuse Jessica și se îndreptă spre Alex, rămânând în picioare lângă scaunul lui, cu mâna sprijinită de spătar.

– La mine în bloc nu poți să întâlnești decât perverși și tipi gata să-ți facă de petrecanie.

– Și, din când în când, câte un spărgător, adăugă Paul.

– Fără povești cu atrocități din New York, vă rog foarte mult, interveni Jessica.

– Auzi, i se adresă Paul, dacă preferi altceva de băut...

– Nu, nu, merge, zise Alex.

– Voiam să-ți spun că am niște iarbă extra, dacă te interesează. Am făcut rost de la un băiat de la serviciu, e marfă mexicană. E nemaipomenită, nu-i așa, Lena?

– Oho!

– Nu fumez, mulțumesc. Jess, ar trebui să încui ușa, dacă aveți de gând să vă distrați cu marijuana.

– Sticleții nu-și mai bat capul cu iarba, în ziua de azi. Cred că trag și ei. Când nu moțăie prin mașinile alea ale lor.

– Ei, cine face una pe din două cu mine? Jessica?

– Mersi, nu vreau.

– Uite-te la el, e deja plecat pe pârtie cu săniuța și mai vrea să tragă încă o porție, comentă Lena.

– Am avut o zi grea la birou, scumpo, zâmbi el și băgă mâna în buzunar. Scoase o cutiuță de tablete de zaharină, deschise capacul și o puse pe măsuță. Înăuntru erau patru țigarete răsucite cu grijă. Luă una, o aprinse, trase un fum și i-o trecu nevestei-sii. Lena pufăi și ea îndelung, apoi îi oferi lui Alex.

– Mulțumesc, am scotch-ul.

– Ce zici de iarba asta? întrebă Paul, luându-și înapoi țigara.

– Nu are nici un efect asupra mea, se plânse Lena.

– Ba are, scumpo!

– Niciodată. Tu te prostești. Eu doar mă uit la tine.

– Rahat. Știu eu mai bine.

– Nu la aia mă refeream.

– Ai idee ce face când fumează? Devine stenografa lumii întregi. O ține întruna repetând conversațiile, să se asigure că toată lumea știe exact ce s-a rostit cu două minute în urmă.

– Nu fac așa ceva niciodată.

– Ești sigură că nu vrei să guști și tu puțin?

– Nu, mulțumesc, îl refuză Jessica, scuturând din cap.

– Dar ai încercat vreodată?

– Da.

– Îi e teamă să nu-și piardă controlul, chicoti Lena, ridicând din umeri.

– Unde e copilul, Jess? o întrebă Alex. Nu-i aici?

– E la soacră-mea.

– Când vine acasă o să ne găsească zburând prin cameră, zise Paul.

– Nu apare până mâine după-amiază. Îl ține la ea. Ne înțelegem bine amândouă.

– Cine a spus altceva? întrebă Lena.

– Michael e nesuferitul. Nu de soacră-mea vreau să divorțez, doar de Michael.

– Mie îmi place Michael, interveni Paul. E băiat bun.

– Păi hotărăște-te, îi ceru Lena. Adineauri susțineai că e un nesuferit.

– Nu eu, Jessica a spus asta.

– Cine-a afirmat așa ceva, Alex?

– Îmi pare rău, n-am fost atent, răspunse Alex și se uită la ceas.

– Toate trenurile vin la timp, nu-ți face griji, chicoti Lena.
– Pleci cu trenul, Alex?
– Nu, nu, locuiesc chiar aici, puțin mai sus.
– Foarte comod, consimți Lena.
– Și cu ce te ocupi, Alex? îl întrebă Paul. În afară de faptul că fumezi tot timpul marijuana.
– Sunt electrician la teatru, zise el și se gândi că iar trebuia să înșire tot rahatul ăla.
– Eu sunt jurist. Dacă vreodată electrocutezi pe cineva, caută-mă în cartea de telefon.
– Așa o să fac.
– Iarba n-are niciodată efect asupra mea, susținu Lena.
– I s-a pus pata pe creier, gata, chicoti Paul.
– Să-ți mai torn un pic? întrebă Jessica.
– Nu, mulțumesc, mai am.
– Lucrurile încep să mi se arate foarte clar, spuse Paul. Cu contururi extrem de precise. Când fumez iarbă, vreau să zic. Au detalii precise. În clipa asta te văd foarte clar, Alex.
– Și cum arăt?
– Foarte clar.
– Ai mai spus o dată, i-o tăie Lena. Eu văd totul neschimbat, chestia asta n-are nici un efect asupra mea.
– Gata, s-a și terminat, anunță Paul. Iarba de calitate arde repede.
– Iarba de calitate arde greu, îl corectă Lena.
– Asta e de calitate și arde repede.
– Ai spus că iarba de calitate arde repede.
– Mai bine am pleca, propuse Paul. E aproape șase și jumătate și ar trebui să fim acolo la șapte.
– Dacă o pornim în starea asta, or să ne aresteze, ciripi Lena.
– Nu, nu mai fac polițiști arestări pentru marijuana.
– Asta am spus și eu. Nu-i așa că asta am spus și eu?

– Haide, haide odată; Paul închise capacul cutiuței de tablete de zaharină, se ridică de pe canapea și i-o oferi Jessicăi, aruncându-i-o în poală: „Un cadou pentru tine."

– Ia-o înapoi, eu nu fumez așa ceva.

– Și unde ne ducem acum de fapt? întrebă Lena.

– La familia Keeling.

– Și a cui a fost ideea?

– Tu ai fixat ziua.

– Și ce, am spus eu altfel? comentă Lena. Se aplecă s-o sărute pe Jessica pe frunte și îi luă cutiuța metalică din poală. „Mare păcat de tine că te droghezi", chicoti ea și îl luă de braț pe Paul.

Jessica îi conduse la ușă și, apoi se întoarse în living.

– Uff! Bine că s-au dus. Îmi pare rău, Alex, pe timpuri erau simpatici. Dă-mi voie să-ți mai torn un pic. Sau te grăbești? Ai alt program?

– Nu, nu.

– Mă gândeam să mai stăm de vorbă, zise ea, luându-i paharul din mână și ducându-se înspre bar. Acum, că a plecat trupa cu capul în nori.

– Sigur. Și despre ce-ai vrea să discutăm?

– Mai ești încă supărat pentru sâmbătă seară, nu-i așa?

– De ce?

– Păi... fiindcă am plecat așa devreme.

– Când cineva nu mai poate să stea, înseamnă că nu mai poate, ridică el din umeri.

– Eram îngrijorată din cauza copilului.

– Da, știu.

Îi aduse paharul cu scotch și se duse să se așeze pe canapea, aplecându-se să-și ia o țigară din cutia de pe măsuță, aprinzând-o și suflând un nor de fum. Arăta proaspătă, tânără și frumoasă, dar el își aminti brusc de bătrâna de la White Plains – să fi avut într-adevăr un fir lung de păr alb pe obraz, chiar deasupra locului unde îi

astupase el gura cu mâna? Sau și-l imaginase numai? Mirosul ăla, damful de medicamente și de bătrânețe... nu, de *moarte*. A moarte mirosea. Se uită la Jessica: își schimbase poziția corpului. Ar fi vrut să se întindă și s-o mângâie, convins fiind că dacă ar putea să-i atingă pielea mătăsoasă de pe obraz, ar uita într-o clipă de fața zbârcită și pergamentoasă a bătrânei și de duhoarea ei. Dar rămase pe loc, așezat pe scaunul din cealaltă jumătate a camerei, amintindu-și din nou că îl lăsase baltă sâmbăta trecută; îi purta pică, întrebându-se din nou ce naiba căuta el aici.

Nu era chip să înțelegi lumea asta, a celor în regulă. Cu ce drept fumau ei marijuana, cu ce drept făceau bancuri pe seama polițiștilor, ce dracu' puteau ei să cunoască despre realitate? Întreab-o pe Kitty cum stau lucrurile, își spuse în sinea sa, ea fusese arestată de nenumărate ori și acum era la zdup, pentru narcotice, asta-i chestie gravă, infracțiune A-III, ce dracu'. Întreabă-mă pe mine despre polițiști dacă vreți să aflii ceva și nu veni să-mi spui bancuri tâmpite despre caralii care fumează marijuana. Ei fură droguri, dacă vreți să știți. Îi arestează pe micii traficanți și îi bagă la zdup și le umflă marfa ca s-o vândă pe urmă unor amărâți de damblagii, asta fac sticleții, nu mai scoateți din sărite cu prostiile voastre.

– ...i-am invitat numai ca să am o scuză să te poftesc la mine. Soții Epstein își închipuie că sunt cineva, dar...

– Și de ce îți trebuia o scuză?

– Ei... având în vedere seara de sâmbătă. Să știi că eram într-adevăr îngrijorată, dar nu numai de asta am plecat.

Mi-a trecut asta prin cap când m-am dus la baie. Îţi aduci aminte, după ce am dansat?...

– Da.

– Atunci mi-a venit ideea. Că s-ar fi putut să mă urmărească un detectiv. Că s-ar fi putut ca, tot timpul cât am mâncat la restaurantul chinezesc, unul să fi stat cu ochii pe noi. Şi să se fi ţinut după noi la întoarcere. Fiindcă mă tem să nu-l pierd pe Peter, înţelegi? Pe băiatul meu. Să nu pierd dreptul de a mi se încredinţa copilul, dacă se ajunge la conflicte. Pricepi ce vreau să spun?

– Nu. Nu prea.

– Ei, pur şi simplu nu voiam să-i dau lui Michael ocazia să pretindă că sunt o mamă imorală sau altă porcărie de felul ăsta şi să încerce să mi-l ia pe Peter. Acum e mai clar?

– Nu.

– Bine, stai să văd cum aş putea să-ţi explic, încep eu uitându-se în tavan. Dacă ne-ar fi urmărit într-adevăr un detectiv de la restaurant până acasă, dacă ar fi văzut că în loc să mă duc la mine în apartament am intrat la tine... şi dacă am fi rămas acolo amândoi mai multă vreme, atunci ar fi putut trage concluzia că, în fine, nu stăm să ascultăm jazz sau să jucăm şah, înţelegi ce vreau să spun?

– Da, cred că da.

– Ar fi putut să pretindă că se petrece ceva între noi doi. Şi dacă Michael ar fi ţinut cu tot dinadinsul să-mi facă necazuri, păi n-avea decât să spună că sunt imorală şi să-mi ia copilul. Ceea ce nu pot să risc. Aşa că, în timp ce dansam, mi-a trecut prin minte că lucrurile luau, cum să spun, o anumită întorsătură; când m-am dus la baie am început să mă gândesc ce-aş face dacă ar fi un detectiv în hol. Dar avocatul mi-a spus că e foarte greu în ziua de azi să dovedeşti că o mamă nu corespunde din punct de vedere moral. El cunoaşte cazul

unei femei care practica prostituția, nici nu-ți vine să crezi, și tribunalul tot n-a admis să i se ia copilul. Mi-a explicat cu multă răbdare. Când i-am telefonat.

– I-ai telefonat avocatului?

– Da. Ca să-l întreb dacă pot să am un prieten fără să-mi periclitez poziția.

– Și?

– Mi-a povestit de prostituata aceea. Și a adăugat că nu crede că e cazul să-mi fac prea multe griji în ziua de azi, cu vremurile pe care le trăim. În ceea ce privește încredințarea copilului.

– Când ai vorbit cu el?

– Ieri dimineață. L-aș fi sunat și mai repede, dar era duminică. Așa că asta-i situația, ridică ea din umeri și stinse țigara.

– Adică, Jess?

– Îmi place când îmi spui Jess.

– Care-i situația de fapt, Jess?

– Cred că știi tu mai bine, zise ea. Nu e nevoie să-ți explic.

La început a fost numai războiune.

Voia s-o pedepsească și s-o umilească, s-o facă să priceapă cât de adânc îl jignise sâmbăta trecută, cu toate că putea să înțeleagă de ce-l lăsase baltă, de fapt era un motiv valabil – chiar dacă de-a dreptul prostesc. Orice mocofan știa că nu pot să-ți pună nimic în cârcă fără martori și fără fotografii, numai Domnișoara Fermieră aici de față, numai micuța Miss Lăptarie avea nevoie să-și sune avocatul ca să afle asta, se mira că nu l-a consultat chiar și pe primarul orașului. Bună dimineața, domnule primar, pot să mă..., înțelegeți, e vorba de acest tânăr foarte atrăgător care locuiește chiar în blocul meu, la numai două etaje mai sus, domnule primar, și îmi puneam întrebarea... Sunt în curs de divorț,

înțelegeți, și m-am gândit să verific dacă e posibil, dacă îmi face avansuri e în regulă să... în fine, știți, să ajung să-l cunosc puțin mai bine decât până acum, se poate asta, nu-s probleme, domnule primar?

Era furios pe prostia ei, îl mai enerva și faptul că nu-i împărtășise lui aceste temeri, atunci când ieșise din baie, să-i fi spus verde în față ce probleme are, nu să-i vândă tot rahatul ăla cu copilul și cu fata care venise să stea cu el, deși probabil că și de asta fusese îngrijorată. În furia lui, uită de faptul că ea făcuse primii pași atunci, în parc, uitase că roșise imediat după aceea, uitase cât de bine merseseră toate sâmbătă seară, ce mult se bucuraseră unul de compania celuilalt, cât de deosebit decursese totul – până în momentul în care ea hotărâse să plece. Asta era, bineînțeles. N-ar fi trebuit să-l abandoneze așa. Orice prostie i-ar fi trecut prin cap, ar fi putut să i-o spună și lui, ar fi putut să aibă destulă încredere în el să-i fi mărturisit: „Uite ce e, Alex, asta mă roade acum, n-are nici o legătură cu noi doi, pur și simplu asta e.“ Dar în loc să fi făcut așa, ea plecase. Îl lăsase acolo ca pe un prost. Noapte bună, Jess. Noapte bună, Alex. N-ar fi trebuit să-l abandoneze ca pe un fraier. Nu era un idiot pe care să-l joci pe degete. Era un bărbat în toată puterea cuvântului și i se cuvenea un oarecare respect.

Deci mai întâi fu numai răzbunarea, nu intenționase câtuși de puțin să facă dragoste cu ea. „Dragostea“ nu avusese nici o legătură cu asta, la început, nu pentru el, oricum. O dezbrăcă furios, trăgându-i tricoul albastru de peste sânii goi, apoi îi desfăcuse cureaua de la pantaloni și îi scosese sandalele, lăsându-i în jos pantalonii pe toată lungimea picioarelor ei interminabile, aruncându-i apoi cât colo. Purta un slip minuscul, bleu-pal. Îl trase în mare grabă, îl coborî dincolo de genunchi, iar ea și-l trecu de glezne și îl azvârli cu piciorul, desfăcându-se pe canapea sub el, înlănțuindu-l cu brațele.

Cuprins de remușcări, începu să caute fermoarul de la pantaloni – nu vroia să se dezbrace, o dorea pe ea goală și deschisă sub el, dar intenționa să rămână complet îmbrăcat – îndoindu-se cu privire la dimensiunile lui, neștiind dacă ea o să-l considere potrivit. Ezită o clipă, amintindu-și de dușurile de la Sing Sing, de tipii care intrau acolo, de dotarea celorlalți bărbați, nici nu se uitase la ei decât cu coada ochiului, nu voia să creadă cineva că e cât pe ce să cedeze, că e gata să se lase transformat într-o cocotă masculină. Arată-le că ești slab și cu asta s-a zis cu tine, așa îi spusese Tommy.

Îndoiala și teama nu-i înăbușiseră defel mânia. Stătea cu ochii închiși, iar ea era culcată, cu brațele și cu picioarele desfăcute, așteptându-l; în sfârșit, găsi curajul să se elibereze din strânsoarea pantalonilor, înspăimântat că ea ar putea deschide ochii și l-ar putea umili, făcând vreo remarcă neinspirată. O, asta-i o sulă, credeam că-i doar o fasulă, ori vreo altă șmecherie de felul ăsta, nu puteai să ai încredere în cei din lumea ei. Târfele pe care le regula, târfele erau fără excepție destul de versate ca să se uite la om și să-și dea ochii peste cap de admirație zicând: „O, Doamne, n-ai de gând să-mi vâri mașinăria aia înăuntru, nu? Mă rupi în bucăți cu așa o magaoaie, fie-ți milă de o biată fată care trebuie să muncească." Putorile știu bine ce efect au chestiile astea. Dar Jessica stătea întinsă pe spate, cu ochii închiși, cu brațele așteptând să-l cuprindă și lui îi era frică să nu îl privească, dacă mai întârzia mult.

Se așeză în genunchi peste ea, dar n-avea chef să-și murdărească pantalonii cei scumpi și nici nu vroia să se dezbrace, trebuia s-o facă să simtă cine e stăpânul, cine e armăsarul, cine e cu sula. N-o sa se dezbrace, cu o curvă ar fi fost altceva, o curvă s-ar fi priceput. Îi era frică să nu se înmoaie, se temea să nu deschidă ochii după ce ajungea înăuntrul ei și să-i spună: „Ce

e acolo?", se îngrozea să nu termine prea repede, poate chiar înainte să o pătrundă, era speriat şi tremura din toate încheieturile.

Îşi spuse că i se trăgea de la excitare, însă pe urmă i se făcu şi mai frică să nu cadă răpus prea devreme şi începu să dârdâie şi mai abitir.

Se strecură înăuntru, ea deschise uşor gura când o pătrunse şi el simţi un fior de satisfacţie – totul fusese în regulă, se întreba de ce se temuse, la urma urmei, cu siguranţă că era la fel de bine dezvoltat ca oricare dintre nenorociţii de futangii care se săpuneau la duş. Hei, puştiule, ce ai zice să mi-o sugi? Se adânci mai mult, iar ea gemu, o auzi şi asta îl încurajă şi îl făcu în acelaşi timp să se teamă că se va sfârşi prea curând. Ea îşi ridică şoldurile, venindu-i în întâmpinare, el îi spuse în gând nu te mişca, o să mă faci să-i dau drumul, şi se concentră, se chinui să-şi amintească orice altceva, se gândi la patine şi la rachete de tenis, la domnul Tenisman şi apoi, pe neaşteptate, o revăzu pe maică-sa şi îi apărură în faţa ochilor uşi, uşi care se deschid, se gândi la forţat uşi, la găurit uşi, la turtit uşi, la scos uşi din balamale, la uşi ce dezvăluiau ascunzători, la casete din care se revărsau bijuterii ce i se strecurau printre degete, diamante şi rubine, smaralde şi perle, se întindea să ajungă la sânii ei, îi apucă pe amândoi în palme, spectacolul gratuit pe care îl dădea pentru toţi indivizii din lume, lua-o-ar naiba de gâscă, aşa cum se fâţâie ea fără sutien, ca o târfă de duzină. Avea sânii presăraţi cu pistrui, ca şi nasul, de altfel, iar sfârcurile lor erau roz, crezuse că numai fecioarele au sfârcuri roz, hei, nu mişca, mama mă-tii!

După aceea, ea îl urmări stând tolănită pe canapea cum îşi scoate hainele şi le aşază cu grijă pe spătarul scaunului de lângă pian. Îi ceru o ţigară şi el luă una din cutia de pe măsuţă, i-o aşeză între buze şi i-o aprinse, iar ea trase adânc în piept, apoi zâmbi. Îi puse

o întrebare pe care n-o mai rostise decât în fața lui Kitty, anume, dacă fusese bine și ea zise: „Nu ți-ai dat seama, Alex?" Atunci o sărută. Îi trecuse mânia, o sărută încet și tacticos, explorându-i buzele cu ale sale, atingându-i limba cu a sa, sărutându-i vârful nasului, plimbându-și buzele pe obrajii ei și peste fruntea ei, apoi sărutându-i părul de la tâmple, umed de transpirație și ochii închiși, apoi coborându-se către sâni și sărutându-i pe rând sfârcurile, protuberanța rotundă și netedă a pântecelui, apoi buricul. După care, făcu pentru prima dată în viața sa un anume lucru, adică o sărută acolo, își puse buzele acolo și se sperie o clipă întrebându-se dacă nu-i o perversitate, dacă nu-i la fel cu a lua în gură o sulă. Dar mâinile ei îl dezmierdau pe ceafă, degetele ei suple îi pieptănau părul, mângâindu-l și se simți deodată în largul lui.

Mai târziu, în dormitor, făcuseră pentru prima dată dragoste împreună. Și după aceea el plânse. Își puse capul pe pieptul ei și plânse, iar ea nu-i spuse altceva decât „Da".

3

Se aflau acasă la Daisy.

Era joi seară și de abia se întorsese de la Post Mills. În apartament domnea o curățenie impecabilă, le spuse că avea o femeie care vine de două ori pe săptămână. Daisy purta un capot lung, de nilon și nici n-ai fi zis că avea un singur picior. Numai când se așeza i se turtea rochia într-o parte și observai infirmitatea. Îi invită să se servească singuri cu băutură și se instală comod pe canapea. Archie stătea în fața ei, iar Alex alături. Mirosea a săpun.

– Întâi și întâi, zise Archie, ai intrat sau nu în casă?

– Sigur că da, confirmă Daisy. N-a fost ușor, dar am reușit.

– Ce s-a întâmplat? Babalâcul a făcut pe nebunul?

– Voia să știe de ce. I-am spus că n-am văzut niciodată interioarele, ce, îi era rușine să mă bage și pe mine înăuntru? Nu, zice, nu-i era deloc rușine, de ce i-ar fi fost? Fiindcă sunt doar o târfă, îi arunc eu, și șchioapă pe deasupra. Susținea că n-are a face asta, dar că nu vrea să vină nevastă-sa și să-mi simtă mirosul pe acolo. Știi, îmi dau cu parfum când mă duc la el. Îi place să mă împut cu porcăria asta ieftină, mă umple de greață, nu

alta. Așa că i-am propus să fac mai întâi un duș, are și baie acolo, la studio, unde pictează. El a zis că bine, să fac un duș și mai vedem noi după aia, poate dăm o fugă mai târziu, ei?

Daisy zâmbi radios.

– Nici eu nu-s de pomană curvă. Totdeauna iau banii înainte. Așa că m-am dus la baie, am încuiat ușa și m-am spălat, pe urmă mi-am pus hainele la loc și când am ieșit m-a întrebat ce-i cu mine îmbrăcată și i-am amintit că vreau să văd casa, că îmi promisese ce-i mi-o va arăta. Putem să mergem mai târziu, zice, hai acum la treabă, Daisy. I-am spus că m-am spălat de parfum, că miros ca în ziua când m-a făcut mama și că vreau să vizitez nenorocita aia de vilă. În afară de cazul că se teme să nu i-o contaminez și atunci ar fi mai bine să nu mai bat drumul până acolo în fiecare joi, că oricum am alergie și toate chestiile alea care înfloresc prin zonă mă fac să strănut. În sfârșit, a acceptat, bine, nu-i decât o casă, nu știu ce mare lucru ți se pare, iar eu am insistat că pentru mine e important. Făceam pe fetița cuminte care așteaptă ca bărbatul să o respecte, știi cum vine asta? îl întrebă Daisy și începu să râdă.

– Deci te-a dus acolo, concluzionă Archie.

– Da.

– Sunt însemne la ferestre? se interesă Alex.

– Și la uși, și la ferestre. Are niște panouri de sticlă cu uși și sunt niște etichete pe ele, care mai există și pe ușile glisante și pe toate geamurile, de jur-împrejur.

– Și ce scrie pe ele?

– *Provident Security.*

– Zice că e o clădire protejată de firma *Provident Security*?

– Îhî.

– *Provident Security*. Ție îți sugerează ceva chestia asta, Alex?

– N-am auzit de ea în viața mea.

– L-am întrebat ce-i cu etichetele alea și mi-a explicat că-s de la un sistem de alarmă. Am început să fac bancuri pe chestia asta, m-am interesat dacă sună o sonerie când deschizi ușa, iar el mi-a zis că e o alarmă silențioasă, conectată undeva. La poliție sau unde? Și mi-a adus la cunoștință că nici n-au secție de poliție la Post Mills, că orașul e păzit de trupe de jandarmi. Deci alarma sună acolo și mi-a zis că nu, ci la un tip, Charlie Duncan, care ține și o stație de taxiuri; are vreo zece case legate la un monitor și dă fuga să vadă ce s-a întâmplat dacă se întrerupe legătura.

– Și Reed n-a intrat la idei că-i pui atâtea întrebări?

– Nu, nu, luasem în derâdere toată treaba. Asta era când intram în casă, suna foarte firesc. Nu-s decât o curvă mititică, de unde să știu io cum merge o 'larmă d-aia?, mai adăugă ea cu un accent de pe plantațiile de bumbac din sud.

– Charlie Duncan îl cheamă pe tip?

– Îhî.

– Și are o stație de taxiuri în localitate?

– Da. Îi zice „Expedițiile Duncan".

– Bine.

– E un orășel prăpădit rău, înțelegi?

– Mda, am fost și eu până acolo.

– N-au nici poliție, nici pompieri, nimic.

– M-am prins, spuse Archie. Cum arată casa?

– Înnebunitor.

– Hai, dă-i drumul, o îndemnă Alex. Intri prin față și...

– Da, intri prin față și se face două aripi de acolo. E genul modern, știi, sticlă, piatră și lemn, e o chestie de văzut, n-am ce spune. Archie, zău că mi-aș da și ălălalt picior să stau și eu acolo, fir-ar a dracului de casă. Pe jos e cu piatră, cum intri pe ușă vezi șemineul. Salonul e

cam cât un teren de fotbal; are într-un capăt șemineul și la celălalt niște uși de-astea glisante de sticlă, care dau înspre lac.

– Te-ai uitat și la alea? întrebă Alex.

– Da, au etichete. Ți-am mai spus.

– Dar ce fel de broaște sunt? Rahaturi de alea care se pun la curtea interioară?

– Nu mă pricep.

– Da' ușile sunt de plastic sau de sticlă?

– Nu știu.

– Aveau vreo bară de siguranță?

– Cum adică?

– O bară pusă orizontal, cam pe la înălțimea asta. Cu lanț și cu zăvor.

– N-am văzut așa ceva.

– OK, mai departe. Dormitoarele unde sunt?

– Toată casa e pe un singur nivel. Din hol dai în salon, drept în față. La dreapta e sufrageria și mai încolo, bucătăria. La stânga, cum intri, sunt trei dormitoare. Unul e al lor, al'lalt e pentru musafiri și pe al treilea îl țin pentru când apare fiică-sa în vizită la ei. Are treizeci și patru de ani, da' nu e măritată și mai trece pe acolo în weekend.

– Unde e dormitorul principal?

– Întâi vine holul ăla mare, pe urmă camera pentru fiică-sa, aia de musafiri și apoi a lor. În hol e tot piatră pe jos, ca la intrare; de fapt în toată casa e așa.

– Ai fost în iatac?

– Da, mi-a arătat absolut totul. N-a vrut el să mă ducă acolo, dar am reușit să-l conving, ai fi zis că vrea să mi-o vândă, nu alta.

– Deci, de la intrare o iei în stânga și dai de holul ăla imens, pe urmă vin două camere și dormitorul lor e ultimul, așa e?

– Da.

– Ia-o metodic, zise Alex. Deschizi uşa de la dormitor şi…
– Da, imediat dai cu ochii de peretele de sticlă dinspre lac.
– Tot cu uşi glisante?
– O bucată, da; restul sunt ferestre. Aşezate destul de sus.
– Şi pe partea cealaltă ce e?
– O terasă de piatră, cu trepte care coboară spre apă.
– OK, acum stăm în pragul dormitorului, continuă Alex. Ce-avem în dreapta?
– Dulapuri în perete.
– Ţi-a arătat ce-i înăuntru?
– Le-am deschis singură.
– Şi?
– Dulapurile sunt ale domnului Reed; îşi ţine hainele acolo. Nevastă-sa are un vestiar separat. Între dormitor şi baie; cam cât camera asta de mare.
– OK. Ia-o acum împrejurul camerei, în sensul acelor de ceasornic.
– Cum merge ceasul?
– Da. E la şase când intrăm în cameră. Peretele cu dulapuri e la ora şase. Acum ce-i pe ăla de la ora trei?
– Patul. Un pat mare, dublu. Cu un tablou deasupra.
– Bun. Acum ce e la?…
– Mai e ceva la trei.
– Ce anume?
– Uşa care dă în vestiarul nevestei-sii.
– Bun, bine, ajungem şi la asta.
– Şi baia. Dincolo de vestiar se intră în baie.
– Bun, asta mai târziu. La douăsprezece ce e?
– Ferestrele alea cocoţate şi sub ele nişte mobilă cu sertare. Şi la stânga lor, uşile care dau pe terasă.
– Bun. Dar la nouă?

– Acolo nu-i decât un perete cu panouri de lemn și în fața lui o banchetă cu un ghiveci cu plante și o sculptură. E o sculptură de Jack O'Malley. Un bărbat slab și deșirat. Domnul Reed mi-a spus că e de Jack O'Malley.
– Și nu e nimic atârnat pe perete?
– Nu.
– Nu sunt picturi, ori alte chestii de astea?
– Nimic.
– Mai există și alte tablouri în cameră? În afară de ăla de la capătul patului?
– Nu.
– Dar oglinzi?
– Deasupra scrinului, da. Pe tot peretele, până sub geamuri, e numai oglindă. Sub ferestrele alea cocoțate de care ți-am zis.
– E fixată în șuruburi?
– N-am văzut, dar e prinsă în zid, dacă asta vrei să zici. N-are nici un fel de ramă și nici nu e atârnată.
– OK, cum e cu vestiarul?
– Ar trebui să vezi ce țoale are fufa aia, spuse Daisy, dându-și ochii peste cap. Sunt la rochii acolo...
– Lasă-le naibii! Blănuri ai văzut?
– Șase.
– Ce fel?
– Două de vizon. Asta sigur. Restul, nu mă pricep să-ți spun de care. L-am întrebat pe domnul Reed dacă pot să probez și eu un vizon și mi-a sugerat că nu-i o idee prea bună. N-am pus niciodată așa ceva pe mine. Mamă, ce mi-ar mai fi plăcut să mă lase s-o încerc și eu!
– Ceva oglinzi? Vreuna atârnată de perete?
– E una până jos, fixată la fel ca alea din dormitor.
– Tablouri?
– Nu.

– Atunci unde dracu' e seiful? strigă Archie. Nu l-or fi montat sub tabloul de la capul patului, nu? Ar fi prea greu de umblat la el.

– Mda, mormăi Alex. Daisy, hai să ne întoarcem la dormitor, te rog. Mai spune-mi de peretele lambrisat. Cum e?

– Cu panouri mari, de lemn, zise Daisy, ridicând din umeri.

– Așezate vertical?

– În sus și în jos, da.

– Cu rosturi între ele?

– Păi da, acum că-mi spui, da.

– Se vede locul unde se îmbină panourile între ele? Arată ca niște plăci separate?

– Da, cam de cincisprezece–douăzeci de centimetri lățime fiecare.

– La ce te gândești, Alex? îl întrebă Archie.

– Nu știu nici eu, poate că e vreo broască prevăzută cu resort, apeși pe o placă și se deschide. Ai văzut vreo balama, Daisy? Acolo, pe perete?

– Să știi că dacă e o încuietoare care se apasă, interveni Archie, trebuie să aibă articulație de pian.

– Da, dar și astea se văd.

– N-am observat nici un fel de balamale.

– Dar dulapul de haine al lui Reed? Ai aruncat o privire în spatele hainelor?

– Am pipăit niște costume, am dat umerașele într-o parte. Nu se vedea absolut nimic pe peretele din fund, dacă asta vrei să știi.

– Atunci unde e seiful? întrebă Archie.

– Poate că nici nu există, spuse Alex. Poate își închipuie că le ajunge sistemul de alarmă.

– Când un tip își bate capul să-și instaleze așa ceva, are și seif în casă, nouă cazuri din zece.

– Mda, așa e, mormăi Alex.

– Atunci unde-i?

– În sertare. Pe peretele care ar veni la ora douăsprezece, presupuse Alex. Cum arată alea?

– Absolut normal, zise Daisy, ridicând iar din umeri. Albe, cred că or fi din melamină sau așa ceva. La ce dracu' te aștepți?

– Sunt numai sertare sau și panouri oarbe?

– Habar n-am.

– Nu-și bagă nimeni un seif într-un panou dintre sertare, ce părere ai? întrebă Archie.

– Eu am dat peste o mulțime de seifuri pe care puteam să le și iau cu mine. Odată am dibuit unul într-o bibliotecă, avea o ușiță glisantă în față, să pară tot cărți. Am dat-o la o parte și obiectul stătea frumușel acolo. L-am luat cu mine. Cântărea vreo șaizeci de kilograme.

– Și ce era înăuntru? întrebă Archie, uitând pe moment de restul problemelor.

– Șase miare cash. Unul din scorurile mele cele mai bune. L-am dus acasă și l-am cojit pe îndelete, am dat o lovitură de toată frumusețea.

– Poate că și Reed și-o fi ținând seiful tot în living, se gândi Archie, revenind la treburi mai serioase. Se prea poate, nu?

– Mda, numai că unei femei, când se îmbracă, nu-i prea convine să dea fuga până în sufragerie ca să-și ia inelul. Se poate, uite ce e, totul e posibil, dar majoritatea sunt în dormitor. Dacă am dat peste trei seifuri mari și late puse în living, de când lucrez eu, dar nici nu cred să fi fost chiar trei. De obicei, nu e vorba de salon, mai degrabă de o bibliotecă, un hol, ceva unde găsești un seif antiincendiu, cu hârtii înăuntru. Banii se țin în dormitor. În general, vorbesc. Acolo stau de obicei.

– Păi, poate că n-au așa ceva, fu de părere Archie.

– S-ar putea. Ai reușit să deschizi vreun sertar din ăla, Daisy?

– Da, i-am spus că vreau să văd lenjeria nevestei-sii. M-a întrebat de ce. Am mințit că mă excită.

– Și ce era înăuntru? întrebă Archie.

– Bijuterii nici gând, dacă la asta te referi. Dar trebuie să fie o groază în casa aia, Archie, asta-i sigur.

– De unde știi?

– Sunt multe poze de ale ei și în toate e plină de diamante. Pe scrin, acolo, e una într-o ramă de sticlă: de la nunta băiatului, că au doi copii; tipul e însurat și stă prin America de Sud. E doctor acolo. În fotografia aia îi pupă pe fii-su și e împopoțonată ca regina Angliei. Poartă o diademă cu diamante, colier și brățări cu diamante, până la coate. E ca o prăvălie de bijuterii ambulantă. I-am spus lu' domnu' Reed, aoleu, unde-și ține toate astea, la bancă?

– Și?

– Nimic. A râs. Pe urmă m-a întrebat dacă nu vreau să iau cu noi o pereche de chiloți de-ai ei. Începuse să nu mai aibă răbdare, venise vremea să ne întoarcem.

– Pare futangiu mare individul.

– Nu, prinsese și el rahatul ăla cu lenjeria ei care mă excită. Așa că am plecat la hogeac.

– E departe?

– Am măsurat cu cârjele. E o alee care duce din casă până în pădure, unde își are studioul; mi-au trebuit nouăzeci și patru de opintiri ca să ajung. Faceți socoteala că eu parcurg cam un metru și douăzeci dintr-un hop.

– Atunci or fi vreo sută, o sută cincizeci de metri, să spunem – calculă Alex. S-au auzit ceva zgomote cât ai stat pe acolo, Daisy?

– Doar gâfâieli.

– Vreau să spun, de afară. Mașini pe șosea, lucruri de astea?

– Da, din când în când, da. Numai că studioul e mai aproape de șosea decât casa, să știți. Din cauza asta se aud mașinile de acolo.

– Acum zi cum e cu ăia cinci servitori. Ești sigură că joia sunt plecați cu toții?

– Categoric. M-a dus înăuntru, nu? Nu ar fi riscat dacă ar fi fost o șansă cât de mică să mai mișune cineva pe acolo.

– Asta așa e, Alex.

– Mda. Ascultă, Daisy. Vreau să aruncăm și noi o privire prin casă, joia viitoare. N-ai cum să-l scoți de acolo? Să plece puțin, vreau să zic.

– Nu văd cum.

– Roagă-l să te plimbe cu mașina, ceva de felul ăsta.

– Păi, nu mă plătește el să vin până acolo ca să mă plimbe cu mașina.

– Pe la ce oră ajungi de obicei?

– Pe la douăsprezece.

– Și la cât treceți la acțiune?

– La douăsprezece fix.

– Hai, lasă, eu vorbesc serios!

– Și eu la fel.

– Și cât durează?

– Ajung la douăsprezece și plec pe la trei. Îmi cheamă un taxi la două și jumătate. Mașina vine de la Stamford.

– Se vede casa din studio? întrebă Archie.

– Nu, e prea departe și e plasat chiar în pădure.

– Bine, atunci ai grijă să-l ții acolo cât timp ne facem noi treaba. Să zicem, între unu și două.

– Las' pe mine, zise Daisy, zâmbind.

– Să-l bați în cuie de patul ăla.

– Stai liniștit.

– Ziceai că tipul ăsta, Duncan, are o stație de taxiuri, începu Archie. Cine păzește alarma când el e plecat în cursă?

– N-am idee.

– Nu poți să-l întrebi pe Reed? Mă gândesc că dacă reușim să aranjăm ceva cu Duncan, nu ne mai batem capul dacă se declanșează porcăria aia sau nu.

– Asta ar mai însemna nişte procente la împărţeală, sări Alex.

– Mda.

– Mai bine găsim pur şi simplu o cale să intrăm, opină Alex. Trebuie să existe un mod de a pătrunde fără să atragem atenţia.

– Dar de ce nu încercăm noi mai bine să-l dăm pe Reed jos din pat? Ne deschide el, decuplează alarma şi pe urmă îl sună pe Charlie Duncan şi-i spune că totul e OK.

– Asta ar însemna să ne arătăm la faţă, zise Alex. Eu unul nu intenţionez aşa ceva, tu ce părere ai?

– Nu, nici gând, numai că...

– Mai bine să nu apăreţi în studio. Nu am chef să-şi închipuie Reed că sunt amestecată în chestia asta. De fapt, când se va termina totul, mi-ar plăcea să îmi reiau obiceiul şi să-l vizitez săptămânal.

– Nu venim acolo, nici o grijă, zise Alex.

– Vă spun aşa, ca să înţelegeţi.

– Sigur că da, ţine-ţi dracului gura odată! se răsti Archie.

– N-am chef să ajung la zdup, pentru vreo prostie de-a voastră.

– Nu-i cazul, stai liniştită!

– Fiindcă primul lucru la care o să se gândească domnul Reed o să fie, oricum, uite, i-am arătat casa, probabil că e şi ea amestecată. După aia, o să-i spun că mi-e frică, mai bine să-mi cheme un taxi, să plec înainte să vină jandarmii. Oricum, n-are încotro, că altfel descoperă şi nevastă-sa ce preocupare are el în fiecare joi.

– Bun, asta ne va da timp să ajungem departe până anunţă el spargerea.

– Şi mie la fel, zise Daisy, vreau şi eu să dispar.

– Sigur, sigur.

– Bun. Atunci voi, băieți, veniți joia viitoare, la unu, da? Și stați acolo cam o oră, cât îl țin eu în acțiune pe domnul Reed.

– Exact.

– OK. Dacă asta-i tot, am un client care vine peste un sfert de oră.

– Alex?

– Gata.

Afară, pe trotuar, Archie îl întrebă:

– Cum ți se pare?

– Vom vedea joi cum se prezintă situația.

– Nu te interesează o treabă până atunci?

– Ce anume?

– Am în vedere un magazin cu autoservire. Îmi trebuie un om înăuntru.

– Noaptea?

– Mda.

– Las-o baltă!

– Îmi trebuie numai cineva care să rămână înăuntru și să decupleze alarma.

– Ce fel de sistem?

– Cu sonerie.

– Și de ce nu o faci praf? E în exterior doar, nu-i așa?

– Mda, dar se află sus de tot și zidul ăla are în față un bloc de locuințe. Mi-ar trebui o scară și m-ar putea vedea toți de la ferestre. Aș avea nevoie de cineva care să rămână înăuntru și să-mi aranjeze firele.

– Ce fel de legături sunt?

– Probabil că un sistem combinat, nu crezi? Ce să fie într-un magazin? Al tot timpul. Am studiat locul azi-noapte, nu sunt paznici prin zonă și patrula poliției trece numai de două ori: la miezul nopții și la ora două. Dă ocol parcajului și se uită cu lanterna pe la vitrine, asta-i tot.

– La cât te aștepți să ridici de acolo?

– Ar trebui să fie cel puţin încasările de peste zi. Vreo două miare şi mai bine.
– Ce fel de seif?
– Unul stil vechi, are o singură uşă; e jos, în birou.
– Şi unde o să şi se ascundă omul?
– Există o cameră în spate, unde se depozitează lăzile goale. Poate să intre puţin înainte de ora închiderii şi să se furişeze acolo. E plin de cutii de carton puse una peste alta.
– Da, dar vezi... noaptea...
– Ei, ce zici?
– Când vrei să treci la treabă?
– Cum îmi găsesc un om.
– Mai bine nu conta pe mine.

Dar vineri se trezi din somn cu gândul la magazinul lui Archie. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să lucreze singur pe timp de noapte, dar poate cu un partener de încredere n-ar fi fost mare lucru. De fapt, el intra pe ziuă sau cel puţin cât era încă lumină; dacă desfiinţa alarma şi îi deschidea lui Archie pe dinăuntru, puteau să dea gata seiful cât ai zice peşte, lucrând amândoi. Să cojeşti o cutie era treabă de muşchi, oricum, dacă ar fi făcut cu schimbul la ciocan şi la daltă, ar fi reuşit să iasă de acolo foarte repede. S-ar fi putut chiar să aibă noroc cul să dea peste un seif care să se poată găuri, Archie zicea că era un Mosler mai demodat, cu uşă pătrată, poate că avea un ax care mergea ciocănit.

Mirosul Jessicăi mai stăruia încă în patul lui. Plecase imediat după miezul nopţii, fiindcă azi Felice se ducea la şcoală şi nu putea s-o ţină prea târziu. Vorbiseră despre posibilitatea de a merge undeva în weekend şi acum, fără să coboare din aşternut, formă numărul ei s-o întrebe dacă a discutat deja cu soacră-sa. Îi spuse că aranjase totul şi stabiliră la ce oră se vor vedea, pe urmă

aşeză receptorul în furcă şi începu iar să se gândească la treaba lui Archie.

Nu ştia nici el de ce se tot frământa. Dăduse o lovitură nu mai departe de săptămâna trecută şi era în plină pregătire pentru o operaţie din care putea să rezulte o chestie tare de tot, acolo la Post Mills, de ce naiba îl bătea gândul să iasă iar pe teren? Aruncă pătura cât colo, dar în loc să se scoale, rămase pe marginea patului cu ochii la telefon, şi întrebându-se dacă dorea cu adevărat să-şi petreacă un weekend întreg cu Jessica. Poate sperase tot timpul că soacră-sa o va refuza. Nici nu ştia ce fel de soacră mai e şi asta, fiu-său se luptă pentru divorţ şi ea acceptă să stea cu copilul în timp ce Jessica dă o fugă în Massachusetts. Ea nu-i spusese că pleacă însoţită, bineînţeles, dar omul trebuie să fie în stare să deducă şi singur cât fac doi şi cu doi şi să priceapă că o fată drăguţă, chiar dacă o porneşte singură, n-are prea multe şanse să rămână aşa multă vreme.

Lumea „cinstită" avea un fel ciudat de a considera că e civilizat să întorci capul şi să te uiţi în altă parte, să te prefaci că nu se întâmplă nimic. Îl vezi pe un tip că dansează cu nevastă-ta, observi că i-a pus mâna pe fund şi ce faci? Îl scoţi afară şi-l baţi de-l snopeşti? Nu, nici vorbă, te uiţi în partea cealaltă şi te prefaci că nu se întâmplă nimic. Aşa e civilizat, aşa se poartă tipii în regulă. Vine la tine noră-ta şi-ţi spune: „Hei, mami, vreau să plec şi eu sâmbătă şi duminică, să stau să mă mai gândesc în linişte la toate cele, poate că mă hotărăsc să nu mai divorţez de puţa aia de Michael, băiatul tău, ce zici, mami, stai tu cu copilaşul?" „Da, scumpa mea fiică." Zi-le „cinstiţi" şi pace!

Habar n-avea pe unde vine Stockbridge, nu mai fusese niciodată pe acolo şi gândul că există şi un teatru prin preajmă îl scotea din minţi. Jessica îi spusese că s-ar putea să întâlnească pe acolo şi ceva cunoscuţi. Ce să

spun, grozavă probabilitate. Dar dacă exact asta intenționa ea? Ce putea să facă? Să se ducă drept la Cary Grant să-i zică: „Bună, Cary, ce faci, nu te-am văzut de mult"?

Mașina închiriată trăgea spre dreapta, probabil că avea ceva la direcție sau poate roțile nu fuseseră bine echilibrate, nu știa nici el. Era un agramat în materie de automobile și îl enerva că asta trăgea în dreapta din motive pe care nu putea decât să le bănuiască. Când apăsa pe frână, defecțiunea devenea și mai evidentă, iar el se gândea tot la magazinul lui Archie și la posibilitatea să scoată un miar la repezeală, fără altă bătaie de cap decât tăiatul câtorva fire. Peste tot erau pomi înfloriți și tot felul de arbuști pe care nu-i cunoștea și, când o întrebă pe Jessica, nu-i picā deloc bine că ea reuși să-i turuie pe nerăsuflate toate denumirile. Chestia asta și hiba mașinii. Și magazinul lui Archie. Era de-a dreptul nebun să se gândească la o treabă de noapte, cu sau fără partener. Să-l ia naiba și pe Archie, n-avea decât să-și găsească pe altcineva.

Când ajunseră la Stockbridge, spre seară, traseră la hanul *Leul Roșu*, loc recomandat de Jessica, și se trecură în registru drept soț și soție. Un băiat le urcă bagajele în cameră, el îi dădu bacșiș un dolar și pe urmă o auzi pe Jessica întrebând dacă începuse stagiunea la teatru. Puștiul îi spuse că nu, era prea devreme, iar Alex nu comentă nimic, dar îi mai oferi puștiului încă un dolar. Ea propuse apoi să iasă la plimbare și mai târziu să meargă cu mașina să mănânce la un local pe care îl cunoștea, unde proprietar era un pianist care dădea recitaluri de acompaniament. Veneau mulți oameni din lumea teatrului acolo, zicea ea, și câteodată se produceau și ei, se distrau cu toții de minune. Numai de asta nu avea Alex nevoie, dar acceptă imediat și o privi cum se dă cu ruj, aducându-și aminte din nou de magazinul lui Archie.

În timp ce mergeau prin oraș, niște puștani cu părul lung se întoarseră după ea, unul o fluieră când trecură pe lângă ei și Alex se abținu să-l pocnească. Începea să-l calce pe nervi faptul că Jessica nu purta niciodată sutien. Îl enerva că știa așa de bine orașul, că avea idee unde erau magazinele, ce spectacole se puteau viziona, chiar și în localitățile învecinate – concerte, balet, teatru experimental și chiar muzică rock. Asta în timpul stagiunii, bineînțeles; avea, nu se știe de ce, impresia că stagiunea a început mai devreme. Poate fiindcă reclamele pentru concertele Tanglewood apăreau în *Times* cu mult înainte de lansarea lor, în fiecare an, deși acum nu văzuse încă nici o reclamă. Poate că pur și simplu ar fi dorit ca teatrul să se fi deschis deja, ar fi vrut ca sezonul de spectacole să fi început, ca să se poată delecta împreună.

– Mda, zise el.

Se opriră într-un magazin de antichități din centrul orașului: de jur-împrejur, pe rafturile cu mici obiecte din sticlă ori din bronz erau cartonașe pe care stătea scris, de mână:

Când vă dă prin minte să furați aceste obiecte, veniți mai bine să discutăm dacă nu le puteți cumpăra.

Jessica îl întrebă pe patron în ce măsură afișele contribuiseră la reducerea procentului de furturi, iar acesta îi răspunse: „O, nici nu vă închipuiți cât de mult." Era un tip destul de în vârstă, care purta o cămașă liliachie și o vestă în carouri, bluji și mocasini negri pe piciorul gol. Îi explică fetei că infracțiunile de acest gen se înscriu într-un ciclu mental bine definit și se pot încadra în categoria spargerilor, furtul din magazine i se părea o formă de spargere – că se credea și deștept, dobitocul. S-au făcut studii asupra autorilor de spargeri

şi s-a descoperit, îi spuse el fetei, cu toate că nu dorea s-o plictisească dându-i un răspuns prea lung la o întrebare atât de simplă, s-a ajuns la concluzia că sunt indivizi care manifestă aceeaşi nevoi ca şi cei care nu comit delicte (I-auzi la el! se gândi Alex) cum ar fi, de pildă, nevoia de bani ori nevoia de a fi aprobat de un grup de semeni, ori chiar nevoia de acţiuni palpitante sau, în multe cazuri, nevoia de a se ridica împotriva omului în costum gri, dacă ea înţelege la ce se referă.

– Ce fascinant! Nu-i aşa că e fascinant, Alex?

– Da.

– Acum, această nevoie trebuie să fie îmbinată cu prilejul de a fura, continuă patronul magazinului, evident şi cu recunoaşterea acestui eveniment. Atunci are loc opţiunea: va fura sau nu, ca să-şi satisfacă nevoia? Dacă o va face şi dacă va scăpa neprins, cu alte cuvinte dacă va avea succes, păi atunci va simţi un sentiment de satisfacţie de pe urma furtului şi acest ciclu se va repeta la nesfârşit – va continua să fure ca să-şi satisfacă nevoile.

Proprietarul zâmbi cu gura până la urechi şi rosti ceva ce suna a „noros" şi pe urmă îi explică pe litere Jessicăi semnificaţia cuvântului: Nevoie, Ocazie, Recunoaştere, Opţiune, Succes, Satisfacţie – NOROSS. Acum, ce-am făcut eu aici e o încercare de a interveni pe treapta „Opţiune" a ciclului. Un individ intră aici pradă nevoii de a fura, vede o ocazie de a fura, recunoaşte acest prilej drept un mijloc de a-şi satisface nevoia şi deci se află în pragul unei opţiuni. Ce se întâmplă? Afişele mele îi dau oarecare libertate de alegere. Nu trebuie neapărat să fure, poate să stea de vorbă cu mine, în loc de asta.

– Şi vin vreodată să discute cu dumneavoastră? întrebă Jessica.

– O, nici nu știi cât de des, zise tipul. Acum câteva luni a apărut un individ care mi-a spus că nu înțelege nici el ce l-a apucat, dar simte că trebuie neapărat *să aibă* o figurină pe care o văzuse în raft, știe că n-are bani și e ispitit s-o fure. Am stat de vorbă și l-am lăsat s-o cumpere în rate. Mi-a plătit cinci dolari, piesa costa cincizeci, și-a luat-o acasă și de atunci îmi trimite câte cinci dolari pe lună. Asta s-a petrecut în noiembrie, până în august ar trebui s-o achite. Da, da, afișele astea se dovedesc într-adevăr foarte eficiente.

Odată ieșiți din magazin, Jessica spuse:

– Cred c-a avut o idee bună, nu ți se pare?

– În afară de cazul când cineva e decis să fure o chestie, iar atunci o s-o fure cu siguranță, răspunse Alex. N-o să se ducă defel să stea de vorbă cu patronul. Tipul care a venit la el n-avea de gând să șterpelească piesa aia, voia doar s-o cumpere mai repede.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse Jessica, dar se vedea limpede că nu credea asta.

Fu surprins de localul la care îl duse. Aveau într-adevăr o mâncare franțuzească excelentă, nu se aștepta deloc să găsească așa ceva prin coclaurile alea. Și tipul care ținea restaurantul cânta bine de tot la pian, se acompania singur și mai interpreta și jazz. Nu era Monk, Jamison sau Shearing, nici vorbă, dar avea multă îndemânare, în genul lui Powell, de fapt se vedea la el influența primilor pianiști *be-bop*. După cină, așezați în salonul cu pian, cu lumânări aprinse pe toate mesele, cu muzica de jazz revărsându-se în încăpere, degustând un coniac fin, Alex se simți relaxat, prima oară în acea zi. Iar mai târziu, în patul dublu de la hotel, el și cu Jessica făcură dragoste, o ținu strâns în brațe și uită de magazinul lui Archie și de celelalte lucruri care îl tot supăraseră, inclusiv de mica prelegere despre furturi de la prăvălia de antichități.

Dimineață însă, în timp ce făcea duș, gândul îi zbură din nou la supermarketul cu pricina, iar când ieși din baie și o văzu pe Jessica îmbrăcată în tricou, îi spuse:

– Ia ascultă, n-ai nici un sutien?

– Poftim?

– Nu porți niciodată sutien?

– Ba da, uneori.

– Și acum de ce nu-ți pui unul?

– N-am la mine.

– Dar ce-ai făcut, ai ieșit și le-ai dat foc pe stradă?

– Pot să-mi cumpăr, dacă vrei. Găsim un magazin și mă duc...

– Nu-mi pasă dacă porți sau nu așa ceva. Dacă vrei să arăți ca o boarfă, treaba ta.

– Zău, Alex, fetele tinere nu mai...

– Dar nu mai ești deloc foarte tânără, ai douăzeci și nouă de ani. Și, pe deasupra, mai ești și măritată, mai ai și un copil.

– Nu mi-am dat seama că te supără asta.

– Nici gând, n-ai decât să faci ce poftești.

– O să-mi caut unul prin oraș.

Însă după micul dejun, când își cumpără un sutien și ieși din cabina de probă cu el pus pe sub tricou, el se enervă iar.

– Nu trebuie să faci neapărat tot ce spun eu.

– Dar vreau să-ți fac pe plac.

– Nu sunt genul de tip care silește o femeie să-i cânte în strună.

– Știu asta.

– O femeie care face așa ceva nu-i decât o târfă.

– Alex...

– Hai s-o lăsăm baltă, bine? N-ai decât să porți sutien, sau să nu o faci, exact cum poftești.

– Păi, acum port. L-am cumpărat și îl port, cum bine vezi.

El dădu scurt din cap, fără să mai spună nimic, dar nu se calmase încă. Dacă era o fată cuminte, de ce nu se îmbrăca în consecință? Se întreba acum ce naiba face el aici, la mama dracului, cu o tipă în regulă; dar când umbla cu ea n-avea chef s-o vadă dându-se în spectacol ca o târfă.

Cum apăreai undeva cu Kitty toată lumea știa imediat că e curvă. N-aveai cum să disimulezi, așa era cinstit, să se vadă. Ca amicii ăia în regulă ai ei, care fumau iarbă și făceau bancuri tâmpite, ce dracu' vroiau ei să pară? Și aici, tot așa. Își pune cineva un tricou de bumbac subțire, fără nimic pe dedesubt, ce intenționează să demonstreze cu asta? Ori e curvă, ori nu e, iar dacă nu e, n-ar trebui să umble îmbrăcată așa. Și puștii ăia cu plete de ieri: ar fi trebuit să măture strada cu ei. Totuși, nu fuseseră ei de vină că gândiseră în felul acela. Mare lucru că nu întrebaseră de preț. Îl scotea din sărite că ea se conformase în felul ăsta, că dăduse fuga să-și cumpere sutien. O femeie trebuie să știe ce vrea: n-are chef să poarte sutien, la naiba cu ce zic alții, fă ce-ai hotărât, ia-te după capul tău. Ca individul de la prăvălia de antichități, tipul cu afișele alea tâmpite.

Chiar își închipuia, dobitocul, că putea să împiedice pe cineva să facă ce își pusese în gând? Bine ar fi să intre unul într-o noapte și să-i curețe prăvălia, cu afișe cu tot.

Toată sâmbăta și-o petrecură uitându-se la antichități. Era o zi frumoasă, mergea cu plăcere de la un magazin la altul cu mașina, dar se plictisea când intrau înăuntru. Jessica se omora după vechituri, ar fi trebuit să-și închipuie după cum arăta casa ei. Gustul lui mergea mai degrabă către modern și sobru, îi plăceau lucrurile simple, cu linii clare, ca o cursă de cai. Îi auzise la închisoare pe băieți vorbind despre damele lor de lux ca despre niște cai de rasă. Kitty nu era așa ceva,

probabil. Scoate-o pe piață pe Jessica și ai ce se cheamă un cal de rasă. Și nenorocita aia de Kitty, să se lase înhățată. Acum nu-și va mai vedea niciodată alea două miare.

Nu găsi nimic să-i placă prin toate magazinele alea de antichități, nici măcar un singur lucrușor. Dacă ar fi intrat în oricare din ele ca să fure ceva, n-ar fi avut ce să ia. Asta îi aminti de o istorioară cu un hoț care a pătruns într-o casă și a lăsat un bilet pe care scria: „Amărâții dracului, n-am găsit nimic de furat la voi." Existau multe chestii care meritau să fie umflate, nu asta era problema. Etichetele cu prețuri îi spuneau că sunt obiecte de valoare, dar el, unul, dacă s-ar fi pomenit într-o casă ticsită cu lucruri de felul ăla, n-ar fi știut care face bani și care e de rahat, iar dacă s-ar fi luat după propriul său gust, le-ar fi lăsat la locul lor pe toate.

Cu bijuteriile era altă treabă. Știa să deosebească o bucată de sticlă de un diamant veritabil la o simplă ochire, n-avea nevoie să încerce să zgârie geamul cu el. Într-un fel, era tare nerăbdător să pătrundă în casa aia de la Post Mills să dea iama prin comorile cucoanei, cu toate că nu-și putea deloc închipui unde se afla seiful și știa că trebuie să aștepte până atunci ca să înceapă să-l caute. Mai era nerăbdător să ajungă acolo și din altă pricină. Dorea să studieze și el casa aia. Voia să vadă ce se poate face cu niște mobilă de calitatea întâi când dispui de atâția bani câți nu poți să cheltui. Poate că asta o să fie scorul cel mare la care visase totdeauna, ca să se lase de treabă după aia, să-și cumpere o casă, s-o aranjeze cum trebuie, să investească în acțiuni de bursă sau să-și pună toți banii la bancă să-i aducă dobânzi. Și totuși, omul are nevoie de activitate. Îl mânca pielea după o vreme, își zise.

Supermarketul lui Archie. Părea o treabă simplă de tot: intri, tai alarma, deschizi seiful în doi timpi și trei mișcări. Și totuși, va trebui să lucreze noaptea. *Casa-i*

un bloc la „spargeri doi", când nu e noapte, ca la „spargeri unu". Asta n-o să fie casă pe timp de noapte, un supermarket e doar o clădire, nu o locuință. Dar ar putea să iasă o „spargere trei" dacă vor da peste cineva acolo și vor fi siliți să devină violenți. N-or să aibă arme la ei nici unul, va avea el grijă de asta; oricum, în mod normal nici Archie nu lucra cu tunul, așa că n-or să fie probleme. Faptul că opera noaptea nu-i plăcea deloc, chiar dacă situația era asemănătoare cu o spargere dată ziua într-un apartament gol. Numai că tot îl speria ceva, când era vorba de acționat noaptea. Erai silit să folosești lanterna și se vedeau umbre peste tot, nu, ducă-se dracului, o să-i spună lui Archie că nu.

Seara, la cină, comandară langustă.

O admiră cum înfulecă. Avea o poftă de mâncare de șofer de camion, mare minune că nu se făcea de o sută de kilograme. Nu scotea aproape nici o vorbă, era ocupată să-și disece langusta, abia dacă îi aruncă o privire, cu excepția momentelor când se oprea să ia o înghițitură de vin alb și îl privea în ochi, pe deasupra paharului. Îl încântau o groază de lucruri la fata asta. Îi plăcea cum arată, înfățișarea ei elegantă și zveltă, de cal de rasă, cum se mișca, fie că ridica furculița, fie că desfăcea un pachet de țigări sau desprindea un picioruș de langustă. Îi mai admira și simțul umorului, cu toate că la început o crezuse total lipsită de haz, la fel ca majoritatea fetelor, dar poate că fusese din cauza faptului că oamenii din mediul lui glumeau în legătură cu alte subiecte, pe care tipii în regulă n-aveau cum să spere că vor putea într-o zi să le priceapă. Însă descoperi că se prindea imediat la bancurile pe care le făcea el, ca atunci când o cucoană intrase în restaurant cu un *chihuahua* într-un coșuleț de culoare roz și Alex se uitase la câine și zisese: „Era dog danez înainte, da' l-a spălat", iar Jessica pufnise în râs, cu gura plină de prăjitură cu

zmeură, şi întinsese imediat mâna după şervețel. Şi când râdea de tot ce spunea el se simțea încurajat să-şi amplifice gluma inițială, transformând-o într-o anecdotă, într-o povestire elaborată, inventând pe măsură ce relata, făcând-o din ce în ce mai trăsnită şi mai haioasă.

La un moment dat, în timp ce beau al doilea rând de cafele, spusese una care o ținuse cinci minute încheiate cu sufletul la gură: o glumă cu doi spărgători care rămân încuiați în seiful băncii şi se apucă să joace pocher pe bani, iar unul câştigă şase milioane; când directorul vine a doua zi dimineață şi descuie seiful îl întreabă, convins că alea şase milioane sunt ale lui, dacă poate să-şi deschidă un cont la ei. Directorul, impresionat de cifră, uită pe moment că dăduse acolo peste doi spărgători.

Alex nu ştia nici el de unde îi venise ideea, căci era sigur că aşa ceva nu se petrecuse niciodată, nici unul din tipii de la Sing Sing nu îi povestise aşa ceva. Îi dăduse lui prin cap, pur şi simplu – nici măcar nu-şi aducea aminte de la ce pornise – şi continuase s-o umfle, încurajat de veselia ei, dând-o pe jargonul hoților, simțindu-se în al nouălea cer, îmbătat de voluptatea de a inventa lucruri care o făceau să râdă în hohote, ca şi cum ar fi intrat în transă amândoi, fără ajutorul nici unui drog. Ea se distra fără nici o reținere; când ajunse la sfârşitul istorioarei se ridică iute, aşezându-şi şervețul pe masă, şi o luă înspre toaletă zicând:

– Am să mă scap pe mine de atâta râs.

Îi plăcu şi asta, avea fata nişte chestii care-l cuceriseră, ce mai.

În maşină, pe drumul de întoarcere spre hotel, ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi fredonă melodia interpretată de Sinatra, ce se auzea la radio, lălăind şi cuvintele din când în când, acolo unde şi le aducea aminte, iar el se trezi imitând-o: cântau amândoi încet şi, probabil, fals. Geamul era deschis, simțeau în față aerul rece. Piesa

aceea o făcu să-și aducă aminte de alta; ea închise radioul și continuară așa, trecând pe lângă hotel fără să oprească, luând-o la dreapta, fredonând nestingheriți. „Dar pe asta îl ții minte, Alex?" sau „Ce zici de asta, Jess?" – începeau pe rând, iar celălalt se alătura imediat. Astfel ajunseră până la Pittsfield și înapoi, Jessica sprijinindu-și capul pe umărul lui, iar el ținând-o de gât; după ce parcară mașina în fața hanului *Leul roșu*, intrară de braț în hol și urcară spre camera lor. Ea se dezbrăcă sfioasă ca o mireasă și pe urmă își puse cămașa de noapte; n-o mai văzuse așa până atunci. Afară se auzeau camioane trecând pe Drumul Național 7, răzbăteau râsete de jos, de pe trotuare, iar la un moment dat, în timp ce stăteau lungiți unul lângă celălalt ținându-și respirația, ajunse până la ei și clinchetul semaforului suspendat deasupra străzii principale.

Peste noapte ea se trezi și îl strigă încet:

– Alex?

– Da?

– Alex, cred că m-am îndrăgostit de tine.

Atunci el se hotărî să i se alăture lui Archie în treaba aceea de la supermarket.

Se duse singur la prăvălia cu pricina luni de dimineață și cumpără o pungă mare cu articole de băcănie, studiind locul cu multă atenție. Era un magazin particular, de cartier, mic în comparație cu cele care țineau de marile rețele comerciale, dar părea să aibă o vânzare susținută, chiar și la ora zece dimineața. Archie îi spusese că la orice supermarket rețeta zilnică este, de obicei, de ordinul a două–trei mii de dolari și că, în majoritatea cazurilor, încasările de peste zi rămâneau în seif, fiindcă se închidea prea târziu pentru ca banii să mai poată fi duși la bancă. În unele cazuri, joi seară, când rămâneau deschise până mai târziu, se adunau și

câte cinci–şase mii, dar Archie nu vroia să aştepte până atunci şi, oricum, în acea zi aveau de mers la Post Mills să dea gaură la casa lui Reed. Pe deasupra, locul cu pricina era ca o adevărată momeală şi Archie intenţiona să-l radă înainte să-i vină şi altcuiva ideea.

Prin urmare, hotărâră să facă treaba luni noapte, dacă locul i se va părea în regulă şi lui Alex, după ce va arunca o privire pe acolo. Discutaseră totul la telefon seara trecută. În timp ce Jessica o expedia pe soacră-sa, Alex îl sunase de la el de acasă pe Archie şi îi spusese că va merge cu el. Peste o jumătate de oră dăduse telefon şi Jessica, să-l anunţe că drumul e liber, iar Alex coborâse la ea în apartament. Fata preparase cina, pe urmă dusese copilul la culcare şi făcuseră din nou dragoste în dormitor, şi îi mărturisise din nou sentimentele ei profunde; şi, chiar înainte să plece, îi mai spusese o dată: „Te iubesc, Alex", fără să se mai gândească prea mult de data asta, pur şi simplu: „Te iubesc, Alex", fără nimic altceva.

Nu stătu nici jumătate de oră în magazin, timp în care se duse în biroul directorului şi îi zise că are de transportat nişte lucruri de la soră-sa de acasă şi că i-ar trebui nişte cutii goale de carton, n-avea cumva unele disponibile? Directorul îi arătă unde le ţineau şi Alex spuse că o să se întoarcă după-amiază cu o camionetă. Îl întrebă la ce oră se închide magazinul şi află că la şase. Îi mulţumi, îşi luă la revedere, apoi plăti în numerar cumpărăturile şi le duse afară, la maşina închiriată. Cheltuise patruzeci şi şase de dolari şi zece cenţi, dar spera să-i recupereze cu vârf şi îndesat peste noapte.

Se întoarse acasă, scoase produsele din pungi şi pe urmă îl sună pe Archie să-i confirme că locul arată într-adevăr aşa cum i l-a descris, că a aranjat deja să intre în magazin unde ţineau lăzile goale şi că treaba se prezenta bine. Îi promise lui Archie că o să-l ia din

Harlem cu taxiul, pe la patru și jumătate, iar apoi vor merge împreună în Bronx; ar fi vrut să ajungă la fața locului pe la șase fără un sfert. Alex îl întrebă dacă nu ar avea chef să vină imediat și să mai bea niște bere cu el, dar Alex îl refuză, spunându-i că mai avea niște treburi de rezolvat. De fapt, mințea, deoarece îi plăcea să fie totdeauna odihnit când se ducea la o treabă și se gândea să tragă un pui de somn înainte să plece de acasă.

N-o mai sună pe Jessica. O anunțase că o să fie toată ziua plecat în căutare de lucru și că, probabil, se va întoarce târziu. Era convins că o să se arate curioasă, astea ca ea îți puneau mereu tot felul de întrebări tâmpite. Oricum, o făcuse să priceapă că el nu dă nimănui socoteală de cum își petrece timpul. Îi spusese asta la telefon, de dimineață, înainte să pornească spre Bronx. Urmase o lungă tăcere la capătul firului, pe urmă o auzise șoptind:

– Nu doream să-mi dai un raport, Alex – ceea ce îl făcu să se simtă dator să-i ceară iertare sau cam așa ceva, însă nu prea știa el de ce anume.

Până la urmă îi promisese că o va suna la întoarcere, dar subliniie că unul dintre angajamentele după care umbla era tocmai în Long Island, la un teatru de vară de acolo. „Da' la care?" îl întrebase ea imediat. „La cel din East Hampton?" Adăugă apoi că s-ar putea să vină foarte târziu. „Nu, nu la ăla din East Hampton", îi mai spusese înainte să închidă telefonul.

Acum își scoase hainele, trase cuvertura de pe pat și deschise un pic fereastra, cât să audă zumzetul liniștitor al traficului de jos. Fixă ceasul să sune la ora trei, pe urmă se lungi pe pat uitându-se o vreme în tavan, apoi închise ochii și încercă să adoarmă. Dar nu reuși, așa că se duse, gol cum era, până în living și puse niște discuri cu Charlie Parker; începu să le asculte, lungit pe canapea, cu sonorul la maximum, până când realiză brusc că

s-ar putea ca Jessica să vină să vadă dacă nu s-a întors, să audă difuzoarele urlând și să bată la ușă. Se sculă și dădu repede mai încet, dar nu mergea ascultat jazz în felul ăsta, trebuie să te simți în centrul acțiunii, să ai sentimentul că ești în mijlocul orchestrei și cânți acolo, împreună cu ei. Se întinse iar pe canapea, delectându-se cu unul dintre cele mai extraordinare pasaje solo de saxofon tenor, neputând însă să-l savureze din pricină că era dat prea încet. Și de ce dracu' să se sinchisească el de toanele unei femei? N-avea decât să răcâie, o să-i deschidă în fundul gol cum era și o să-i zică: „Regret, fato, sunt ocupat." Se simțea tentat să dea iar la maximum volumul, iar dacă venea de-a binelea, în speranța că-l găsește acasă, dacă-i bătea într-adevăr la ușă, atunci trebuie să-i dea drumul înăuntru, nu? Fie și numai ca să-i înșire altă poveste pentru seara respectivă, în timp ce el și cu Archie vor da spargerea la magazin.

Asta era problema cu fetele „în regulă". Ia-o pe târfa ta de toate zilele și spune-i că o să pleci puțin; nu te va întreba niciodată pe unde umbli și ce ai de gând, știind că ești spărgător și că dacă te duci undeva, ai să-i dai unuia o gaură. Dar o tipă în regulă își închipuie imediat că dacă nu-i dai explicații, înseamnă neapărat că o înșeli. Când o târfă te bate la cap, îi și tragi una peste gură. E obișnuită cu așa ceva, toate au lucrat la un moment dat pentru câte vreun șalău, încearcă numai s-o pocnești pe o tipă în regulă, se duce drept la telefon și cheamă poliția.

Apar curcanii: „Hei, oameni buni, care-i problema pe aici?" Până atunci nici nu zâmbete la loc. Are un ochi vânăt, dar zice: „Nici o problemă, domnule ofițer, trebuie să fie o greșeală la mijloc." Vai de capul polițiștilor când au de-a face cu de-astea. Persoanele în regulă sunt o belea pe capul oricui, chiar și pe al tâmpiților de caralii. Cine naiba îl pusese să se încurce cu o astfel de tipă și ce mai era și cu chestia aia cu iubirea?

Nici nu-l cunoştea bine, ce Dumnezeu! Cum să se îndrăgostească de el?

N-avea rost să se mai chinuie să adoarmă şi nici să asculte jazz aşa de încet. Se ridică de pe canapea şi, îndreptându-se spre bar, îşi aminti că trebuie să lucreze mai târziu. Îşi făcuse o regulă din a nu se atinge de băutură înainte de o lovitură. Niciodată. Auzise o poveste cu nişte spărgători care intraseră într-o locuinţă, realizaseră un scor greu de tot, apoi se aşezaseră să se cinstească din rezerva proprietarului. Venise omul acasă şi găsise doi tipi care zăceau, beţi morţi, pe podeaua din sufragerie. Alex nu se atinsese niciodată de ceva când intra într-o casă, nici de băutură, nici de mâncare; singura excepţie o făcuse atunci când ştia că stăpânii erau plecaţi în vacanţă şi se hotărâse să-şi facă un sandviş: găsise o mie de dolari ascunşi într-o franzelă. Zâmbi, amintindu-şi de întâmplarea aceea. Astea erau momentele care îi plăceau cel mai tare, când dădea peste câte un lucru la care nu se aştepta, ca atunci.

Deci la dracu', ce era de făcut acum?

Se hotărî să se ducă totuşi în oraş şi să stea la taifas cu Archie până venea vremea să meargă în Bronx.

Nu se aşteptase să dea de Kitty acolo.

Se dusese mai întâi acasă la Archie şi, după ce bătuse la uşă şi nu-i răspunsese nimeni, începuse să-l caute prin barurile de pe Lenox Avenue. Kitty se lăfăia pe un scaun din al treilea local în care intră. O clipă crezu că are vedenii. Dar era chiar ea, stând pe un taburet înalt, bând lichior de mentă cu gheaţă şi uitându-se la televizorul aşezat deasupra tejghelei. Se aşeză alături şi îi spuse:

– Bună, ştiam că eşti la închisoare.

Ea întoarse capul, rotindu-se cu scaun cu tot, cu un zâmbet standard pe faţă, un zâmbet de paraşută care îşi

întâmpină clientul. Pe urmă constată că era Alex și abordă o mină mai umană, răspunzându-i:

– Nu mi-ai trimis nici măcar o bomboană, cât am stat acolo.

– Ce mai faci, Kitty?

– OK.

– Când ai ieșit?

– Azi-dimineață. Transit mi-a plătit cauțiunea.

– Aha.

Transit era un proxenet alb, care tot încerca să pună mâna pe Kitty încă de pe vremea când ea mai trăia cu Alex. Numele lui adevărat era Travis Croft, dar lucrase cu ani în urmă la vama de tranzit, pe vremea când mai era încă băiat cinstit; se alesese cu porecla asta la închisoare, după ce aflase toată lumea de ce ajunsese acolo. I se întâmplase asta pentru un delict major, deoarece într-o bună zi hotărâse că s-a săturat să mai stea în ghereta unde se schimbau banii, la colțul străzii Eighty-sixth cu Lexington Avenue, și, pur și simplu, făcuse pachet trei sute de dolari în monede, îi băgase în cutia în care își aducea de mâncare și își luase lumea în cap. Nu putea să le scape, n-avea nici o șansă să-i meargă. O trăsnaie tipică de individ cumsecade.

Cât timp stătuse la închisoare, îl cunoscuse pe un proxenet negru din Schenectady, care îl învățase cum să-și pună pe picioare un efectiv propriu și imediat ce ieșise – făcuse un an dintr-o condamnare de trei și avusese vreme berechet să deprindă meseria de pește – își rostuise de câteva fete și se lansase în afaceri. Acum să tot fi avut vreo jumătate de duzină, toate negrese, îmbrăcându-se și el ca un fante de pică: purta o pălărie cât toate zilele, pantofi cu toc, costume țipătoare și ochelari negri. Transit măsura aproape un metru nouăzeci înălțime, fiind zdravăn și bine clădit. Avea reputația că le snopea în bătaie pe fete dacă nu râdeau ceea ce

el considera un număr respectabil de clienţi în fiecare zi. O recunoşteai imediat pe o tipă de-a lui Transit, dacă stătea la vreun colţ de pe Sixth Avenue. De obicei, avea buza umflată sau ochiul învineţit şi Alex o văzuse odată pe una cu mâna în ghips ieşind la agăţat clienţi. Era un bou potentat şi pe deasupra un mare ticălos. Iar acum, uite-l că se bagă să-i plătească lui Kitty cauţiunea.

– Mi-a făcut rost şi de un avocat excelent, ciripi Kitty. Unu' de-i zice Aronberg. Îl ştii?

– Nu.

– Crede că poate să mă scape cu o suspendare.

– Şi Transit face asta din bunătate?

– Ei, avem noi un fel de înţelegere.

– De ce mama dracului te-ai dus la Transit?

– El a venit la mine. Ştii doar, totdeauna a umblat după mine.

– Deci acum te-a înhăţat.

– E numai un angajament temporar. Până îi rambursez cât i-a plătit tipului care a depus cauţiunea.

– De ce te-ai dus direct la garant?

– Fiindcă afurisitul de judecător a fixat cauţiunea la cinci mii, a hotărât că sunt periculoasă. N-am reuşit să adun cinci sute pentru comisionul tipului. A pus Transit banii ăştia.

– Şi cum o să-i dai înapoi, Kitty?

– Ei, Transit are multe posibilităţi. N-o să fac trotuarul lângă amărâtele alea ale lui de pe strada Forty-ninth, n-avea nici o grijă. O să scot una–două sute de dolari numărul.

– Înseamnă că Transit a ajuns în lumea bună.

– Are clienţi serioşi. Tipi care vin din provincie, înţelegi?

– Aşa ţi-a spus el?

– Asta-i adevărul, Alex, ştiu precis. Oricum, a ieşit cu cinci sutare, mi-a făcut rost de avocat, poate că mă

scoate și basma curată. Sau măcar să obțină acolo o reducere. Oricum, stau bine.

– Cât costă avocatul?

– N-am idee. Transit se ocupă de asta.

– Grozav. Ești proprietatea lui acum?

– Nu-s proprietatea nimănui, zise Kitty și își pironi privirea în paharul din fața ei.

Intră în magazin la șase fără un sfert și se duse drept spre încăperea în care se depozitau lăzile. Un puști mătura pe acolo. Se uită la Alex, când îl văzu intrând.

– A spus șeful că pot să iau niște cartoane.

– Din partea mea e OK, zise băiatul, ridicând din umeri și văzându-și de treaba lui.

Alex se uită două–trei minute la cutiile alea, alegându-și ce-i trebuia și observând totodată niște ambalaje mari, în care fusese hârtie igienică, de care se putea folosi mai târziu, când avea să se ascundă. Băgă trei bucăți într-una veva mai mare, pe urmă îi spuse puștiului: „Mă mai întorc, am nevoie de mai multe dintr-astea" și ieși din încăpere, trecu pe lângă toate casele de marcat și ieși în parcarea unde lăsase mașina evreicei lui Archie. Așeză marfa pe scaunul din spate și se uită la ceas. Se făcuse șase fără opt minute.

Se întreba cât o să mai mături puștiul pe acolo, dar nu mai era timp de pierdut, trebuia să intre înainte ca tipii să închidă ușile. Își scoase cheile din buzunar și le băgă în contact. În timp ce se întorcea spre magazin îl văzu pe Archie dând colțul și îndreptându-se spre mașină. Urma să ia mașina de acolo și să se întoarcă mai târziu, la nouă fix: prevăzuseră că până atunci Alex va reuși să deconecteze alarma și să descuie ușa din spate. Archie trebuia să parcheze mașina, să stingă felinarele și să încerce ușa. Dacă o găsea ferecată, urma să se întoarcă peste o jumătate de oră și tot așa, până o găsea descuiată.

Alex trecu din nou de casele de marcat și străbătu magazinul, pe lângă raionul de carne, ajungând înapoi în camera unde se depozitau cutiile. Puștiul era tot acolo și continua liniștit să mature.

– Doamna de acolo are nevoie de ajutor, îi spuse Alex.

– Poftim? Care doamnă?

– Vrea să-i duci niște pachete la mașină.

– Da' unde-i Jerry? Asta-i treaba lui Jerry.

– Nu mă întreba pe mine. Eu ți-am comunicat ce dorește doamna.

– Fir-ar al dracului! zise puștiul, dar își abandonă mătura într-un colț și se cără de acolo.

În clipa când îl văzu plecat, Alex verifică la iuțeală încăperea să vadă pe unde era deja măturat, alese colțul cel mai depărtat de ușă și luă două dintre cutiile mari de hârtie igienică. O așeză pe una cu capacul înspre perete, iar pe cealaltă o întoarse și o puse în fața ei. Începu repede să stivuiască împrejur alte ambalaje mai mici. La șase fără trei minute se vârî în spatele barierei pe care o construise și se strecură în patru labe în cea pe care o așezase cu fața la perete. Nu încăpea în întregime, picioarele îi rămâneau afară. Dar erau înspre zid, mascate de baricada pe care o înălțase.

O clipă mai târziu auzi pe cineva intrând. Pe urmă sesiză hârșâitul măturii pe podea. Apoi mai veni cineva.

– Hei, Jerry, e vreo doamnă pe acolo? întrebă puștiul.

– Ce doamnă?

– Una care are nevoie să-i cari niște pachete.

– Ce tot spui?

– A venit un tip care mi-a zis că o doamnă are ceva de cărat.

– N-am văzut pe nimeni. E ora șase. Hai, termină odată, să plecăm de aici.

– Ține-și tu fărașul.

Îi auzi cum termină de măturat. Acum răzbăteau glasuri și din magazin, angajații împachetau mărfurile și treceau pe lângă ușa acelei încăperi. Probabil că ușile din față fuseseră deja încuiate, va mai dura încă vreo jumătate de oră până vor face socotelile și vor băga banii în seif. S-ar putea ca șeful să mai rămână puțin ca să verifice dracu' știe ce prin registre. Alex conta să plece cu toții de acolo până la șapte; Archie îl asigurase că așa se va întâmpla. Dar ca să fie sigur, va sta ascuns până la ora opt.

– Cum a ieșit? întrebă puștiul.

– O frumusețe. Ce dracu', n-oi fi vrând acum o medalie că ai măturat și tu puțin?

Râseră amândoi și o șterseră din cameră. Alex așteptă. De undeva de afară se auzea o voce de bărbat: „...carnea aia de vacă mâine, mai bine să vii devreme."

– Mda, e în regulă, noapte bună, Sam.

– Ne vedem mâine dimineață.

Pe undeva era un robinet care picura. Stătea culcat în cutie, ghemuit ca un făt în pântece, și asculta țârâitul continuu al robinetului și tic-tac-ul propriului său ceas. Își aminti cum se ascundea în copilărie, cu verișoara Cecily, care ajungea până aproape de podea. De acolo puteau vedea numai pantofi. „Unde-s copiii?" întreba mătușă-sa. „Nu i-ați văzut pe copii?" Își punea mâna pe coapsa lui Cecily în întunericul ascunzătorii. „Trebuie să se fi dus jos", zicea maică-sa. În bucătărie, zgomotul unei uși de la dulap, un scaun tras de la masa cu blat de melamină. „E prea devreme pentru un întăritor?" întreba maică-sa și mătușa îi răspundea: „Nu-i niciodată devreme, Demmy." Numele adevărat al maică-sii era Demetria, dar toată lumea îi spunea Demmy. Grecoaicele nu prea beau de obicei, dar ea nu se abținuse de când o știa. Mătușă-sa era irlandeză, ca și taică-său, iar statisticile au arătat mereu că oamenii aceștia sunt mari

consumatori de alcool, făcând urât la beție. Cele două femei trăgeau la măsea cot la cot. Sub masa din sufragerie își putea strecura mâna sub fusta lui Cecily și apoi în chiloții ei de bumbac.

Alex se uită la ceas. Nu era decât șase și un sfert, îl aștepta o noapte lungă. Își făcuse un plan în caz că s-ar fi întors cineva acolo și ar fi dat peste el culcat în cutie – cu condiția să nu fie șeful, care îl cunoștea. Pur și simplu o să se prefacă beat, un bețiv care s-a împiedicat în ambalaje și și-a găsit un culcuș să tragă un pui de somn. Or să-l arunce în șuturi afară și atâta tot, dacă nu va apărea șeful care ar fi putut să țină minte că îi ceruse cartoane, în acest caz situația urmând să se schimbe radical. Dar chiar așa, nu se aștepta la prea multă inteligență din partea unei mașini care conducea un afurisit de supermarket. Putea să țină chestia cu bețivul și dacă și-ar fi făcut îlă apariția. Oricum, spera să nu se mai arate nimeni, ce interes ar fi putut avea cineva să revină acolo? Să controleze un maldăr de cutii goale? Nici gând.

Mai auzi și alte glasuri, dar nu putu să deslușească ce spuneau. Probabil persoanele se aflau în partea cealaltă a magazinului, lângă biroul directorului. Poate că erau casierele care îi predau banii ca să-i pună în seif. Cecily sub masa din sufragerie, mâna lui strecurându-se pe sub elasticul de la chiloți. Cecily prinsă în capcană, părtașă la delict, neputând să protesteze fără să-și dea de gol ascunzătoarea și să strice petrecerea din bucătărie. Pe deasupra îi mai și plăcea, se tot sucea în timpul explorării. În bucătărie, maică-sa și mătușă-sa trăgeau la măsea și râdeau, zgomotele verii intrau prin fereastra deschisă și ajungeau până în sufrageria unde, în întunericul de sub masă, Cecily tresărea sub mâna lui iscoditoare și murmura niște vorbe pe care el nu le putea auzi din pricina sângelui care îi zvâcnea în urechi.

„Noapte bună, Josie", strigă cineva alături, în magazin.

Auzi apoi nişte pantofi cu toc ţăcănind pe ciment şi ecoul care răsuna în depărtare. Se uită din nou la ceas. Era şase şi douăzeci; nu trecuseră decât cinci minute de când îl privise ultima oară.

Pe la ora şapte începu să se facă întuneric, iar în magazin se aşternuse liniştea, excepţie făcând răpăitul continuu a ceea ce putea să fie o maşină de calculat din biroul directorului. Se apropia noaptea şi simţi deodată cum îi ia cu frig. Ghemuit în cutia de carton, cu braţele încrucişate la piept, cu genunchii strânşi, cu gleznele şi cu labele picioarelor expuse în bezna devorantă, se legănă uşor şi îşi aminti cât de gol i se păruse apartamentul din Bronx după plecarea tatălui său, se gândi la zgomotele de noapte, de obicei conducte, toalete ori câte un şoarece prin vreun perete, rozând tencuiala cu furia unui animal sălbatic din junglă. Dar cel mai adesea o auzea pe maică-sa plângând sau ocărând în bucătărie, în timp ce se îmbăta criţă. Încăperea se întuneca tot mai tare, iar limbile ceasului deveniseră luminoase când le privi din nou. Era şapte şi douăzeci şi afurisita aia de maşină de calculat tot mai merge. Dinţii lui Cecily clănţănind în întuneric pe terasa blocului. „Suntem veri", îi şoptea. Tăiaseră lacătul de la uşa care dădea pe acoperiş şi ieşiseră pe partea cealaltă. Era în octombrie şi ea purta un tricou alb de conducător de galerie sportivă, cu un R uriaş de culoare roşie desenat între sâni, o fustă plisată maro, mocasini şi şosete albe. Se lipise de zidul de cărămidă şi îi şoptise încă o dată „Suntem veri", iar el asculta atent aşteptând să se deschidă uşa, ştiind că în orice moment cineva putea să observe lacătul tăiat, să dea cu uşa de perete şi să-i descopere acolo în întuneric, el cu mâinile sub fusta ei plisată.

Maşina de calculat se opri brusc.

Alex ciuli urechile.

Auzi cum se închide o ușă. Cea de la biroul directorului avea o broască prevăzută cu zăvor care putea fi manevrată printr-un mâner, dar panoul superior era din sticlă, ceea ce însemna că încuietoarea nu mai făcea doi bani. Nu se mai auzea nici un zgomot dinspre magazin, dar presupuse că directorul încuia ușa de la birou. Următorul lucru pe care avea să-l facă, dacă Alex mai știa câte ceva despre dispozitive de avertizare, era să verifice dacă totul fusese ferecat, pe urmă să armeze alarma și să plece.

Toate sistemele de alarmă pe care Alex avusese prilejul să le vadă, indiferent cât de primitive sau de sofisticate erau, se compuneau din trei unități de bază. Aveai un circuit de protecție, o cutie de control și un dispozitiv de semnalizare. Circuitul de protecție era un curent electric care, în caz că era întrerupt, transmitea instantaneu un semnal către cutia de control. Aceasta era creierul întregului sistem: în clipa în care o ușă, o fereastră sau mai știu eu ce altceva se deschidea, întrerupând curentul electric, imediat creierul declanșa dispozitivul de semnalizare. Acesta era fie o sonerie dispusă în exterior, ca în cazul acestui magazin, fie ceva care se aprindea sau suna într-un sediu aflat la distanță. Atât și nimic mai mult.

Aici, cutia de control fusese montată chiar lângă ușa din spate a magazinului și nu întrecea în dimensiuni comutatorul de la care se aprindea lumina. Avea la exterior un bec roșu, un bec alb și un orificiu în care se introducea cheia. Când erai gata să activezi alarma, zăvorai totul, iar dacă lumina albă rămânea aprinsă, asta însemna că pe undeva mai e ceva deschis. Așa că trebuia să cauți cu atenție, să verifici toate cele, până se stingea becul respectiv. Asta însemna că locul fusese asigurat. Pe urmă băgai cheia în fanta de pe fața exterioară a cutiei, o răsuceai spre dreapta și se aprindea lampa roșie,

indicând că sistemul de alarmă intrase în funcțiune. În cazul celor care aveau cutia de control plasată în interiorul spațiului respectiv, exista de obicei un decalaj de treizeci de secunde, care îți permitea să deschizi ușa și să ieși din clădire, fără ca alarma să se declanșeze. Însă după scurgerea acestui timp, dacă deschidea careva o fereastră sau o ușă, o lucarnă sau o impostă – *bang!* răsuna imediat soneria de pe peretele de afară. Toate bune și frumoase – cu excepția situației în care cineva aștepta deja înăuntru ca să facă de petrecanie firelor de legătură.

În magazin domnea liniștea.

Așteptă până la ora opt, apoi ieși pe brânci din cutia de carton în care fusese hârtie igienică și își întinse picioarele-i înțepenite. Ascultă la ușă înainte să părăsească încăperea, apoi trecu pe lângă raionul de măcelărie și se duse drept în biroul directorului. Într-un buzunar de la haină avea o șurubelniță, un cuțit, un clește, o busolă, o bucată de cablu electric de vreo douăzeci de centimetri și o pânză de bomfaier. În celălalt pusese un diamant de tăiat geamuri și o ventuză. Vârâte sub cureaua de la pantaloni, ținea un ciocan și o daltă. Lipit cu bandă adezivă de fluierul piciorului stătea bomfaierul. Își trase mănușile, se duse drept la cutia de control aflată lângă ușa din spate și își împrăștie sculele pe pardoseală, păstrând în buzunar numai diamantul și ventuza. Fu silit să-și lase în jos pantalonii ca să poată ajunge la bomfaier și se gândi ce nostim ar fi fost să apară tocmai atunci oamenii legii și să-l găsească acolo, cu izmenele-n vine și cu sculele împrăștiate pe podea. Apoi se îmbrăcă, își strese cureaua și puse pânza în bomfaier. Becul roșu al cutiei era aprins, alarma fiind în funcțiune.

Dimineață nu observase nici un fel de fire la vedere, ceea ce însemna că erau în perete. Nu se zăreau nici suruburile cu care era fixată cutia de control, dar nici nu

se aștepta la așa ceva. N-avea de gând să umble la creierul sistemului; era mult mai simplu să lichideze cablurile electrice. Știa că, indiferent pe unde treceau prin perete, toate cablurile ajungeau aici, la cutia de control, așa că luă dalta și ciocanul și începu să dea jos tencuiala dimprejurul cutiei, încercând să localizeze cablul BX. Legea prevedea că firele oricărei instalații electrice montate în perete trebuiau să treacă printr-un BX, care era o bucată de tub din fibre de oțel. Începu să lucreze chiar deasupra cutiei de control, unde ar veni în dreptul orei douăsprezece, apoi înaintă spre ora trei și dădu, în fine, peste cablu la șase. Continuă să dea jos tencuiala până făcu loc în jurul tubului cu fire, pe urmă îl prinse cu cleștele și începu să-l taie cu bomfaierul. Deveni foarte atent, pe măsură ce înainta, să nu cumva să reteze și mățăraia aflată înăuntru. Dacă făceai o asemenea prostie, se pornea imediat afurisita aia de sonerie de afară.

În interiorul tubului găsi patru fire. Exact cum se așteptaseră el și Archie, era un sistem combinat. În principiu, existau numai trei tipuri de sisteme de alarmă: cu circuit deschis, cu circuit închis și cu circuit combinat. Sistemul cu circuit închis era cel mai ieftin și cel mai ușor de scos din funcțiune. Nimic mai mult decât niște fire cum are toată lumea la soneria de la ușă. Două contacte care se apropie când apeși pe buton, închid circuitul și permit trecerea curentului care face să sune un clopoțel. Conform acestui principiu, circuitul se închide atunci când se deschide o ușă sau o fereastră și asta permite curentului să circule și să declanșeze soneria. Cu un patent scoți imediat din funcțiune un astfel de sistem de alarmă, fiindcă nu trebuie decât să tai firele și cu asta basta.

Sistemul cu circuit închis funcționează exact invers. Prin fire circulă în permanență un curent slab, iar atunci când se deschide o ușă sau fereastră acesta se

întrerupe şi face să sară un releu care declanşează soneria. Tăierea firelor echivalează cu deschiderea unei uşi: întrerupi curentul şi se porneşte scandalul. Pe ăsta poţi să-l dai gata numai punând firele în contact între ele, curentul continuând să treacă oricâte uşi sau ferestre ai deschide după aia. Îl luminase în acest domeniu un tip de la Sing Sing, care îi explicase totul în termenii cei mai simpli cu putinţă. Ca să sune soneria într-un sistem cu circuit deschis, trebuia să se închidă circuitul; într-un sistem cu circuit închis, trebuia să-l întrerupă. Ca să le vii de hac, e necesar doar să ai grijă ca ăla deschis să rămână deschis şi ăla închis să stea închis. Simplu ca bună ziua. Cât despre sistemul combinat, era exact ce-i spunea şi numele: o combinaţie de circuite închise şi deschise. Ca să-i vii de hac e suficient să tai o parte din fire şi să le scurtcircuitezi pe celelalte, numai că trebuie să ai mare grijă să nu întrerupi ceva aiurea. Dacă le retezi pe cele prin care trece curentul se declanşează imediat soneria.

De asta avea Alex o busolă la el.

O aşeză pe rând lângă firele desfăcute din izolaţie şi când acul stâng se mişcă, află imediat prin care din ele trecea curent. Curăţă câte o bucăţică din fiecare fir, până la sârma conducătoare de cupru. Pe urmă desfăcu din izolaţie capetele cablului electric pe care îl avea la el. Răsuci unul, legându-l de-un fir sub tensiune, iar pe celălalt îl prinse de alt fir. Dacă făcuse bine contactul, putea acum să scoată din funcţiune întregul sistem, tăind pur şi simplu tubul izolator. N-avea motive să se teamă că ar fi greşit. Retează totul cu repeziciune. Becul roşu de pe curia de control se stinse, la fel de prompt ca şi cum ar fi deconectat alarma cu cheia. Se uită la ceas. Se făcuse nouă fară douăzeci. Mai erau douăzeci de minute până venea Archie să încerce intrarea din spate. Se hotărî să n-o descuie până la fix, nu cumva să dea o

raită vreun poliţist şi să-i treacă prin cap să verifice prin zonă. Scoase în schimb ventuza şi diamantul din buzunar şi se duse la uşa de la biroul directorului.

Scuipă în ventuză ca s-o umezească şi o apăsă cu putere pe geam, cât mai aproape de broască. O încercă, să se asigure că se lipise zdravăn, pe urmă luă diamantul din buzunar. În mai puţin de un minut trasase aproape un cerc complet. Apucă ventuza cu mâna stângă, o mai încercă o dată dacă ţine, tăie şi porţiunea de cerc rămasă şi scoase bucata afară, trăgând înspre el. O aşeză pe podea, ceva mai departe de uşă, ca nu cumva să calce pe ea din greşeală, pe urmă îşi vârî mâna stângă prin deschizătură şi răsuci de mâner.

La nouă fără trei minute se duse să descuie în spate. Archie apăru la fix, aducând sculele mai voluminoase de care aveau nevoie ca să deschidă casa de bani. După cum se arătau lucrurile, nu era nevoie decât de ciocan şi daltă, deoarece seiful lătăreţ era un model vechi de când lumea. Îi demontară cadranul, lovira cu barosul în ax până îl împinseră înăuntru şi sparseră una câte una piuliţele care fixau broasca, deschizându-l în mai puţin de patru minute.

Erau trei mii cinci sute de dolari, bani gheaţă, în drăguţa aia de casă de bani.

Marţi îi veni ideea că poate nici nu era nevoie de o repetiţie generală la casa Reed. Luă un taxi până la gara centrală, unde ştia că se poate găsi o carte de telefon a districtului Westchester-Putnam. Căută în foile galbene de la sfârşit *Sisteme de alarmă antifurt* şi dădu peste un sfert de pagină în care scria:

PROVIDENT ELECTRONIC – SISTEME DE ALARMĂ SILENŢIOASE

- Case şi apartamente.
- Birouri şi magazine.

- Zone de depozitare bani şi valori.
- Alarme antifurt fără cabluri.

SPECIALIŞTI ÎN

- Alertarea automată a poliţiei prin telefon.
- Alarme temporare la preţuri convenabile.
- Asigurarea ferestrelor neblindate.
- Supravegheri de spaţii.

PENTRU REZIDENŢE ŞI FIRME

- Devize şi consultaţii gratuite.

Compania îşi avea sediul pe Mamaroneck Avenue, la White Plains. Alex îşi notă numărul de telefon şi pe urmă răsfoi mai departe prin paginile galbene până dădu de rubrica *Servicii de taxi*. Verifică toate companiile înregistrate acolo, dar nu găsi nici una cu numele *Expediţiile Duncan*. Atunci căută la *Servicii de limuzine*, bazându-se pe ipoteza că firma lui Duncan era destul de exclusivistă, dar fără succes. În fine, încercă să-l găsească pe Duncan trecut la *Expediţii*, însă nu figurau decât *Expediţii de mărfuri* şi dedesubt scria „vezi Depozite". Prin urmare, Duncan era probabil un prăpădit care nici măcar o reclamă în paginile galbene nu-şi putea permite să plătească. Studie totuşi şi în foile albe *Expediţiile Duncan* şi văzu nu mai puţin de trei numere de telefon, unul sub altul:

Duncan's Livery Service Cross Rdge Rd Langston
LA 4-7210
Post Mls PO 8-3461
Duncan Charles Cross Rdge Rd Langston
LA 4-7210.

Cele două numere din Langston erau identice și îi indicau lui Alex că Duncan își are sediul firmei acasă. Nu figura nici o adresă pentru cel de la Post Mills; Alex se văzu silit să presupună că era un serviciu automat de răspuns la telefon. Se întoarse la harta cu toate codurile zonale de la începutul cărții de telefon și văzu că Post Mills și Langston se aflau la distanță de doi centimetri. Nu era indicată scara hărții, dar știa câți kilometri sunt de la Post Mills la New York și, prin comparație, estimă că Langston și Post Mills sunt situate la cincisprezece kilometri una de cealaltă. Deci, chiar dacă s-ar fi declanșat alarma la Reed, lui Duncan tot i-ar fi trebuit cel puțin zece minute să ajungă la fața locului, rulând cu nouăzeci de kilometri pe oră.

Alex frunzări apoi paginile cărții de telefon a statului New York, până găsi, la rubrica *Poliția statală*, numerele de telefon de la posturile de poliție din Brewster, Croton Falls, Hawthorne, Peekskill, Taconic State Parkway și Tarrytown. Nouă orășele erau înghesuite laolaltă sub titlul *Apeluri pentru*. Acestea erau: Armonk Village, Katonah, Langston, Lewisboro, Mount Kisco, Post Mills, Pound Ridge, Somers, South Salem și localitățile învecinate. Pentru solicitările de asistență din partea poliției statale în oricare din aceste nouă orășele, numărul era BE 4-31000. Alex reveni apoi la primele pagini și află de acolo că BE era prefixul pentru Bedford. Uitându-se pe partea cu toate codurile zonale estimă că Bedford se află situat la circa douăzeci și trei de kilometri de Post Mills.

Notă cele două numere ale lui Duncan pe aceeași hârtiuță cu numărul firmei Provident, apoi se duse să schimbe la chioșcul de țigări și intră în cea mai apropiată cabină telefonică. La firma Provident răspunse o tânără și Alex îi spuse că îl interesa să-și instaleze o alarmă

antifurt și ar dori să discute cu o persoană competentă. Peste o clipă auzi vocea unui bărbat:

– Da, domnule, cu ce vă putem servi?

– Mă numesc Cunningham, spuse Alex. Cu cine vorbesc, vă rog?

– D'Amato este numele meu.

– Domnule D'Amato, doresc să îmi cumpăr o casă la Post Mills și reprezentantul agenției imobiliare de acolo mi-a spus că pentru o instalație antifurt trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră. Cum știți probabil, în acea regiune nu e nici un post de poliție și mi s-a părut...

– Desigur, un sistem de siguranță ar fi o investiție înțeleaptă.

– Bun, uite care e problema mea, n-am prea înțeles bine: a pomenit ceva despre un oarecare Charles Douglas, care ține acolo o stație de taxiuri.

– Duncan, îl corectă D'Amato.

– Da, parcă Duncan. E într-adevăr persoana pe care trebuie s-o contactez la dumneavoastră?

– Nu, aici nu e biroul de vânzări al firmei Provident.

– Și nu lucrează la dumneavoastră?

– Ba da. Avem o înțelegere particulară, în virtutea căreia ne monitorizează instalațiile de acolo.

– Vă monitorizează instalațiile un șofer de taxi?

– Da.

– Am înțeles. Vă mulțumesc foarte mult, domnule D'Amato. De fapt, aveam...

– Știu că poate sună ciudat, domnule Cunningham – spuse D'Amato – dar s-a dovedit eficient, din punctul nostru de vedere. Avem paisprezece case de la Post Mills racordate la sistemul nostru și am constatat...

– Eu credeam că sunteți racordați la poliție, mă înțelegeți? Reprezentantul de la agenție mi-a dat de înțeles...

– Păi nu există nici un fel de poliție la Post Mills, după cum bine știi. Și când am făcut la început o serie de teste în zonă am considerat că trupele de jandarmi nu reacționau suficient de prompt la apeluri – nu că n-ar fi destul de buni, dar au de acoperit un teritoriu foarte mare. Viteza de intervenție e un factor-cheie la un sistem de alarmă antifurt.

– Bine, dar dacă se declanșează alarma, dacă sună undeva, atunci cine?...

– E o alarmă silențioasă, domnule Cunningham.

– N-am mai auzit de așa ceva, îmi pare rău. Nu vreți să-mi explicați și mie ce înseamnă?

– E foarte simplu. Dacă pătrunde cineva într-una din casele conectate la sistemul nostru – asta presupunând că alarma este activată, înțelegeți – atunci sună telefonul din biroul domnului Duncan și se transmite un mesaj înregistrat care anunță prezența unui intrus în locuința unui abonat de-al nostru. Domnul Duncan alertează imediat jandarmeria și apoi se duce personal la fața locului.

– Și ce se întâmplă dacă el nu e acolo? Dacă are o stație de taxiuri...

– Totdeauna răspunde cineva la telefon. Dacă e plecat, preia apelul un serviciu de telefoane din Post Mills.

– Și mie la ce-mi folosește un serviciu de telefoane dacă mi-a intrat cineva în casă?

– Mașinile domnului Duncan sunt echipate cu stații de emisie-recepție.

– Să zicem că e tocmai la Aeroportul Kennedy sau ceva de felul ăsta, atunci ce face?

– Are angajați șase șoferi. Unul dintre ei se află totdeauna în apropiere de Post Mills.

– Înțeleg. Păi, să mă mai gândesc. Mai durează ceva până definitivez...

– Domnule Cunningham, iată ce vă propun eu, zise D'Amato. Nu-mi place să dau atâtea detalii prin telefon.

Nu ajunge când e vorba de protejarea familiei şi a proprietăţilor dumneavoastră. Veţi face o investiţie considerabilă la Post Mills, cunosc bine ce fel de case sunt acolo. Fireşte, aş dori să vă pot vinde unul dintre sistemele noastre de alarmă, personal consider că noi instalăm cele mai bune dispozitive din comitetul Westchester. Aş dori să vă convingeţi de acest lucru. Dacă doriţi, vă fixez o întrevedere cu noi, aici la White Plains sau poate ar fi şi mai bine să ne întâlnim la rezidenţa pe care vă pregătiţi s-o cumpăraţi la Post Mills, să trecem împreună în revistă terenul şi interiorul casei şi să discutăm, în acelaşi timp, mai...

– Bun, să mă sfătuiesc mai întâi cu soţia, spuse Alex. Vă mulţumesc foarte mult, domnule D'Amato.

Puse receptorul în furcă şi zâmbi. Aflase tot ce avea nevoie despre sistemul de alarmă instalat la locuinţa lui Reed al treilea. Era pe bază de mesaj telefonic şi nu făcea nici două parale. Oricum ar fi fost conceput – în circuit deschis, închis sau combinat – nu făcea altceva decât să activeze un telefon. În loc să sune o alarmă, se forma automat un număr, de obicei al unei staţii de poliţie, în cazul acesta aparţinând însă firmei lui Duncan. Cine ridica receptorul primea de la celălalt capăt un mesaj înregistrat în prealabil pe bandă, în care se spunea că avusese loc o efracţie. De obicei, dacă era vorba de o secţie de poliţie, apelul conţinea şi adresa casei respective. În cazul sistemului supravegheat de Duncan, conectat la numai paisprezece vile, nu era nevoie de aşa ceva; se spunea doar spargere la casa Jones, sau Smith, sau Reed. Sistemul pe bază de telefon era silenţios, spărgătorul nici nu afla vreodată că deranjase circuitul electric care alimenta telefonul. Dar aproape nu valora nimic; ca să se formeze un număr era nevoie să existe fire telefonice. Şi dacă existau fire, trebuia ca ele să se vadă pe undeva, prin casă. Pentru a scoate din funcţiune

tot sistemul, nu aveai altceva de făcut decât să le tai. Vine spărgătorul, se declanșează alarma și... ce dacă?

Telefonul nu poate să cheme pe cineva în ajutor dacă are firele tăiate.

Arăta bine.

Arăta chiar foarte bine.

Când o anunţară pe Daisy că nu vor mai merge joi, ea nu-i înțelese prea bine, în primul moment.

– Bun. Speram în sinea mea să lăsaţi baltă toată treaba asta.

– Da' cine-a zis c-o lăsăm baltă?

– Păi, adineauri...

– Am spus că nu-i nevoie să mai venim până acolo, știm ce fel de alarmă are Reed.

– A!

– Şi cum adică sperai s-o lăsăm baltă? întrebă Alex.

– Mă tot gândesc cum o să iasă, atâta tot. N-am chef de necazuri.

– De ce, mă rog, să ai necazuri?

– Fiindcă domnul Reed știe c-am fost înăuntru, în casă.

– Şi ce dacă? Acolo intră o grămadă de lume.

– Să nu-i dea prin cap că eu am aranjat treaba.

– Chiar și așa, n-ai nici o problemă. Nu poate să te implice, fiindcă ar afla nevastă-sa de tine.

– Nu se știe niciodată. S-ar putea să se căiască, să-l cuprindă remușcările și să-i mărturisească totul. Cum îi lași pe unul fără bani, cum se apucă de religie, cât ai zice pește.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Relaxează-te, auzi?

– Tot mai bine ar fi dacă ați lăsa-o baltă.

Copilul îl cunoștea acum. „Uite!" îi spuse, arătându-i jucăria.

– Ai un ursuleț grozav, Peter. E aproape mai mare ca tine.

– *Usul*, gânguri copilul. *Usul* lățos.

Stătea în pătuț, înconjurat de o duzină de jucării, cu ursulețul în brațe. Din baia de pe hol, Jessica îi strigă:

– La culcare, Peter.

– *Usul* la culcare, repetă puștiul.

– Și tu mergi la culcare, îi spuse Alex.

– Ba nu, scutură el din cap.

– Te culci acum și mâine te scoli și te joci iar cu ursul.

– Ba nu.

– Alex, vrei tu să-i dai jos jucăriile din pat și să-l înveleşti? îl rugă Jessica.

– Ai auzit ce-a spus mama? îl întrebă Alex.

– Lasă-i doar ursul. Îi place să doarmă cu el.

– Îți place să dormi cu ursul, Peter?

– *Usul* lățos.

– OK, hai să luăm astea de aici, bine? Pe urmă poți să te culci cu ursul.

– OK.

Alex îi strânse jucăriile din pătuț și le așeză una câte una pe raftul din lemn. Când reveni lângă pat, copilul se culcase deja, ținând ursul la piept și degetul mare în gură.

– Nu-ți mai suge degetul, Peter, or să-ți crească dinții strâmbi, zise Alex.

– Mm, mormăi micuțul.

– Cred că o să ai nevoie de o pătură la noapte. E frigut. Uite aici, hai să te învelim cu păturica, și pe tine și pe Lățos, bine?

– OK.

– Noapte bună, Peter, îi spuse și aproape că se întinse să-l pupe, dar n-o făcu.

– *'pte bună*, gânguri copilul.

– Noapte bună.

– *'pte bună.*

Ieşi din cameră şi micuţul mai strigă o dată în urma lui: *'pte bună*, el îi repetă: „Noapte bună, Peter" şi puştiul îi ură iar: *'pte bună*.

– E un întreg ritual cu el, zise Jessica.

Stătea în hol îmbrăcată într-un halat alb, strâns în talie cu un cordon. Avea părul ud. Ţinea în mână un foehn.

– O să continue toată noaptea aşa, dacă îl încurajezi.

– Ei, e simpatic.

– Poţi să-mi repari şi mie ăsta? îl întrebă ea.

– Ce are?

– Habar n-am, ridică ea din umeri. Tu eşti electricianul, nu eu. Îl sărută pe obraz, îi dădu aparatul şi intră în camera copilului. Alex duse uscătorul în sufragerie, îl puse pe măsuţă, apoi se aşeză pe canapea cu ochii la el. Nu putea să fie o lampă, vreo chestie de felul ăsta, mai simplă, ca un circuit deschis, spre exemplu. Nu. Trebuia să fie un afurisit de uscător de păr. O auzi pe Jessica în hol cum îi spunea de trei–patru ori noapte bună copilului; pe urmă apăru în prag, se duse drept la cutia cu ţigări de pe măsuţă, luă una şi o aprinse. Apoi se uită înspre aparat.

– Ce zici?

– Ai o şurubelniţă? o întrebă Alex. Trebuie să-l desfac.

– Îţi aduc imediat. Nu vrei ceva de băut? Toarnă-ţi tu.

– Am nevoie de una Phillips.

– Ce-i aia Phillips?

– O şurubelniţă cu cap în cruce. Îmi trebuie ca să desfac şuruburile astea de aici.

– Să văd ce-oi găsi.

Se întoarse cu două şurubelniţe. Una dintre ele era Phillips. Le aşeză pe măsuţă şi spuse:

– E un copil drăguţ, nu-i aşa?

– A, da.

– Te place foarte mult. E un moment dificil pentru el. Întreabă tot timpul unde-i tata. *Unde tata*, zice. Dar pe tine te place foarte mult. Alex.

– Mmn, mormăi Alex și începu să desfacă cele patru șuruburi care țineau carcasa aparatului. Nu știa peste ce-o să dea înăuntru, era ca și cum ar fi spart un seif fără să aibă idee ce conține. Ea îl urmărea cu atenție, cum se uită oamenii la mecanicul care își face de lucru sub capota mașinii, fără ca ei să aibă habar ce anume meșterește acolo, la motor, privindu-l cu fascinație, totuși. În felul ăsta se zgâia Jessica acum.

– Ce ai făcut astăzi? îl întrebă ea.

– N-a ieșit nimic.

– Pe unde ai fost?

– La asociația maeștrilor de scenă.

– Cred că-ți vine foarte greu.

– Ei, mai am câte ceva pus deoparte. În meseria asta, când nu ai de lucru știi că trebuie să reziști, așa că îmi iau măsuri din vreme. E în regulă, Jess, zău. N-ai de ce să-ți faci griji.

Desfăcuse uscătorul, iar cele două jumătăți zăceau acum pe măsuță. Studie ostentativ firele aflate înăuntru.

– Pur și simplu nu mai merge, explică Jessica. I-am dat drumul, dar degeaba.

– Mmm, făcu el. E străin, nu?

– Nemțesc, răspunse ea, dând din cap. Ar trebui să fie foarte bun.

– Piesele astea arată altfel decât ale noastre.

– Cum adică?

– Ale noastre sunt altfel, spuse el și începu imediat să monteze la loc aparatul. Mai bine l-ai duce înapoi de unde l-ai cumpărat. E în garanție, nu?

– Da, numai că asta înseamnă că rămân vreo lună fără el.

– N-am ce-ți face.

– Grozav electrician, n-am ce zice, îi zâmbi ea. Până una alta, stau cu părul ud. Mă duc să-mi iau un prosop, Alex. Pregătește-mi și mie un martini, te rog.

Cât lipsi ea asamblă la loc uscătorul, pe urmă se duse la bar și prepară o cantitate mare de martini. Când se întoarse în living, avea un prosop înfășurat în jurul capului. El turnase deja cocteilul în două pahare. Jessica și-l luă imediat pe al ei, îl ridică, spuse *Skoal!*[1] și bău.

– Ahh! Bun. Te pricepi mai bine la martini decât la uscătoare de păr.

– Ce să fac? îi zâmbi el.

– Felice o să vină pe la opt.

– N-am știut că ieșim în oraș.

– Credeam că ai spus...

– Eu credeam...

– Pot s-o sun, să-i...

– Nu, nu.

– Preferi să stăm acasă?

– Nu, hai să mergem undeva, propuse el.

– Credeam că ai zis că vrei să ieșim astă-seară. Când am vorbit de dimineață la telefon...

– Mda, e-n ordine, nu te necăji.

– Dacă n-ai bani sau ceva de felul ăsta...

– Nu, e-n ordine. Ce naiba, Jess? E-n ordine.

– Oricum, ar trebui să fie rândul meu să te invit, spuse Jessica, surâzându-i. Sărbătoresc un eveniment, Alex.

– A, da? Ce anume?

– Ei... zise ea, lungind vorba și continuând să-i zâmbească. Am fost iar la Samalson după-amiază. Avocatul, ți-am povestit că mă duc să stau de vorbă cu el, nu?

– Da.

[1] Noroc, sănătate (cuvânt englez de origine daneză) (n. tr.).

– Ei, ghici! Arăta ca un copil care are un secret, așa ghemuită pe canapea, cu picioarele strânse, înfășurată în halatul cel alb și cu prosopul în jurul capului. Știa care îi era taina, ghicise, dar nu vroia să-i strice plăcerea.
– Ce?
– Michael a acceptat o înțelegere, turui ea pe nerăsuflate.
– Grozav. Asta-i grozav, Jess.
– Ei, ce zici? întrebă ea, numai zâmbet.
– Grozav, repetă el.
– Asta înseamnă că după ce semnăm înțelegerea pot să mă duc până în Haiti sau în Republica Dominicană și să obțin divorțul în douăzeci și patru de ore.
– Dar sunt valabile procedurile astea?
– Absolut.
– Adică, rezistă?
– Rezistă și strigă *ura!* izbucni ea în râs. Hai să ne facem praf! Se duse iute și-și mai turnă un pahar. Am chef să mă îmbăt astă-seară. Hai să stăm aici și să ne cinstim, dă-le încolo de restaurante. O s-o sun pe Felice și o să-i spun să nu mai vină. Ai chef să ne pilim?
– Sigur, dacă ai și tu.
– Mi-ar plăcea să te văd amețit. Ești o persoană care se controlează tot timpul, Alex, și m-aș bucura să te văd o dată beat, să nu mai știi pe ce lume ești.
– Nu mă îmbăt niciodată chiar așa.
– Hai să încercăm acum, OK?
– Cum vrei tu.
– O s-o sun pe Felice. Trebuie doar să-l mai schimb o dată pe Peter, dar asta sunt în stare s-o fac și legată la ochi. Hai să nu ne mai pese de nimic și să ne amețim, bine? Mă simt grozav, Alex. Mă simt așa de grozav că nici nu știu cum să-ți spun. Am să scap, în sfârșit, de nenorocitul ăla, îți dai seama? Știi ce mult înseamnă asta pentru mine?

– Știu că doreai asta, Jess.

– Da, zise ea, dând din cap. Da. Privi o clipă marginea paharului, apoi zâmbi brusc. Iisuse, nici nu-mi vine să cred.

Se duse drept la telefon și formă numărul fetei. În timp ce aștepta să-i răspundă, îi făcu semn lui Alex să-și golească paharul și îi trimise o bezea.

El n-avea deloc intenția să se îmbete, nici cu ea, nici cu vreo altă tipă în regulă. Mai mult, chiar, nu-i surâdea ideea s-o aibă lângă el așa, pilită. De prea multe ori o văzuse pe maică-sa într-un hal fără de hal și știa că într-o asemenea stare nimeni nu mai poate avea vreun haz. Prin urmare o asculta cum se scuză față de Felice, dar plănuia deja s-o ia încet cu băutura și poate să dea puțin mai târziu telefon după ceva de mâncare, era un restaurant mai sus, pe Broadway, care livra comenzi la domiciliu. Ea își termină cel de-al doilea martini la scurtă vreme după ce închisese telefonul și își mai turnă încă unul, umplându-i și lui paharul. Era ceva aproape maniacal în comportarea ei, ceva care îl făcea să simtă în preajma un pericol iminent, dar își spuse că avea un control absolut asupra situației. Putea să bea până va cădea lată din partea lui, el unul o să rămână treaz. Avea prea multe secrete de apărat și să te cherchelești cu o tipă în regulă nu era la fel cum ai face-o cu o persoană din lumea ta.

Însă în ciuda hotărârii luate, poate și pentru că avea și el ceva de sărbătorit – scorul de la supermarketul de luni și informația recent obținută că alarma de la reședința Reed poate fi scoasă din funcțiune tăind pur și simplu firele de telefon – sau poate fiindcă se simțea într-adevăr relaxat în compania ei, se trezi bând, cu măsură însă și ținându-se tot timpul cu un pahar în urma ei. Când Jessica dădu primele semne de amețeală după al patrulea martini, el începuse să creadă că fata asta are

pe dracu' în ea și că băutura n-o afectează nici un pic, apoi îşi spuse că e absurd să stai pe lângă cineva care se pileşte dacă nu o faci și tu, cât de cât. Și ori că nu voia să rămână mai prejos când se va porni distracția, ori că îl tot îndemna ea să o egaleze, hotărî că încă un pahar-două n-aveau cum să-i facă rău, atâta vreme cât rămânea stăpân pe situație, cât ținea minte că are secrete de păzit, că fata asta e dintre cei în regulă, nu trebuia să uite că ea face parte din lumea lor.

Însă nu-şi mai aduse aminte de asta după ce termină carafa de martini și începură să facă dragoste pe canapeaua din living, Jessica deschizându-şi halatul fără să-l scoată, în vreme ce prosopul i se desfăcea din jurul capului, nu-şi mai aduse aminte nici că ea nu era o târfă cu experiență. Îi spuse asta, i-o spuse într-o clipă de uitare de sine, deşi rămăsese conştient, chiar dacă râdeau amândoi în hohote, îi spuse că era mai bună decât jumătate din târfele pe care le pusese jos, iar ea chicoti: „Şi cam cât de multe ai răpus?" El îi răspunse că pe puțin o mie și răseră din nou, iar ea îl rugă să-i povestească ce fac boarfele și el începu să-i spună, dar îşi aminti atunci că era o femeie în regulă și o drese iute: „Te-am dus de nas, nu m-am culcat în viața mea cu o târfă."

Se simțea bine făcând dragoste cu fata asta, îi mărturisise de fapt adevărul, deşi fusese o scăpare din partea lui, categoric era mai bine cu ea decât cu curvele alea. Dar dragostea mai risipi din amețeala plăcută care îi cuprinsese, iar ea îi sugeră să mai amestece o carafă de cocteil martini: „Toată chestia e să ne facem praf, Alex, ai uitat că asta e toată chestia?" El se sculă de pe canapea, se duse la bar și începu să toarne gin în carafă. Jessica îl atenționă să o lase mai moale cu vermutul. Amestecă băuturile, ascultând clinchetul cuburilor de gheață până simți cum se răcesc pereții carafei sub mâna

lui și își aduse aminte de ziua aceea în care își pierduse mănușile la o treabă pe care o făcuse într-o iarnă, își pierduse mănușile și îi înghețaseră mâinile în asemenea hal încât fusese cât pe ce să nu poată deschide ușa de la intrare; își alungă rapid gândul ăsta din minte, fiindcă era un secret, trebuia să-și păzească secretele cu mare grijă.

Duse carafa cu băutură mai aproape și își umplură din nou paharele, iar Jessica ținu un toast pentru bărbatul ei, pușa de Michael, și spuse: „Doamne-Dumnezeule, te rog fă-l să semneze înțelegerea", iar Alex ciocni cu ea zicând „Amin". Începură atunci să vorbească despre Dumnezeu, dacă se considerau sau nu credincioși, o discuție foarte gravă și solemnă, într-o atmosferă de totală abureală, iar Jessica îl întrebă dacă nu crede că Dumnezeu e femeie și Alex îi răspunse că e probabil o poloneză, amintindu-i e de ultimul banc cu polonezi pe care îl auzise. Polonezul vine acasă, își găsește nevasta în pat cu prietenul lui cel mai bun, dă fuga la scrin, scoate un pistol și și-l pune la tâmplă, gata să se împuște. Nevasta-sa izbucnește în râs. El se uită la ea și îi zice: „Nu râde, că după aia îți vine și ție rândul!" Alex izbucni în hohote și îi umplu paharul pe care ea îl ținea întins spre el. Dădu pe gât tot ce mai rămăsese și își mai turnă lui încă unul.

– Hai, povestește-mi despre târfe, îl rugă Jessica. Ce fac toate târfele astea, Alex?

N-avea de gând să facă așa ceva, ia să se mai ducă la naiba. Se uită la ea cum stătea și brusc, mânat de un impuls necontrolat, îi spuse gluma cu *Halatul deschis*, de C. Perai, iar Jessica râse cu lacrimi și ciripi: „Vai, știi bancuri cu titluri de cărți, mor după ele", apoi veni și ea cu *Răzbunare rusească*, de T. Prindekoi. Alex o întrebă: „La ce fel de editură zici că ai lucrat?" și pe urmă spuse *Fluviul Galben*, de M. Pish și ea îi răspunse cu *Paradisul din Hawaii*, de S.T. Foot, Alex zise repede

Jeluirea Chinezului Nam U N'coi, de T.A. Rensula și iar râseră amândoi.

– Hei, îl rugă Jessica, povestește-mi despre târfele tale.

Îi mai spuse o dată că nu cunoaște așa ceva, iar ea îi istorisi că un cunoscut de-al ei îi relatase despre o târfă din Harlem, care n-are decât un singur picior și toți bărbații se dau în vânt după ea, să nu-ți vină să crezi. Jessica voia să știe dacă stă în picioare și se sprijină pe cârje, dar Alex îi mărturisi că n-avea habar, deși presupunea că trebuie să fie ceva special, apoi îl întrebă: „Eu cât de specială sunt?" „Foarte, foarte specială." „Mă iubești, Alex?" „Sigur că te iubesc." „Atunci povestește-mi despre târfe", îi ceru ea.

În loc să se conformeze își mai turnă un pahar, i-l umplu apoi și pe al ei și se puseră apoi de taclale; se trezi destăinuindu-i că maică-sa era alcoolică, știa că maică-sa era alcoolică? Jessica spuse: „Nu, de unde să știu" și deveni din nou foarte serioasă; îl rugă pe Alex să-i povestească despre ea, împleticindu-i-se un pic limba, iar el ridică din umeri și spuse: „Păi, e bețivă, era încă din copilăria mea chiar înainte să plece taică-meu de acasă; cred că de aia s-a și dus, de fapt, fiindcă ea bea tot timpul." Și brusc, fără nici un avertisment, n-avusese în nici un caz de gând să facă asta și se simțise perfect stăpân pe sine până atunci (despre târfe nu-i povestise, nu?), se trezi istorisindu-i despre prima sa spargere. Îi împărtăși totul, cu lux de amănunte, fusese o lovitură de ageamiu, se cățărase pe scara de incendiu și intrase pe fereastră; asta se petrecea în Bronx, într-o clădire la câteva străzi distanță de unde stătea pe vremea aia. N-avea decât șaptesprezece ani și tot ce scosese era un radio cu tranzistori și treizeci de dolari cash, nici nu știa pe atunci de tăinuitori; a ținut radioul la el în cameră și i-a spus maică-sii că l-a câștigat la bazarul de binefacere.

Jessica nu păru șocată de dezvăluire, nici măcar nu păru să înțeleagă de-a binelea că el tocmai îi mărturisise că a dat pe vremuri o spargere; în schimb, îi spuse că și ea fura în copilărie, că se ducea la o prăvălie de mărunțișuri cu prietenul său și șterpelea lucruri de pe tejghea. Și atunci, poate fiindcă îl enerva că ea nu înțelesese cum trebuie ce-i povestise adineauri (Ce dracu', vorbea la pereți?), se trezi relatându-i spargerea pentru care îl înhățaseră, atunci când îl băgase Uliul la zdup. Și pe urmă îi povesti totul despre Sing Sing, cum îl cunoscuse pe Tommy Palumbo și ce lucruri făceau tipii de acolo, cum însă nu puseseră mâna pe el; cum se ținuse tare și nu devenise târfă de pușcărie. Jessica râse și îi spuse: „Hai că toate astea le-ai citit într-o carte", iar el se revoltă: „Care carte? Aș putea să scriu, dracului, singur un scenariu pe tema asta." Și continuă apoi cu lovitura de la familia Rothman, de acum două săptămâni, istorisindu-i și despre bătrâna peste care dăduse la White Plains: „Iisuse, mirosul ăla de mort, știi cum miroase un mort?" Jessica hotărî că și pe asta a scos-o tot dintr-o carte, dintr-una a lui Ernest Hemingway (nu prea reușea să pronunțe numele, îi ieși mai degrabă Erns Hemway), când Pilar îi povestește despre moarte, despre cum le-a sărutat pe femeile din piață, de acolo o scosese, știa ea. Alex zise: „Nu, asta s-a întâmplat săptămâna trecută, am intrat în cameră și bătrâna stătea acolo, proțăpită în pat, am făcut pe mine de frică, dacă-ți spun." Apoi îi dădu amănunte despre cum lucrase la magazinul lui Archie și o puse în temă cu treaba pe care o plănuiau pentru joia viitoare, explicându-i cât de simplu putea fi, nu aveau altceva de făcut decât să taie firele de telefon, deși aveau o problemă cu seiful, nu știau încă unde era. Pomeni și de o târfă cu un singur picior, zicându-i pe nume, Daisy, aia de care îți povesteam, iar de data asta Jessica se uită la el pe sub gene,

sughiţă, apoi îl privi mai departe şi în cele din urmă spuse: „Hai, dă-o dracului, nu te cred." El insistă că era adevărat, de ce ar minţi, pentru numele lui Dumnezeu? Dar ea susţinea în continuare că născocea toate astea, cum născocise şi povestea cu cei doi spărgători de bancă, atunci la Stockbridge (îi dădea de furcă pronunţarea, spunea mai degrabă Starbridge), ce bine se simţiseră acolo, în weekend, nu-i aşa că a fost un weekend grozav?

El îi spuse că a fost într-adevăr foarte reuşit şi îi ceru scuze că o obligase să dea fuga să-şi cumpere un sutien, asta numai din cauză că el ştia atâtea târfe, nu vroia s-o considere cineva şi pe ea vreo paraşută. Jessica întrebă: „Ce fac toate prostituatele astea? Povesteşte-mi ce fac. Fă-mă să înţeleg, Alex." El se zburli tot. „Nu, nu, ce-ţi trebuie ţie să ştii cu ce se ocupă ele, ce, crezi că e mare lucru? Nici să fii spărgător nu-i mare şmecherie. Ai idee ce-o să fac după treaba cu Reed? O să mă dau la fund, o să-mi cumpăr undeva o casă, o să fie un scor mare de tot, Jess, o să-mi pot permite să mă retrag. Asta am căutat tot timpul, să dau o lovitură barosană şi să mă las." „Păi bine, te laşi şi te dai la fund, mă dau şi eu la fund în Haiti şi înseamnă că ne-am lăsat amândoi."

– Aşa e, acceptă el.

– Am chef să dansez, zise ea şi se ridică de pe canapea, începând să se mişte fără să dea drumul la muzică, aidoma unei dansatoare de striptease, deschizându-şi şi strângându-şi la loc halatul, făcând piruete cu el desfăcut; pe urmă, izbucni în hohote de râs. Se prăbuşi în mijlocul camerei, pe jos, continuând să chicotească, aşezându-se turceşte, apoi îl rugă pe Alex să-i aducă paharul şi el i-l oferi imediat, se instală lângă ea şi ciocniră: „Să bem ca să ne liniştim amândoi" şi sorbiră cu solemnitate. „Deşi nu cred nici un cuvânt din tot ce mi-ai spus", zise ea. Dimineaţa îşi aminti totul şi atunci

îl crezu, sună la el în apartament și-i spuse: „Vai, Alex, ce-o să ne facem?"

Îi plesnea capul când puse receptorul în furcă. Vorbiseră aproape zece minute și ea îi confirmase bănuiala sâcâitoare care îl ținuse jumătate de noapte treaz – îi spusese tot, nu era o închipuire de bețiv, îi povestise cu lux de amănunte și acum ea știa. Ieși împleticindu-se din dormitor și se duse drept la baie, repetându-și: „Iisuse, i-am mărturisit." Aplecându-se deasupra chiuvetei i se accentuă durerea pulsantă din ceafă și se frecă energic pe dinți, încercând să îndepărteze gustul de băutură și amintirea prostiei făcute, o tâmpenie cum nu se mai auzise. Adineauri plângea la telefon. „Alex, te iubesc, o să ne descurcăm noi într-un fel." Auzi, lacrimi. O să te descurci până poimâine. Sunt spărgător de meserie. Nu-ți place, te privește.

Dar în timp ce făcea duș își mai aminti câte ceva din câte-i turnase azi-noapte. Că vrea să se lase. Că se va retrage dacă treaba de la Reed va ieși așa de rotundă precum se arată. Își va cumpăra o casă pe undeva, poate că o va lua și pe Jessica să stea cu el. Nu-i nevoie să se căsătorească, asta mai merge să aștepte. Ar putea s-o facă, mai târziu, dacă se hotărăsc, dar între timp vor trăi împreună, o mulțime de oameni procedează așa în ziua de azi, chiar și tipi în regulă. Puștiul îl simpatiza, chiar ea spusese asta. Să se așeze odată și el la casa lui, ce dracu'. Dacă socoteala de la Reed va ieși bine, va avea din ce să trăiască o vreme, se va strădui, din dobânzi, poate chiar să-și găsească un serviciu de opt ore mai încolo.

Ei, de asta nu mai era chiar așa sigur, adică să se îmbrace la costum, ca un maimuțoi, și să se ducă la birou zi de zi, dar mai existau și alte lucruri pe care le putea face un om. Se gândea să-și caute o casă pe la Miami, unde stătea maică-sa cu domnul Tenisman, să-și găsească o slujbă care să nu-l țină așezat pe scaun, ceva în

aer liber, vremea era înnebunitoare pe acolo, de neegalat chiar. Atunci ar putea spune și el, ca oamenii, soția mea Jessica, iar acesta este fiul meu vitreg, ar merge să facă asta chiar înainte să se căsătorească. Să zaci tolănit la soare jumătate de zi, nici nu-i mai păsa dacă ea ar umbla fără sutien prin Miami, acolo era altceva, lumea se îmbracă după climă și ea ar arăta grozav. El să zică: „V-o prezint pe soția mea" și toată lumea aia de „cinstiți" să răspundă: „Încântat de cunoștință, doamna Hardy", cu gândul să le pice la așternut, dar bineînțeles că nu, nu vor obține asta niciodată. Să se ducă și la curse, să-și țină rangul, chiar să-și cumpere un mic iaht, poate că la Lauderdale ar trebui să se stabilească, acolo e cel mai frumos, cu toate canalele alea, să-și ia o barcă și s-o țină ancorată chiar în fața casei. Puștiului i-ar plăcea la nebunie, ce-ar mai sta el în bătaia vântului, cu ursul în brațe. Era posibil. Dacă scotea de la Reed scorul la care spera, păi, ce mai, era foarte posibil.

O să mai discute și cu ea. Cum se îmbrăcă, o să se ducă jos să analizeze toate astea. Nu, mai bine nu, să nu-și închipuie că îl are la mână sau așa ceva, să-i bagi unei femei în cap că faci totul pentru ea, nu, asta ar pune-o într-o poziție dominantă, nici vorbă, n-avea nevoie de așa ceva. Tipele astea în regulă, cum le dai impresia că joci cum cântă ele, cum te și prind în gheară, cu târfele e altceva. Totuși, n-ar strica să-și dea gândurile pe față, cum se zice. Treaz fiind. Să-i spună că se gândește serios să iasă din afaceri după lovitura asta, să-și găsească o casă la Lauderdale și să plece acolo cu ea și cu puștiul.

Poate chiar să meargă și el cu ea în Haiti, pentru divorț. Fără să se lege, fără să se complice nici unul dintre ei, să facă doar o încercare deocamdată, să vadă cum merge. Nici măcar n-o să aducă vorba despre mariaj, până una-alta. Oricum, ea abia reușea să scape dintr-o

căsnicie și poate că nici nu era prea dornică să se repeadă într-alta. Să-i dea puțin timp, să vadă dacă le place să fie împreună, așa vor proceda. O fată ca Jessica e în stare să înțeleagă asta. Îi plăcea de ea, chiar că îi plăcea mult, fir-ar să fie... îi mărturisise până acum c-o iubește? Îi spusese peste noapte, te iubesc, Jess? Da, tot ce se poate. Probabil că o iubea.

Când ieși de sub duș luă două aspirine, pe urmă se duse la bucătărie, își turnă un pahar cu suc de roșii și apoi bău două ceşti de cafea. Era îmbrăcat, pregătindu-se să coboare până la ea, când auzi soneria. Se duse la ușă. Ridică scurt clapeta vizorului și se uită afară. Pe hol stăteau doi tipi; nu-i mai văzuse în viața lui.

– Da, ce e?

Unul dintre ei ridică o legitimație.

– Poliția.

Secția 13 se afla pe strada Twenty-first, între Second Avenue și Third Avenue. Alex cunoștea clădirea fiindcă acolo îl dusese Uliul când îl arestase. Era unul dintre sediile mai noi, dădea în spatele Academiei de Poliție de pe strada Twentieth. Strada Twenty-first era plină de magazine de arme și mișunau tot timpul sute de sticleți prin zonă; dacă umblai pe acolo, pe lângă Gramery Park, te simțeai ca în mijlocul unei armate inamice. Clădirea era construită din cărămizi albe, din sticlă și dintr-un metal lustruit despre care Alex presupuse că e oțel. Și inscripția din stânga intrării avea litere făcute din același metal: inițial trebuia să scrie: Secția 13, dar literele se dezlipiseră din perete și rămăsese numai urma lor. De-o parte și de cealaltă a ușilor de la intrare erau două tuburi verzui de neon, nu globuri cum se vedeau la sediile mai vechi de poliție. De pe cel din dreapta căzuse stratul de vopsea, așa că una dintre

lumini era verde și cealaltă albă. Atârna afară un steag american cât toate zilele.

Polițiștii care îl aduseseră o porniră drept spre lift, trecând peste serviciul de pază de la intrare. Odată intrați în ascensor, apăsară pe butonul de etajul doi. Nici unul nu-i adresă vreun cuvânt lui Alex. Când ieșiră, la nivelul B, o luară pe un coridor de care Alex își aducea aminte, placa aia nenorocită pe care scria *Detectivi*, cu o săgeată neagră, dedesubt, desenată de mână. Ușile albastre din capul coridorului dădeau într-un birou unde își avea sediul ceea ce, în noua structură organizatorică a poliției, se numea Unitatea de Investigații – Secția 13. Un polițist îmbrăcat numai în cămașă stătea așezat la o masă pliantă și bătea la mașină. Aproape că nici nu se uită la ei când intrară.

Încăperea i se părea schimbată. Pe peretele din dreapta erau trei uși, ce se aflau acolo și cu ani în urmă, când îl arestaseră. Dar spațiul fusese între timp împărțit în două de un șir de dulapuri metalice și pe ele un carton scris de mână și lipit cu scotch anunța *Districtul de poliție numărul 1. Brigada Omucideri*. În timp ce traversau încăperea, Alex îl văzu pe un polițist luându-i unei negrese amprentele și își aminti că el fusese supus la operațiunea aceasta în altă parte, atunci la arestare. Totul arăta altfel, cu excepția ușilor de la cele trei birouri; pe una dintre ele scria *Omucideri* și chiar într-acolo îl duceau, de se sperie o clipă gândindu-se că îl târăseră pentru dracu' știe ce crimă, de care el habar n-avea. Atunci îl zări însă pe detectivul Hawkins stând înăuntru; știa că Hawkins nu lucrează la Omucideri, așa că se liniști zicându-și că indivizii erau înghesuiți acolo și foloseau orice birou liber peste care dădeau. Într-adevăr, când intrară, unul dintre polițiști întoarse un carton atârnat de ușă. Pe o parte era tipărit numele unui locotenent, iar pe cealaltă scria INTEROGATORIU ÎN

CURS. Ceea ce însemna că n-aveau nici o cameră pentru interogatoriu acolo, câteodată chiar îşi punea întrebarea cum de reuşesc ăştia să lucreze, cât de cât. Unul dintre ei închise uşa după Alex.

– Stai jos, îi spuse Hawkins. Vreo o cafea, serveşti ceva?

– Ce înseamnă asta? întrebă Alex.

– E o vizită de curtoazie.

– Cum vine asta, când vă trimiteţi doi gealaţi să mă aducă pe sus?

– Voiam să stau de vorbă cu tine.

– Atunci de ce n-aţi ieşit în oraş?

– Nu pot să plec din birou, Alex. Îl aştept pe procuror, trebuie să facem o expertiză pe un tip care şi-a omorât nevasta cu toporul. Sper că nu te-a deranjat prea mult să te deplasezi până aici.

– Puteaţi să-mi daţi telefon şi să mă invitaţi direct. N-am nevoie să-mi apară doi poliţişti cu noaptea în cap la uşă.

– Ei, lasă, acum s-a terminat, de ce nu te relaxezi şi gata?

– Mda, mormăi Alex, dar tot mai era furios. Nu-l crezuse nici un minut că vine vreun procuror. Uliul voise să-l târască acolo, pe teritoriul lui, atât şi nimic mai mult. Psihologie de poliţist, acelaşi rahat. Adu-l pe om la secţie şi o să-l vezi cum începe să tremure inima în el. Uliul ar fi trebuit să nu încerce cu el chestia asta, dacă ar fi fost mai isteţ.

– Care-i treaba? se interesă el. A mai dat cineva vreo spargere şi nu reuşiţi să vă descurcaţi? De câte ori doriţi să mă vedeţi la faţă înseamnă că vreţi să-mi aruncaţi ceva în cârcă.

– Nu, Alex, n-a mai dat nimeni nici o spargere.

– Atunci ce e?

– Păi, doream doar să stau de vorbă cu tine.

– Pe ce temă, mă rog?
– Bei o cafea, da?
– Nu beau nici o cafea. Am treabă. Nu vreau decât să isprăvim mai repede. Indiferent de ce-o fi vorba.
– Alex, cunoşti o femeie pe nume Daisy Williams?
– Nu. Cine e? Când vorbeşti cu poliţiştii nu recunoşti niciodată că ai auzit de cineva, chiar dacă e vorba de maică-ta şi pe deasupra, chiar era adevărat pe jumătate. Până în clipa aceea nu ştiuse cum o cheamă pe Daisy pe numele de familie.
– E o curvă şchioapă din Harlem. Precis n-ai idee? E celebră pe acolo.
– Habar n-am. Dar cum de-o cunoaşteţi dumneavoastră, domnule Hawkins? Aţi încercat să mai faceţi variaţie prin Harlem?
– Eu n-am spus că e negresă, Alex.
– Păi dacă e curvă în Harlem....
– Sunt şi curve albe pe acolo.
– Ei, în fine, ce-i cu ea? întrebă Alex, ridicând din umeri. N-avea de gând să-l lase pe Hawkins să-l ameţească după bunul lui plac. Copoilor le place să-şi închipuie mereu că te-au prins cu o chestie. A, numai tu puteai să ştii că pistolul e ascuns în grădină fiindcă noi nu ţi-am spus asta şi nici n-a fost scris în ziare, pe deasupra ţi se mai vede şi un morcov cât toate zilele. Automat, toţi poliţiştii îşi închipuie că numai ei sunt deştepţi.
– Daisy a fost amestecată într-un mic scandal, azi-noapte. Mă gândeam că poate ai aflat.
– Dacă nici n-o cunosc, cum era să aud ceva despre ea?
– Aşa e, n-o cunoşti. Uitasem.
– Mda, făcu Alex, suspinând.
– L-a înjunghiat pe un tip, continuă Hawkins.
– Bravo ei, zise Alex nepăsător, dar începu să se alarmeze. Chiar să-l fi înjunghiat pe un tip sau era doar

o căcănărie de-a lui Hawkins? Şi de ce nu-l sunase Archie, dacă Daisy chiar dăduse de belea?

– Un marinar încerca s-o agaţe într-un bar, nu ştia că e de meserie. Când i-a spus cât îl costă, s-a ofensat, i-a înhăţat o cărjă şi a început s-o bată cu ea. Daisy a scos din geantă un cuţit şi l-a tăiat.

Alex continua să tacă. Se întreba de ce îi istorisea Hawkins toate astea. Era ceva ciudat cu el, nu-l mai văzuse aşa până atunci. N-ar fi putut preciza ce anume. Aştepta. Însemna că mai era ceva în spatele acestei chestii, nu numai un raport de poliţie în triplu exemplar despre ce-a făcut şi ce-a dres Daisy.

– Daisy era speriată. A văzut cum îl iau pe marinar cu ambulanţa şi s-a trezit în duba poliţiei, mergând spre Secţia 23. A început să se tocmească din mers.

– Oricum, eu n-o cunosc, zise Alex, aşa că nu mă interesează ce...

– Un poliţist de acolo, detectivul Fields – un negru, s-a apucat să discute cu ea. Era isterizată cu totul, nu ştia ce se întâmplase cu marinarul şi credea că o s-o ardem ca la carte. Fields a mirosit-o, e poliţist bun. A îmbrobodit-o, i-a spus ce prost stă în chestia asta – doar tu ştii trucurile, Alex – i le-a servit pe toate, până la ultimul.

– Nu pricep unde vreţi să ajungeţi, domnule Hawkins. N-o cunosc pe individă. Puţin îmi pasă dacă stă prost sau nu.

– Fields a tras de ea, la meserie. Îşi chemase deja avocatul şi Fields ştia că e în gaşca lui Miranda-Escobedo, dar a mers mai departe, încercând să scoată cât mai mult de la ea. Şi chiar a reuşit, Alex.

– Ce-a aflat?

– Nişte nume, de pildă.

– Ce nume?

– Al tău. Şi al lui Archie Fuller.

– Atunci înseamnă că-l ştie pe Archie. Dacă i-a amintit numele...

– Mda, se pare că aşa e. Se pare că te cunoaşte şi pe tine, dar tu, bineînţeles, n-ai habar.

– N-am auzit de ea până acum.

– Se pare că tu şi cu Archie vă ocupaţi de spargeri.

– Eu *m-am ocupat* de spargeri, domnule Hawkins. Acum m-am cuminţit.

– Da, ştiu, zise sec Hawkins.

– Deci asta era? O târfă l-a tăiat pe un marinar şi a vorbit de mine şi de Archie. De-asta m-aţi adus pe sus până aici?

– Mai e ceva, Alex. Sigur nu bei o cafea?

Alex clătină din cap. Acum era într-adevăr îngrijorat şi voia să scape cât mai repede din chestia asta. Însă în acelaşi timp, dorea să afle şi ce-i spusese Daisy poliţistului din Harlem.

– Daisy zicea că dacă o lasă mai moale ar putea să le spună de o spargere pe care o puneţi la cale, tu şi cu Archie.

– Zău? Înseamnă că are ceva imaginaţie, Daisy asta a dumneavoastră. Dar inima îi bătea nebuneşte.

– În districtul Westchester, preciză Hawkins.

– Chiar aşa? I se încleştase gâtlejul şi vocea îi suna ciudat.

– Da, aşa i-a turnat lui Fields. Asta înainte să ajungă acolo avocatul ei. În clipa când a sosit ăla a întrebat dacă i s-a spus ce drepturi are, i-a ordonat să nu mai deschidă gura şi a ameninţat că îl pune pe Fields sub acuzare – dar ştii cum sunt tipii ăştia.

– Mda, bineînţeles. Dacă nu ar fi fost ei mai băteaţi şi acum oamenii cu saci de nisip, în pivniţă.

– Şi de ce crezi că ne-am lăsat? îl întrebă Hawkins, aruncându-i un zâmbet tip Burt Reynolds.

– Deci, dacă am înţeles eu bine, o curvă şchioapă de un picior, pe nume Daisy Williams, îi înjunghie pe un marinar într-o crâşmă şi pe urmă obţine regim de favoare povestindu-vă că Archie şi cu mine punem la cale o spargere în districtul Westchester. Aţi născocit toate astea, nu-i aşa, domnule Hawkins? Adică, mai daţi-o dracului, vreau să zic. O târfă şchioapă? Ce, mă luaţi de prost?

– Alex, dacă faci treaba asta să ştii că pun mâna pe tine.

– Vă mulţumesc pentru avertisment. N-am idee la ce vă referiţi. Şi unde vine districtul Westchester? E în Pennsylvania?

– Alex, să ştii că aflu cu unde anume în districtul Westchester şi te aştept acolo.

– A, deci nu ştiţi unde anume, da? Târfa cu un picior nu v-a spus şi amănuntul ăsta?

– Nu, n-am idee unde anume şi ăsta-i adevărul-adevărat, Alex. Şi să-ţi mai spun ceva. Când ţi-a auzit numele de la individa aia, Fields ţi-a căutat în arhivă fişa B, a văzut că eu te-am băgat la răcoare şi, cum era şi firesc, m-a sunat pe mine. Am fost gata-gata să-ţi dau crezare, Alex, îmi spuneam că mai sunt şi minuni pe lumea asta, că poate se mai deşteaptă câte unul şi se lasă de pungăşii. Atunci am primit telefonul de la Fields şi trebuie să mărturisesc, Alex, că tare rău mi-a părut de tine.

– N-aveţi şi muzică de viori la povestea asta, domnule Hawkins?

– E adevărul-adevărat.

– Păi, dacă suferiţi că aş da o spargere tocmai în districtul Westchester, vă irosiţi capacităţile sufleteşti. Târfa aia şchioapă se droghează probabil şi a născocit toată povestea cât era...

– Nu se droghează, Alex. S-a speriat şi a încercat şi ea să-şi scape pielea.

– Bine, cum v-am mai spus, mulțumesc de informație. Am s-o pun deoparte pentru viitor.

– Ai înțeles ce încerc eu să-ți sugerez, Alex?

– Ce anume, domnule Hawkins?

– Las-o baltă.

– Nu știu la ce vă referiți.

– OK. Cum poftești. N-ai decât să faci pe deșteptul. Oftă din greu, clătină din cap și pe urmă adăugă: Dispari de aici, că am treabă!

O căutară tot weekendul.

Vineri seară îl găsiră pe tipul care plătise pentru ea cauțiunea și acesta le spuse că îi dăduseră drumul, nici cu două ceasuri mai devreme, dar că n-are idee pe unde poate să fie acum. Nu li se părea posibil ca o curvă într-un picior să se dea complet la fund și nimeni să n-o vadă, chiar și într-un oraș de mărimea New York-ului, însă duminică seară erau gata să renunțe. Mai mult ca sigur că se ascundea de frică să nu-i rupă Archie gâtul.

Transit îi puse pe urmele ei.

Transit intrase în barul unde stăteau împreună la un pahar. Era trecut bine de miezul nopții și ajunseseră la concluzia că totul e zadarnic. Archie făcuse un banc pe tema asta și chiar mai găsisera puterea să râdă, dar situația nu li se părea comică defel.

– Știi care-i cel mai rapid lucru din lume? întrebase Archie.

– Care?

– O curvă într-un picior care fuge spre sud pe șoseaua de Jersey.

Hohotiră amândoi, cu râsul lor dogit și sonor, pe urmă mai comandară un rând și așa, cu paharele în față, îi găsi Transit care își făcu la un moment dat apariția în țoalele lui de fante cu pălăria cât toate zilele și, de bun ce era la suflet, se hotărî să le țină companie.

– Cară-te dracu' de aici, Transit, mârâi Archie. Suntem ocupați!

– Cu ce, mă rog? îl întrebă Transit, înghesuindu-se lângă Archie. Erau uriași amândoi și ocupau aproape toată bancheta separeului.

– E tare de urechi tipul, îi spuse Archie lui Alex.

– Nu vă interesează un regulat ca lumea? se interesă Transit. Am o chinezoaică virgină, dacă e cineva dornic.

– Ultima dată când ai văzut tu o virgină – mârâi Archie – era înainte s-o violezi pe soră-ta, când avea zece ani.

– Frumos mai vorbești, n-am ce zice, spuse Transit râzând. Frumos, nu, Alex? Ce naiba faceți voi aicea, băieți, că arătați de parcă ați veni de la înmormântare? Cine ți s-a prăpădit, Archie? A crăpat careva?

– O să moară cineva imediat, dacă nu te cari dracu' de aici, șuieră Archie.

– Bine, OK, am înțeles aluzia, spuse Transit, dar nu făcu nici o mișcare. Ce beți voi acolo, Alex?

– Pișat de cal.

Transit izbucni în râs, bătând cu palma în tăblia mesei, gata să răstoarne paharul lui Archie.

– Ce faci, ți-ai pus de gând să câștigi un concurs de popularitate? îl întrebă Archie.

– Hai, hai că dau un rând de la mine, ce beți? Mă simt cineva astă-seară. Am făcut rost de o fată nouă, o să mă facă milionar. Ieri a fost cea mai grasă sâmbătă pe care am avut-o de la Anul Nou încoace. Kitty. O ții minte pe Kitty, Alex? Omule, e de milioane, aur curat! Știi cât a încasat azi-noapte? Hai, ghici, cât a luat?

– N-am idee.

– Nici n-ai crede, dacă ți-aș spune, afirmă Transit. Nici Daisy nu m-a crezut. I-am spus lui Daisy cât...

– Când te-ai văzut cu Daisy? îl întrebă Archie.

– Ce zici? Acum vreo două ceasuri. A dat de belea joi seară, știți? L-a tăiat pe un marinar. Acum a ieșit pe cauțiune, cred că au încadrat-o la atac de gradul doi. O să scape ea, se află în autoapărare. Marinarul ăla era țicnit, după câte se aude. S-a apucat s-o snopească în bătaie cu o cârjă de-a ei, vă dați seama? Sunt mai mulți tipi într-o dungă pe străzi decât înăuntru, în ziua de azi.

– Și unde te-ai întâlnit cu ea? îl întrebă Alex.

– Cu cine? Cu Daisy? Stă la una dintre fetele mele. Îi este frică să nu vină iar marinarul ăla peste ea, vrea să se dea la fund o vreme.

– La care fată? se interesă Archie.

– La chinezoaica aia virgină, de care tocmai vă spuneam, zise Transit și se puse pe râs; se opri brusc fiindcă Archie îl înhățase de cravată și i-o răsucise în jurul gâtului.

– La care fată?

– Helen Barker, hei, lasă-mi cravata!

– Unde stă?

– Pe strada Hundred Twelfth, colț cu S. Nicholas. Ești nebun sau ce ai?

– Adresa!

– O sută treisprezece – vest, Hundred Twelfth.

– Mersi, Transit, zise Archie și îi dădu drumul. Acum cară-te de aici.

– Te crezi mare barosan, nu-i așa? mai mârâi Transit, dar ieși iute din separeu și îl lăsă pe Archie în plata Domnului.

Nu erau nici un fel de plăcuțe pe cutiile poștale din hol, așa că se hotărâră să caute prin tot blocul, începând de la parter, urmând să bată la toate ușile. Dintr-un apartament, un bețiv îl amenință pe Archie că-l împușcă, îi spuse să stea puțin că imediat vine cu pușca, iar acesta îl sfătui să se ducă la culcare, dacă nu vrea să

zboare pe scări. Archie începuse să creadă că îi mințise Transit; știa el un pește care o să se căiască mâine că-i trăsese în piept. Dar când bătură la ușa de la 6A, o voce de femeie întrebă: „Cine-i acolo?" Archie răspunse: „O caut pe Helen Barker. M-a trimis Transit" și i se deschise. Daisy stătea așezată la masa din bucătărie, cu un pahar de bere în față. Când îi văzu, întinse mâna după cărțe, dar era prea târziu, intraseră deja.

– Ce-nseamnă asta? zise Helen. Era o negresă de vreo douăzeci de ani și se uita când la Daisy, când la cei doi. Îi cunoști pe tipii ăștia, Daisy?

– Mai bine nu-i cunoșteam, la dracu'!

– Du-te și cumpără-ți niște țigări, îi spuse Archie lui Helen.

– Nu fumez.

– Șterge-o de-aici, interveni Alex.

– Te descurci, Daisy?

– Da, da, du-te.

Helen o privi cu neîncredere, își luă geanta și plecă. În clipa când închise ușa după ea, Archie începu:

– Ce mai faci, gură bogată?

– N-am turnat nimic, se apără Daisy.

– Le-ai spus de operație.

– Nu și despre *loc*, sublinie Daisy.

– Ai trăncănit că în districtul Westchester.

– Da' nu și unde.

– Curva dracului, ai lătrat că Alex și cu mine...

– Nu știu că-i vorba de Reed, nu știu nimic. Tot ce le-am spus a fost districtul Westchester.

– Ca să-ți salvezi fundul.

– Fii tu sigur că de-aia, ca să-mi salvez fundul, întări Daisy. Și tu ai fi făcut la fel, Archie. Oricum, tot n-au aflat nimic, ce mai contează?

– Și cât știu? întrebă Alex.

Le mărturisi tot ce-i vânduse lui Fields în noaptea când o înhăţaseră, îi repetă în esenţă ceea ce Uliul îi relatase lui Alex. O ascultară cu atenţie încercând să vadă dacă mai are vreo şansă toată treaba. Ştiau amândoi că districtul Westchester e mare; dacă numai atât aflase Uliul, dacă poliţiştii auziseră numai că-i vorba de Westchester, păi atunci putea să fie oriunde pe teritoriul cu pricina.

– Eşti sigură că n-ai turnat unde anume? o întrebă Alex.

– Foarte sigură. Nu le-aş fi spus decât dacă mi-ar fi promis şi ei ceva şi nici n-a fost vorba de aşa ceva. Băiete, eram moartă de frică. L-am tăiat pe marinar la gât, mă gândeam că poate i-am retezat jugulara sau cam pe acolo. Sângera ca un porc. Am crezut că mă bagă la omucidere, când am văzut cin' l-au luat de acolo cu ambulanţa. Le-aş fi spus şi că mama complotează să-l împuşte pe preşedinte, ca să-mi scap pielea.

– Dar nu le-ai dezvăluit în ce zi?

– Nu, sigur că nu.

– Nici în ce localitate?

– Nu.

– Şi n-ai pomenit numele lui Reed.

– Îhî. Crezi că eram proastă să dau cu piciorul la slujba mea fixă, de joi?

– Deci, tot ce le-ai ciripit e că Archie şi cu mine plănuim o lovitură în districtul Westchester.

– Atât.

– Asta-i destul, curvă împuţită ce eşti, şuieră Archie.

– Ai fi făcut şi tu absolut la fel în locul meu, repetă Daisy.

– Ce părere ai, Alex?

– Zic că merită să facem treaba.

– Şi eu la fel.

– Fără mine, interveni Daisy.

– Cum adică?

– Nu mai vreau să mă bag. Am și așa destule belele.
– Ai auzit-o?
– Am auzit-o.
– Sper că ați auzit bine, fiindcă așa e, gata – punctă Daisy.
– Câte picioare zdravene ziceai că ai, Daisy? o întrebă Archie, pe ton de conversație. Vrei să ți-l rupem și pe ăla întregul? Vrei să te facem panou de baschet?
– Nu mă interesează, spuse Daisy, n-aveți cum să mă forțați să mă bag în socoteala aia de joia viitoare.
– Nu cred că ne înțelegem. Fără tine, treaba nu se poate face. Dacă nu-l ții pe Reed acolo, în studio…
– Da' de ce e nevoie de mine, omule?
– Ca să fim singuri cu nu mișună. N-avem chef să intrăm în casă și să dăm peste el acolo.
– Pricepi, Daisy? întrebă Alex.
– Nu, nu pricep.
– Ce dracu' e așa de greu de înțeles? strigă Archie. Nu vrem să ne arătăm la față, nu dorim să ne vadă tipul.
– Ei, iar eu nu am chef să mă bănuiască pe mine, i-o reteză Daisy. Fiindcă imediat mă voi trezi cu jandarmii la ușă, întrebându-mă de una și de alta; și când or să afle că sunt în bucluc că l-am tăiat pe marinar, cum o să arate toată chestia? Se vor prinde rapid că eu am aranjat treaba, ce dracu'! Nu, n-am nevoie de așa ceva.
– N-ai de ales, zise Archie. Dacă nu mergi cu noi joia viitoare, te facem bucățele.
– Nu mă convingeți voi pe mine, n-aveți cum. Mâna, băgă de seamă Alex, mâna ei se juca cu închizătoarea genții. Nu știa dacă are sau nu cuțit, probabil că i-l luaseră copoii când o umflaseră. Dar asta fusese joi seară și acum era duminică, iar dacă Tommy dăduse două sute patruzeci de foi pe un tun de rahat și Daisy putea foarte bine să-și fi cumpărat pe doi bani alt cuțit. Știa el cum e să te taie cineva. Și când te rănești cu cuțitul de pâine

e absolut dezagreabil. Dar cu armele de foc era altceva, nu văzuse împușcături decât la televizor sau prin filme, se lămurise ce pot să facă armele astea, dar n-avea idee ce simți când ești împușcat. Poc, o gaură și omul cade lat. Aproape că nu-ți vine să crezi. Însă un cuțit... N-avea chef să-l taie o curvă schioapă și nici altcineva. Ei erau doi, nu credea să încerce ea să facă vreo prostie, dacă nu-i forțau mâna. Își dorea nespus ca Archie să nu exagereze. Era gata să zică: „Dă-o dracu', hai s-o lăsăm baltă", când o auzi pe Daisy spunând:

– Pot să vă fac rost de altcineva dacă vă arde așa de tare să faceți treaba asta.

– Cum adică? sări imediat Alex.

– Pot să-l sun pe domnul Reed și să-i spun că-i trimit o altă fată.

– Ai mai făcut asa vreodată?

– Uneori. Când sunt pe stop, spre exemplu. Și când am avut gripă, mai de mult.

– Iar el ce zice?

– Nu-i pasă, numai să fie tot neagră. Își închipuie că-i fraierește pe șoferii de taxi că-și aduce o fată să-i facă șmotru prin studio. Aia știu toți că suntem curve, odată am tras un număr cu unul dintre ei la întoarcere. Dacă vrei altă fată, îți fac eu rost. Așa, dacă se încinge atmosfera, nici măcar nu știe cine dracu' era și n-are cum să trimită copoii pe capul ei.

– Nu merge.

– De ce, mă rog?

– Asta înseamnă că băgăm o străină în treburile noastre. N-am de gând să-mi risc eu pielea cu o curvă pe care nici n-o știu.

– Adică de ce să fie o străină? întrebă Daisy.

Cei doi se uitară unul la altul. Numele le venise în cap mai înainte să-l rostească cineva. Alex ezită, nu voia să fie el cu sugestia, se temea să nu zică Archie că

o propune numai fiindcă îi datora bani. Cu partea ei ar fi putut să-şi lichideze împrumutul şi la el, şi la Transit.

– Kitty, spuse Archie. De ce să n-o folosim pe Kitty?

În ziua loviturii ploua.

– Fir-ar a dracului să fie de ploaie, ce ghinion! mârâi Archie.

– Ne e de folos, aprecie Alex.

– Cum dracu', omule? O să ne udăm până la piele.

– Cu ploaia care bate în acoperiş, Reed n-o să ne audă pe noi în casă.

– Oricum n-o să se audă. Ploaia aduce ghinion, asta e. Plănuiseră să meargă acolo cu maşina asistentei sociale, dar în ultima clipă ea îi dăduse telefon lui Archie să-i spună că venea frate-său din California şi că trebuia să-l ia de la aeroport. Era mai mare riscul cu o maşină de închiriat, dar îşi pregătiseră un text pentru eventualitatea că ar fi reţinut cineva numărul, respectiv pe cel născocit de Alex în ziua cu întâmplarea din White Plains, chiar înainte să nimerească peste bătrâna din pat – Iisuse, speră să nu fie nici o paralitică prin casa lui Reed. Dacă poliţiştii veneau să-i bată în uşă lui Archie – maşina era luată pe numele lui – o să se plângă că i-o furase cineva din faţa casei şi că o adusese peste vreo trei–patru ceasuri. Probabil nişte puşti care au vrut să facă o plimbare, domnule ofiţer. Sigur, va spune poliţistul.

N-aveau decât să dovedească că Archie şi nu altcineva fusese cu maşina respectivă la Post Mills. N-aveau cum să demonstreze asta cât îi hăul şi restul nu era decât un rahat. Dacă nu te surprind la locul faptei, intrând sau ieşind de acolo cu uneltele asupra ta, atunci n-au decât să vadă numărul maşinii şi zece persoane, nu pot decât să-i pună pe urmele tale, dar nu înseamnă că au cum să te înhaţe. Cu totul altceva e dacă o cucoană te recunoaşte din mai mulţi şi zice: „Acesta-i bărbatul

care a fost la mine în casă." Dar cu un amărât de număr de înmatriculare ce să-ţi faci? Totuşi, ar fi fost mai în siguranţă cu maşina asistentei sociale, toate s-ar fi spart în capul ei şi Archie ar fi putut să susţină că n-a văzut-o în viaţa lui. Dar şi aşa merge. Oricum, nu făcea parte din plan să fie văzuţi. Singura persoană care ar fi putut să-i remarce era bătrânul Reed al treilea, însă el urma să fie ocupat cu Kitty, dincolo, în studio.

Luni o puseseră în temă pe Kitty. Se aşezaseră în bucătăria apartamentului ei din Harlem şi ea îi ascultase atent, pe urmă îi înflorise un zâmbet pe buzele tumefiate. Transit îi umflase gura, le explică resemnată. Îi aranjase o întâlnire cu un apucat şi Kitty îl lăsase baltă deoarece ăla îi ceruse chestii cam aiurea chiar şi pentru o târfă de meserie. Şi lui Transit nu-i plăcuse deloc. Ori eşti profesionistă, ori nu, îi zisese, apucându-se s-o ciomăgească. Le arătă o rană sângerândă pe sânul drept şi pe urmă îl blestemă pe Transit, cum numai o curvă putea s-o facă, urându-i să-l lovească boala în părţile ruşinoase. Îi explicară că Daisy solicită totuşi un procent, fiindcă aranjase treaba, care va fi luat din partea lui Kitty. Dar chiar şi aşa, poate să spere să-i iasă mai mult decât are nevoie ca să-şi plătească datoria la Transit. Îi spuseseră că Daisy îi şi telefonase lui Reed, care o aştepta joi la douăsprezece fix. Reed o s-o sune joi dimineaţă pe Daisy, imediat ce pleca nevasta-sa în oraş, s-o anunţe că drumul e liber. Între timp, tot ce putea Kitty să facă era să se întâlnească repede cu Daisy şi să afle cum putea să-l întreţină mai bine pe Reed, să-l ţină acolo în studio, câtă vreme goleau ei casa. Kitty concluzionase că e floare la ureche.

Maşina de închiriat îşi dibuia drumul prin ploaie, ştiau de acum pe dinafară traseul până la Post Mills, ca nişte gloabe care se întorc la grajd, cum zicea Archie. Mai fuseseră şi marţi până acolo, fiindcă lui Alex îi

trecuse brusc prin minte că firele de telefon puteau să fie subterane. Într-o mulțime de case noi, mai ales la cele în stil modern, oamenii nu mai voiau să vadă cabluri care să coboare pe acoperiș, stricând aspectul clădirii. Așa că le îngropau în pământ, cutia de protecție telefonică a instalației fiind plasată undeva, în interior. Aceasta din urmă nu era altceva decât o cutie cu niște siguranțe înăuntru și servea chiar la asta, la protejarea instalației. Împotriva trăsnetului. Fără ea, dacă fulgera în timp ce vorbeai la telefon, nu mai aveai timp decât să constați că și se aprinde toată casa, fără contribuția curentului electric. Firele din cablul central veneau de la stâlpul telefonic, treceau prin cutia de protecție și, la rândul lor, toate cordoanele de la telefoanele din casă porneau de acolo. Dacă ele erau îngropate, atunci cutia de protecție se instala în subsol sau, dacă nu, în garaj. În această situație, trebuia mai întâi să pătrundă în casă ca să reteze firele, ceea ce era culmea ridicolului, din moment ce motivul pentru care le tăiau era tocmai ca să poată intra în casă. Vor contramanda toată treaba, în caz că firele telefonice fuseseră îngropate.

Urmărind succesiunea stâlpilor de telefon pe Pembrook Road, ajunseseră până în dreptul vilei lui Reed și, când văzuseră firele care treceau la înălțime peste zidul de piatră, ducând în direcția clădirii, se uitară unul la altul și zâmbiră. Apoi mai trecură de câteva ori în sus și în jos, încercând să găsească un loc bun de parcat mașina pe timpul operațiunii. Nu intenționau să intre până în fața casei fiindcă s-ar fi putut ca șubredul Reed să-i audă și să sară de pe Kitty drept la telefon, ca să cheme jandarmii locali. Dădură peste o cărare prin pădure, la vreo trei–patru sute de metri de aleea care ducea la proprietatea lui Reed, un drum vechi de pământ, pe care crescuseră bălării. De o parte și de alta erau doi stâlpi de lemn putred, o fi fost vreun drum

forestier pe timpuri, nu ştiau şi nici nu le păsa. Între ei era prins un lanţ ruginit. Coborâseră să se uite cu atenţie şi constataseră că putea fi uşor scos; hotărâră să-şi lase acolo maşina cât timp vor goli casa. Pe urmă se întorseseră în oraş şi se despărţiseră strângându-şi mâna, de parcă ar fi încheiat o afacere de cinci mii de dolari şi se felicitau pentru reuşită.

Ştergătoarele se luptau din greu cu ploaia şi instalaţia de dezaburire azvârlea un suflu de aer cald spre parbriz. Ceasul de la bord indica ora unsprezece şi zece, tocmai trecuseră de ghişeele de taxare de la intrarea în Greenwich. Aveau să ajungă la Post Mills în douăzeci de minute, cel mult într-o jumătate de oră; Reed al treilea o sunase pe Daisy la ora nouă şi jumătate ca să-i spună că nevastă-sa o ştersese. Îi puse o groază de întrebări în legătură cu fata pe care i-o trimitea în loc, iar ea îi făcuse o prezentare excelentă lui Kitty, rugându-l să se poarte frumos cu ea fiindcă îi mai era şi prietenă, pe lângă faptul că avea un fund o frumuseţe. Reed chicotise în receptor şi o prevenise pe Daisy să fie atentă, că s-ar putea să-i cadă cu tronc, prospătura. Se stabilise o chestie cu totul deosebită între ei doi, aproape ca şi cum ar fi fost soţ şi soţie. Ascultând bătaia regulată a ştergătoarelor, Alex se gândi întâi la Reed şi la Daisy, pe urmă la el şi la Jessica şi la conversaţia lor din noaptea trecută.

Vorbiseră mai ales despre cum să scape. Ea trebuia să scape dintr-o căsnicie nereuşită, iar el dintr-o viaţă care nu avea cum să-i ofere satisfacţii, asta trebuia să înţeleagă. Erau cuvintele ei. El îi spusese că din punct de vedere financiar nu era deloc adevărat, la urma urmei spera să scoată şaizeci de mii din treaba de astăzi. Asta, dacă pleacau de acolo cu jumătate de milion. Treizeci la sută ar fi însemnat o sută cincizeci de mii, i-ar fi dat, să spunem, zece lui Daisy pentru că le vânduse

pontul, Kitty ar fi luat, probabil, alţi zece la sută, iar restul s-ar fi împărţit între el şi Archie. Nu era chiar nesatisfăcător, îi spusese el. Da, zisese Jessica, dar dacă te prind, Alex, ce se întâmplă cu noi dacă te prind? El folosise vorbele lui Kitty ca să-i descrie lovitura - floare la ureche. O să mor dacă ţi se întâmplă ceva, se plânsese Jessica. Eu mor dacă te prind şi te trimit la închisoare. Iar el îi repetase că nu există nici un risc să fie înhăţat.

Acum însă ajunsese să se întrebe dacă era chiar aşa. În liniştea aburită din interiorul maşinii, în vreme ce se auzeau doar fâsâitul ştergătoarelor, bâzâitul motorului şi şuieratul anvelopelor pe asfaltul ud, se întrebă dacă exista vreo posibilitate să fie prins. Kitty era deja pe drum, plecase cu taxiul de acasă imediat ce o sunase Daisy să-i spună că totul e OK. Aranjaseră cu Vito Bolognese să preia blănurile furate şi cu Henry Green pentru bijuterii. Lui Henry îi explicaseră că nu ştiau exact cât vor ridica de acolo, dar că, după fotografiile descrise de Daisy, părea să fie vorba de o recoltă bogată de tot. Henry dorise să ştie ce înţelegeau ei prin asta şi îi spuseseră că sperau la ceva în jur de jumătate milion de dolari. O cifră pe care o scoseseră din burtă, la care ajunseseră doar pe baza descrierilor. Cu toate astea, era un scor în care credeau. Vorbiseră de atâtea ori despre lovitura asta, încât estimarea ajunsese să li se pară adevărată. Cinci sute de mii de dolari. Asta era rezultatul pe care-l obţii o dată în viaţă; iar acum visul părea realizabil şi n-aveau chef să-l compromită reducându-i din valoare. Henry clătinase din cap şi zisese că ar putea să iasă cu şaptezeci şi cinci de mii până joi după-amiază, dar ca să facă bilanţul complet va trebui să aştepte până la începutul săptămânii viitoare, dacă erau de acord. Dăduseră mâna pecetluind această înţelegere şi promiseseră să livreze marfa joi seară.

Așa că partea asta fusese bine pusă la punct. Nici o șansă să se trezească blocați cu obiecte fierbinți asupra lor, vor scăpa de toată marfa după-amiază, în clipa când vor ajunge din nou în oraș. Și cunoșteau bine reputația lui Henry, n-o să încerce să-i ducă, o să livreze restul la începutul săptămânii viitoare, nu puteai să-i ceri omului să aibă atâta bănet disponibil. Nu exista nici un risc să dea de cineva în casă, fiindcă Reed o să fie la studio împreună cu Kitty și mai aveau de gând să sune și la sonerie de la intrare, înainte de a tăia firele de telefon. Dacă s-ar fi întâmplat să răspundă cineva la ușă, îi băgau textul cu abonamentul la o revistă. Între timp, or să se uite atent în jur, asigurându-se că nu e prin preajmă nimeni care să tundă iarba sau să vopsească obloanele, ori dracu' mai știe ce. Vreun amănunt neprevăzut. Dacă ar fi constatat ceva ce nu s-ar fi potrivit, la revedere, mi-a părut bine de cunoștință. Kitty se alegea cu o sută de dolari pentru deranj și cu o plimbare gratis cu taxiul până în oraș, iar ei doi se întorceau acasă să-și înece amarul în bere. Nu, nu găsea nici o fisură în modul cum concepuseră lovitura și nici în felul cum plănuiseră să desfacă marfa.

Cât despre Uliu, Alex recunoștea că îl cam frământase asta în ultimele zile, mai ales când se întorsese marți de la Post Mills și dăduse peste mașini de pompieri în fața casei și văzuse lumea stând pe trotuar, locatari pe care îi cunoștea din vedere. Știa bine că poliția lansează câteodată false alarme în legătură cu o bombă sau cu un incendiu numai ca să scoată oamenii afară, că să aibă timp să pună microfoane. Dar făceau asta numai când era vorba de investigații de mare importanță, spre exemplu, dacă ar fi umblat după vreun mafiot sau când bănuiau că se pregătește vreo răpire.

Chestii de felul ăsta. Costă o groază de bani, dacă stai bine să te gândești, să scoți în stradă un batalion

întreg de pompieri, numai ca să poţi introduce un tehnician al poliţiei într-o casă. El unul nu se temuse niciodată din cauza vreunei conversaţii la telefon fiindcă ştia că nici un poliţist nu-şi bate într-atât capul pentru un spărgător. Indiferent ce spun, au un mare respect pentru spărgători, nu-i consideră nişte borfaşi de rând, nu; n-a auzit niciodată de vreunul căruia să-i fi fost interceptat telefonul. Dar maşinile aleea de pompieri din faţa blocului îl cam speriaseră, îl făcuseră să-şi spună că poate totuşi Uliul se ostenise să-i pună vreun microfon şi când vorbise cu Archie îi sugerase s-o lase mai moale, iar Archie pricepuse imediat şi sporovăiseră apoi despre vreme. Asta se întâmpla după ce Jessica îi povestise că avusese într-adevăr loc un incendiu în bloc, după-amiază. Şi totuşi, se cam temea.

Apoi, hai să reducem totul la absurd şi să presupunem că Uliul o saltă pe Daisy, o duce până la Secţia 13 şi începe s-o ia la întrebări, era şi asta speriată de făcea pe ea, cu povestea aia deasupra capului. Şi să considerăm că-i promite marea cu sarea, o amăgeşte că va pune o vorbă bună pe lângă procuror să-i reducă pedeapsa, poate chiar să renunţe s-o mai pună sub acuzare, rahatul ăla pe care îl mănâncă de obicei poliţiştii, numai să-i spună unde şi când plănuiesc amicii ei să dea lovitura în Westchester. Dar nu credea totuşi să-i toarne ea ceva lui Hawkins, nici dacă i-ar fi promis luna de pe cer, fiindcă, la urma urmei, ţi ieşeau de aici zece miare şi o curvă amărâtă nu punea mâna pe suma asta chiar în fiecare zi. Nu, nu credea să le ciripească sticleţilor ceva în plus.

Aşa că nu vedea cum ar fi putut fi prinşi şi cu toate astea treaba îl îngrijora, nu prea ştia nici el de ce anume. Îşi tot spunea că era într-adevăr floare la ureche, că va fi lovitura aia unică la care sperase încă de când spărsese prima oară un geam în Bronx şi se alesese cu un radio

cu tranzistori și cu treizeci de dolari cash. Și dacă se dovedea a fi într-adevăr un scor cum visa el, păi atunci sigur că o să cumpere casa aia la Lauderdale unde îi va duce pe Jessica și pe copil, Doamne, ce frumos o să mai fie! Îi povestise și ei noaptea trecută. Îi promisese că asta o să fie ultima lovitură, chiar dacă nu va scoate decât mărunțiș. Dacă intra acolo și găsea numai o pușculiță de copil și o plăcintă, OK, asta era, adio. Oricum, or să plece în sud, or să-și găsească de lucru – ți-am promis doar, Jess, îi spusese. E ultima dată. Și, înainte de despărțire, îi pusese să-i promită că o sună de dimineață, până s-o întindă la Post Mills. Iar apoi, la telefon, îi spusese că-l iubește, îl implorase să fie prudent și îl rugase s-o sune în clipa în care va ajunge înapoi în oraș, fiindcă va sta tot timpul cu inima la gură, trebuia să-i făgăduiască asta. „Mă iubești, Alex?" îl întrebase. „Te iubesc", răspunsese el. „Te caut cum termin, te iubesc, Jess."

– Aproape c-am ajuns, zise Archie.

Alex aruncă o privire la ceasul de pe bord. Arăta douăsprezece fără un sfert.

– Nu vreau să descindem înainte de douăsprezece și un sfert. Să-i lăsăm timp lui Kitty să-i dea drumul.

– Mda. Vrei să ne oprim să bem o cafea?

– Da, cred c-ar fi mai bine. Archie... începu el, apoi ezită.

– Da?

– Îți faci griji în legătură cu treaba?

– Nu.

– Nici eu.

Se opriră într-un mic local din Langston, vizavi de bancă. Se uitară tot timpul afară pe geam, la circulația de pe strada principală. Ploaia se mai potolise, dar majoritatea activităților bancare tot la ghișeul *drive-in* se efectuau. În timp ce-și sorbeau cafelele, comentară

că o bancă într-un orășel prăpădit ca ăsta e o jucărie pentru un tip care are coaie și pușcă – cineva cum ar fi Tommy Palumbo, spre exemplu.

Când limbile ceasului ajunseră la verticală plătiră cafeaua și ieșiră din local, luând-o mai departe spre Post Mills. Archie părea calm și relaxat. Cât despre Alex, el știa că are nevoie să deschidă o ușă, așa, ca să-și intre în formă. Ușa de la intrare, ușa de la *patio*, nu conta care; sângele începea să-i clocotească în clipa când vâra un șperaclu în broască. Sculele erau într-un săculeț, în portbagaj. Archie respectase toate indicatoarele de viteză de până aici și acum conducea încet și cu mare atenție. Amândoi tăceau. Alex se gândea că peste două ore vor fi, poate, mai bogați cu șaizeci de miare sau peste. Când ajunseră la Post Mills o luară în jos, pe Pembrook Road, până la drumeagul pe care îl descoperiseră marți. Alex coborî din mașină, desfăcu lanțul și așteptă în ploaie până când Archie scoase mașina de pe șosea, intrând cât se putu de adânc în desiș, astfel încât să fie acoperiți complet de copaci. Luă din portbagaj săculețul cu scule și apoi se întoarse la Alex.

– Să fie a dracului ea de vreme!

O porniră în jos pe șosea, pe urmă săriră zidul care înconjura domeniul familiei Reed. Ploaia bătea încetișor în ramuri în vreme ce își croiau drum prin pădure. Ieșiră în aleea principală și se îndreptară spre ușa din față a casei. Nu se zărea nici țipenie. Alex apăsă pe butonul soneriei.

Dinăuntru se auzi o melodie. Așteptară. Nu veni nimeni. Archie mai sună o dată și încă o dată.

– Ce zici? îl întrebă în șoaptă.
– Mai stai puțin, răspunse Alex.
– Nu mi-ar plăcea să ne simtă Reed.
– Se ocupă Kitty de el, n-avea grijă.

Alex mai apăsă o dată pe butonul soneriei. Melodia răzbătu din nou până la ei. Ploaia continua să cadă.

– Ce zici?

– Hai să-i dăm drumul, hotărî Alex.

Sărbătoriră în seara aceea reuşita la Daisy în apartament.

Cu whisky şi bere şi cu delicatese comandate prin telefon. Se mâncă şi se bău zdravăn, dar mai mult trecură în revistă ce se petrecuse în după-amiaza respectivă acasă la Reed, povestindu-se totul de câte două–trei ori, râzând în hohote de fiecare dată. Păreau o trupă de actori amatori la petrecerea de după spectacol. Naraţiunea lor era ca o anecdotă, menită nu atât s-o informeze pe Daisy, cât să reînvie pentru ei momentul de vârf al acţiunii. Se întrerupeau tot timpul unii pe alţii, bă îşi aducea aminte Kitty de ceva care se petrecuse în studio, ba Archie intervenea cu o amintire proprie şi abia apuca s-o termine că Alex se şi băga în vorbă. Daisy stătea pe canapea, mai mult ascultându-i decât vorbind. Era dată cu fard pe pleoape şi cu ruj de culoare aprinsă pe buze. Arăta ca o târfă egipteană sau aşa ceva, cu ochii ei de culoarea chihlimbarului mişcându-se de la un chip la altul, pe măsură ce-şi istoriseau întâmplările. Avea ochi de pisică şi un zâmbet neclintit în colţul gurii.

– ...că n-o să găsim niciodată afurisitul ăla de seif, zise Archie.

– E prima oară când dau peste aşa ceva, chicoti Alex.

– Îmi place tipul ăla al tău de acolo, spuse Kitty. Mă dau în vânt. E un domn.

– O, da, e un domn, recunoscu Daisy. Îi întinse lui Alex paharul să-l umple, schimbându-şi poziţia pe canapea, fusta dezvelindu-i coapsa piciorului întreg. Îi

surprinse privirea, ridică a mirare din sprâncene și se uită insistent la el, în timp ce-i umplea paharul, cu ochi sticloși, ochi de pisică, de târfă egipteană.

– Ah, fir-ar să fie, zise Archie, izbucnind în râs. Când ai dărâmat vasul ăla, omule, am crezut că mă pocnește damblaua. Daisy, n-ai auzit așa un zgomot în viața ta. Când a lovit podeaua de piatră a răsunat ca o bombă. Nu a răzbit până la tine, Kitty?

– Omule, n-aveam cum să auzim ceva, spuse Kitty. Reed ăsta nu știe decât una și bună, puteai să declanșezi acolo și al treilea război mondial, că tot degeaba.

– Aș fi curios să-l văd când o constata cum arată dormitorul, râse Archie.

– Păi, la ora asta, a făcut-o deja, spuse Alex.

– Am lăsat în urma noastră un dezastru. Chiar că era al treilea război mondial, Kitty. Am făcut praf camera aia, tot căutând după seif. Știi unde era, până la urmă?

– Ne-ai mai spus, îi aminti Kitty.

– În podea! repetă Archie, cu aerul că le dezvăluie un secret. Aveau seiful sub o piatră de-aia de pe jos. Alex a dat de el.

– Ba nu, tu l-ai găsit, Archie.

– Nu, eu ți-am spus doar că una din plăci se mișcă, să ai grijă cum calci peste ea.

– Păi asta mi-a dat ideea. Ai mai văzut așa ceva? Ai mai dat vreodată peste un seif ascuns în podea?

– Niciodată.

– Și nu era deloc de lepădat, trebuie să vă spun.

Kitty începu deodată să râdă, pe urmă îi spuse lui Daisy:

– Reed zice: „Te-ai dus." În loc să te întrebe dacă ți ajunge. S-a interesat dacă m-am dus. L-am chestionat: „Ce vrei să spui cu asta?" A continuat: „Te-am făcut să te duci?" Abia atunci m-am prins că el dorește să

ştie dacă mi-a ajuns. L-am asigurat că m-am dus până în California şi m-am şi întors. Ce naiba l-ai făcut să creadă, Daisy? Cumva că te-ai gata?

– Să ştii că odată aproape chiar m-a răpus.

– Am făcut muşchi de cât am lucrat la seiful ăla, se plânse Archie.

– Am crezut că n-o să-i mai vii de hac niciodată, mama lui, mârâi Alex.

– Cum de nu te pricepi la blănuri? o întrebă Archie pe Daisy.

– Numai la vizon, omule, doar atât, răspunse Daisy.

– Haina de acolo era un vizon negru-diamant, până în pământ, începu Archie.

– Cu guler de samur, adăugă Alex.

– Numai aia făcea şase miare, estimă Archie. Ştii cât valorau laolaltă toate blănurile? Cum naiba de nu te pricepi? Şaptesprezece mii. Se uită la ele Vito, dă din cap şi zice: „Bravo băieţi, frumos de tot." E ca un profesor de la colegiu Vito, lua-l-ar toţi dracii.

– Chiar, profesor la colegiu, repetă Alex şi râse.

– Frumos, băieţi, şi ne dă câte cinci mii de foi, pretinde c-a rotunjit cifra. Da' Alex sare imediat: „Cum adică ai rotunjit-o? Blănurile astea fac şaptesprezece mii, vrem cinci mii o sută, nu-ţi mai bate capul cu aproximările." Al dracu' Vito, să încerce să ne fraierească pe noi cu o amărâtă de cenţi.

– Da' tot am scos-o de la el, până la urmă, se lăudă Alex. Ce mai zici, Daisy? Mai vrei un pic?

– Sigur, zise ea, întinzându-şi paharul. Alex se ridică de la locul lui şi se apropie de canapea cu sticla în mână.

Se aplecă să-i toarne, iar ea îl urmări, fără să-l scape din ochii ei de pisică egipteană, apoi spuse:

– Uşurel, că mă îmbeţi şi pe urmă nu mai sunt bună de nimic.

– O să fii bună cu mine? o întrebă el.

– Am deschis seiful ăla, era să cădem lați, nu alta. Ce chestii erau acolo! Omul tre' să fie țicnit să țină așa ceva în casă la el!

– Păi, unde să le bage? Dacă vrea nevastă-sa să-și pună o brățară d-aia, ce să facă, să dea fuga până la bancă?

– Nici nu-mi venea să cred când am văzut piesa cu pricina, Alex. Lată de-un țol, tre' să fi avut vreo cinci sute de diamante în ea...

– Dar diamantul *marquise* îi dădea valoarea, preciză Alex.

– Șaizeci și cinci de miare, fir-aș al dracu'! strigă Archie, bătându-se cu palma peste coapsă.

– Sigur, erau douăzeci și șapte de carate în total, diamantele alea, *marquise*.

– Merita să facem toată treaba și numai pentru brățară.

– Inelul și brățara. Ele singure și justificau toată tevatura.

– Să fi văzut tu inelul, Kitty! Avea trei diamante pe el, era de logodnă. Două în formă de pară, de vreo două carate fiecare. N-a zis așa Henry? Cam două carate de fiecare?

– Aproximativ.

– Și diamantul ăla mare, rotund, din mijloc, câte carate zici că avea?

– Optsprezece.

– Mmm! făcu Archie.

– Știi cât valorează? o întrebă Alex pe Daisy.

– Cât, scumpule?

– Șaptezeci și cinci de mii. Inelul și brățara făceau numai ele singure un scor tare de tot.

– Cel mai tare scor din viața mea, fir-aș al dracului! sublinie Archie. Chiar și pe jumătate dacă ar fi fost. Cel mai mare. Tu ai scos vreodată mai mult, Alex?

– Nici gând.

– Cu partea voastră, fetelor, puteţi să vă lăsaţi de meserie, le sugeră Archie.

– Mda, sigur, spuse Kitty.

– Ştii cât am jumulit din casa aia?

– Cât?

– Numai bijuteriile făceau mai mult de patru sute, plus încă şaptesprezece blănurile...

– În total au fost patru sute douăzeci şi două, zise Alex. Cam cât ne-am închipuit, Archie. Al dracu' de aproape de pronostic.

– Patru sute douăzeci şi două, aşa e. Deci, cât vine treizeci la sută din asta...

– Aproape o sută douăzeci şi şapte.

– Just, iar voi, fetelor, trebuie să împărţiţi cincisprezece la sută din asta...

– Parcă ai spus că luăm câte zece mii fiecare, îi aminti Daisy.

– Dacă ar fi fost jumătate de milion, o corectă Archie.

– Eu contam pe zece mii.

– Asta când mizam şi noi pe juma' de milion. Dar n-au ieşit decât patru sute douăzeci şi două, e socoteală cinstită, noi nu vă ciupim ca nenorocitul ăla de Vito. Cât face cincisprezece la sută din partea noastră, Alex?

– Dă-le zece, spuse Alex.

– Şi de ce, mă rog?

– Fiindcă trebuie să-şi împartă vreo nouăsprezece miare. Aşa că dă-le şi tu câte zece, ce dracu'.

– Omule, da' generos mai eşti cu banii mei! sări Archie.

– Ţi se rupe inimoara, Archie, mârâi Kitty.

– Ce dracu', făcu Archie, râzând. Hai să le dăm câte zece la fiecare, ai dreptate. Am muncit cu toţii la asta, nu? Ce dracu'!

Mai rămaseră la băutură şi la vorbă până se făcu aproape miezul nopţii, atunci Kitty întrebă dacă ar putea

să-și primească banii sau cel puțin partea ei din ce au încasat până atunci, fiindcă abia așteaptă să dea de Transit și să-i plătească ce-i datora, să-i spună nenorocitului să nu-i mai iasă vreodată în cale că îl reclamă la poliție pentru molestare. Primiseră de la Vito cinci mii o sută și șaptezeci și cinci de mii de la Henry, așa că făcură niște socoteli și hotărâră că pot să le dea fetelor câte șase mii pe loc și încă patru când fac bilanțul cu Henry. Kitty numără hârtiile și îi întinse imediat două mii lui Alex.

– Acuma suntem chit, așa e?

– Gata.

– OK. Trebuie să fug acum, mă duc să-i spun lui Transit părerea mea despre el.

– Merg și eu cu tine, mă duc în oraș să mă văd cu asistenta mea socială.

– Ei, cred că eu mai stau pe aici, să trag un pui de somn, mormăi Alex. E în ordine, Daisy?

– Mda, e-n ordine.

Se ridică, sprijinindu-se în cârje și se duse să deschidă ușa, lăsându-și partea ei de bani pe măsuță. Archie și Kitty îi spuseră noapte bună și plecară, iar Daisy încuie în urma lor, trăgând și bara de siguranță de la broasca *Fox*. Afară, pe scări, Archie mai râcni ceva la adresa lor, dar nu se înțelese. Peste câteva minute auziră pe trotuar râsul lui Kitty.

– Mai bine să-i pun pe ăștia undeva, chicoti Daisy, adunându-și banii. Te pomenești că mi-i umfli.

Traversă șontâc-șontâc încăperea, ezită odată ajunsă la ușă, apoi se întoarse spre el și se interesă:

– Deci vrei să faci nani cu tanti Daisy, nu?

– Așa am de gând.

– Bine, zise ea, zâmbind. Toarnă-mi și mie un pahar, te rog, vin într-o clipă.

Se duse în dormitor și el auzi cum se deschide și se închide la loc un sertar. Daisy începu să fredoneze un

cântec, o melodie pe care n-o recunoștea. Turnă în pahare și o ascultă cum miorlăie, pe urmă se așeză pe canapea, așteptând-o.

Când se întoarse purta un capot lung de mătase, strâns în talie cu un cordon. Se așeză lângă el și spuse:

– A fost drăguț din partea ta, Alex. Să mergi la zece mii curat, vreau să zic.

– Ei, doar am muncit cu toții.

– Tu ce-ai de gând să faci cu partea ta?

– Da' dracu' știe, răspunse el. Niciodată nu țineprea mult.

– Asta cam așa este, ce-i drept.

– A fost un scor mare, nu zic nu, dar tot un rahat, nu te poți retrage cu așa ceva. Oricum, pe mine mă ia cu mâncărimi în palmă. Cum stau prea mult timp degeaba, cum începe.

– Mmm, zise ea. Ia dă-mi tu mâna, puișor.

La două noaptea se trezi din somn în patul lui Daisy și o clipă nu-și dădu seama unde se află. Se rezemă de perne și privi prin întuneric, încercând să distingă conturile; îi văzu cărțile rezemate de pat și realiză unde era. Își aminti că îi promisese Jessicăi că o va suna imediat ce se va întoarce în oraș. Stătu la îndoială dacă să se dea jos din pat și să se ducă dincolo, unde era telefonul, să-i spună că intervenise ceva important, să-i spună...

Ia mai dă-o-n mă-sa, își zise și se culcă la loc, lângă Daisy.